

ВІСТІ КОМБАТАНТА 4

ТОРОНТО – НЬЮ-ЙОРК 2014

ВІСТІ КОМБАТАНТА
Рік 2014 Торонто–Нью-Йорк. Ч. 4 (280)

ЗМІСТ

Головна Управа Братства кол. вояків 1-ої УД УНА: До читачів 3

КОМЕНТАР

Михайло СЛАБОШПИЦЬКИЙ: Вибори і війна. 5

ПРЕЗИДЕНТСЬКА ДИПЛОМАТІЯ

Візита Президента України до Канади. 14
Візита Президента України до США 16

АНТИТЕРОРИСТИЧНА ОПЕРАЦІЯ

Кардинал Любомир ГУЗАР: „Сину, треба йти далі..." 18
Маркіян Паславський загинув як справжній герой 19
Ольга ЧОРНА: Найкращі дипломати–українські вояки 20
Юрій БУТУСОВ: Добровольчі батальйони 24
Євген КЛЕН: Добровольчі батальйони в діях АТО 26
Дейвид МАРГІЛЗ, Мирослава УНІАТ: Доля українського військовика . 30
Анатолій САЗАНСЬКИЙ: Хлопці ідуть на війну 32
Віктор ПЕРУН: АТО, політика, реформи 34
Томаш ЗАЛЕВСЬКИЙ: За і проти щодо військової допомоги Україні . 37
Василь ШПАРИК: Росія і загроза Третьої світової війни 40
Boeing-777 розірвався у повітрі... 43
У Китаї креативно збирали гроші для АТО 44

ДУХОВНІ ПРОВІДНИКИ КРИТИКУЮТЬ ПУТІНА

Патріярх ФІЛАРЕТ: „У Путіна вселився сатана" 46
Папа ФРАНЦІСК: „Третя світова війна вже почалась" 47
Далай-лама розкритикував політику Путіна 47

ЛЮДИ, ПОДІЇ, ОПІНІЇ

Альона ГЕТЬМАНЧУК: Евросоюз і його проросійськість. 49
д-р Володимир МОТИКА: Думки Йошки Фішера 51

ІСТОРІЯ

Іван ГАВРИШ: „Русский мир"–вигадка українського німця 53
Історія Донбасу 1919-1930 55
о. Ігор ПЕЛЕХАТИЙ: Геть від Москви! 56

ІСТОРИЧНА ПАМ'ЯТЬ

Володимир В'ЯТРОВИЧ: Пам'ять про мертвих захищає живих 59
Андрій ПІДКУЙМУХА: Марш слави з нагоди річниці УПА 61
Юстина ЗАРВАНИЦЯ: Перший пам'ятник „Небесній Сотні" в столиці 62

ІСТОРИЧНІ РОКОВИНИ

Ярослав КОЛОДІЙ: До 70-ліття створення УГВР 64
До 100-річчя інтернування українців у Канаді 69

УКРАЇНА СЬОГОДНІ

Сергій ПАРХОМЕНКО: Чому Україна не може бути невтральною. . . . 71

СПРАВИ ЦЕРКОВНІ

Євген КЛЕН: Інтронізація глави УПЦ МП 73

НАШІ СУСІДИ – РОСІЯ

Володимир В'ЯТРОВИЧ: „Північні сусіди стають дедалі радянськими" 76
Ігор ЛОСЄВ: Найбільша малоросійська ілюзія 77

НА ВІЙСЬКОВІ ТЕМИ

Секретний американський джет Ф-22 в дії 81
Продовження на стр.140

ВІСТІ КОМБАТАНТА

4

2014

ВИДАВЦІ: Головна Управа Об'єднання б. Вояків Українців в Америці, Головна Управа Братства кол. вояків 1-ої УД УНА

СПІВУЧАСНІ: Братство Українських Січових Стрільців Об'єднання кол. вояків УПА,Броди-Лев Інк., Українська Стрілецька Громада в Канаді

РЕДАКТОР: Роман Колісник

АДМІНІСТРАТОР: Іларій Кушніренко, тел. (416) 247-5039

VETERAN'S NEWS, quarterly published jointly by:
United Ukrainian War Veterans in America, Brotherhood of Former Soildiers of the 1st Ukrainian Division of the UNA.
In association with:
Brotherhood of Ukrainian Sichovi Striltsi, Former Members of the Ukrainian Insurgent Army, Inc.; Brody - Lev, Inc.; Ukrainian War Veterans' Association in Canada

НОВА АДРЕСА ➡

VETERANS' NEWS
15 LaRose Ave., Apt. 614
Toronto, Ontario, Canada
M9P 1A7

Статті, підписані прізвищем чи ініціялами автора, не завжди відповідають поглядам редакції.
Редакція застерігає собі право скорочувати статті і справляти мову.

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

В Канаді річна передплата 35.00 дол. В США і інших країнах 35.00 ам. дол.

АДРЕСИ ПРЕДСТАВНИКІВ:

УКРАЇНА	АНГЛІЯ	АВСТРАЛІЯ
Євген Куцик	Mr. S. Wasylko	Mr. Wasyl Stanko
вул. Личаківська, 37а/2	4 The Hollows, Silverdale	3 Jean Ave.
м. Львів 79010	Nottingham, NG11 7FJ	Paradise, S.A. 5075
Україна—Ukraine	ENGLAND	AUSTRALIA
тел. (2) 76-7313	тел. (0115) 981-8978	

Typesetting and layout by
Creative Touch
COMMUNICATIONS
oksana.creativetouch@outlook.com

Printed by

TRIDENT Associates Printing
Українська Друкарня ТРИЗУБ
1-800-216-9136 www.trident-printing.com

Інтернет-версія „Вістей Комбатанта" – http://komb-a-ingwar.blogspot.com/

Шановні Читачі „Вістей комбатанта"!

У 2014 році Головна Управа роздумувала над дальшим виданням журналу „Вісті комбатанта", який від 1961 року виконував важливу ролю Братства в діяспорі й Україні та інших ветеранських організацій у цілому світі, інформуючи про їхню діяльність, погляди, друкуючи спомини й статті на історичні й політичні теми.

На щастя, розв'язка знайшлася. В Україні. Видавництво українського греко-католицького часопису в Івано–Франківську „Нова зоря" погодилося видавати журнал в Україні. Головний редактор журналіст о. Ігор Пелехатий пише:

„Насамперед висловлюю Вам щиросердечну вдячність за дуже актуальну ідею продовжити випуск славного часопису „Вісті Комбатанта" в Україні під назвою „Гарт Нації". Духовно-патріотичне поле нашої держави випалене, як і нині землі і господарка Донбасу. Тому в цей спопелений ґрунт треба кинути добірне зерно українського національного слова, щоб виховати нове покоління високоморальних, високорелігійних і високопрофесійних захисників і громадян Української Держави".

Нова назва „Гарт Нації", реєстраційний номер: 1Ф580-229-р, від 20-го серпня 2014 р. Зміст релігійно-національно-патріотичний, також із статтями про участь українців, особливо „Галичина"–УНА, у Другій світовій війні.

Однак у кожному числі журналу буде надруковано:

Продовження журналу „Вісті комбатанта", заснованого Об'єднанням б. Вояків Українців в Америці та Братством кол. Вояків 1-ої УД УНА; при співучасті Братства Українських Січових Стрільців, Об'єднання кол. Вояків УПА, Братства „Броди-Лев", Української Стрілецької Громади в Канаді.

Річна передплата в діяспорі 35 дол., в Україні 35 гривнів за одне число (замовлення з діяспори: 15 дол. річно).

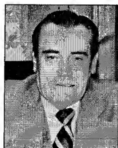
Складаємо сердечну подяку редакторові Романові Колісникові та адміністраторові Іларієві Кушніренкові за їхню віддану працю.

За Головну Управу Братства кол. Вояків 1-ої УД УНА:

Мирон Головатий – голова мгр Михайло Ромах – секретар

* * *

Редактор о. Ігор Пелехатий „Гарт Нації":
пл. А. Міцкевича, буд. 5м, Івано-Франківськ, 76018,
тел. 011-380-0342-52-73-48, е-пошта: nz@com.if.ua
Представник у діяспорі: Петро Гринчишин:
Hart Nacii, 38 Doddington Drive, Toronto, ON, Canada, M8Y 1S4
Тел. 416-255-3171; е-пошта: hrynchyshynpetro@yahoo.com

7.IV. 1923–16.XII. 2014

Ділимося сумною вісткою з українською громадськістю та побратимами-дивізійниками, що в м. Торонті, Канада, 16 грудня на 92 році трудолюбивого й творчого життя відійшов у вічність

Побратим ІЛЯРІЙ КУШНІРЕНКО

Складаємо найщиріші співчуття його дружині, синам з родинами й ближчій та дальшій родині в Україні і діяспорі. Вічна Йому пам'ять!

ГОЛОВНА УПРАВА
Братства кол. вояків 1-ої Української Дивізії Української Національної Армії.

Ілярій Кушніренко народився у Ямниці (тепер Івано-Франківська обл.). Вчився в початковій школі в Ямниці, згодом у торговельній гімназії в Станиславові. По закінченні був прийнятий до станиславівського професійного ансамблю під назвою „Балет Я. Чуперчука". Пізніше працював і в Коломийських театральних колективах.

В 1943 р. вступив до стрілецької дивізії „Галичина". Закінчив підстаршинський курс сотенної розрахункової служби й виконував ту функцію в одній сотні батальйону зв'язку. Брав участь у боях під Бродами.

Після війни опинився в полоні в Італії. Організував там танцювальну групу, яка разом з хором „Бурлака" поставила ряд концертів в Італії, а пізніше у Великобританії, коли дивізійників у 1947 році було туди перевезено з Італії. Тут познайомився з киянкою Катериною Рудик, і одружився з нею у 1949 р. в Лондоні.

Після переїзду до Канади включився у мистецьке життя української громади в місті Торонто. Довгі роки працював актором і фінансовим референтом Драматичного ансамблю „Заграва". Грав ролі, звичайно головні, у багатьох постановках. З 1989 року голова ОМУСу.

Проводив курси танцю при осередку СУМ.

Рівночасно був успішним бізнесменом і поступив на працю до української фірми гуртового продажу харчорвих продуктів.

У Братстві кол. вояків 1-ої УД УНА був касиром у Крайовій і Станичній управах, членом Головної управи й „Залізного фонду" Станиці, а від 2000 р. став адміністратором журналу „Вісті комбатанта".

За свою громадську працю отримав нагороди: Медалю Конґресу Українців Канади, Золотий хрест за особливі заслуги Братства кол. вояків 1-ої УД УНА, указом президента України Віктора Ющенка почесним званням „Заслуженого працівника України" за „вагомий особистий внесок популяризації культурно-мистецької спадщини України у світі, багаторічну плідну творчу діяльність" та інші.

Залишив у глибокому смутку дружину Катерину та синів Марка й Павла з родинами. Похований на дивізійній секції українського цвинтаря в Оквіл біля Торонта.

Роман КОЛІСНИК

Коментар

Михайло СЛАБОШПИЦЬКИЙ

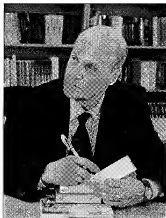
ВИБОРИ І ВІЙНА

„Громадянський голос на виборах – це іменна зброя”

(з „Пам'ятки виборцю” в соцмережах)

„...Чотири колони – зі мною, а п'ята – у Мадриді”.

Слова, котрі приписуються генералові Молу в час громадянської війни в Еспанії

Україна вперше проводила вибори в контексті війни.

Парляментські вибори-2014–позачергові, продиктовані необхідністю ще незавершеної Революції Гідности.

Вибори, ставки на яких надзвичайно високі. Президент Порошенко мав надію одержати свою парляментську більшість, що дозволить йому нарешті розпочати реформи.

Президент Путін сподівався завести в український парлямент свою потужну фракцію, складену з усіх цих тігіпків, бойків, шуфричів, ківалових (за якими, до речі, плаче українська тюрма). І таки досяг задуманого.

Фальшиве перемир'я, коли обидві сторони не мають жодних ілюзій, що це – справді перемир'я, нам справді було потрібне, щоб оговтатися після тяжкої іловайської поразки* і щоб провести ці вибори, ціна яких небувало висока.

Президент Порошенко мав надію на те, що парлямент уперше за все своє існування стане нарешті саме українським. І наша в те віра анітрохи не менша за президентську.

---

*Ілова́йський коте́л–епізод війни на сході України у другій половині серпня 2014, в ході якого розгорнулися запеклі бойові дії між українськими збройними силами та підрозділами МВС з одного боку, та збройними формуваннями невизнаної ДНР і російських збройних сил–з іншого. Характер боїв визначається стратегічним значенням Іловайська, який розташовується в 25 км на схід від Донецька–перехід Іловайська під контролю українських збройних сил дозволив би завершити блокування терористів в Донецьку.

Українські військові увійшли в Іловайськ 18 серпня. Вони змогли взяти під свій контроль більшу частину міста, однак після введення регулярних

Володимир Путін не втрачав сподівань на те, що наш парлямент так і залишиться проросійським болотом, у якому й далі тонутимуть будь-які українські поривання. Комуністи, проґресивні і не проґресивні соціялісти, соціял-демократи об'єднані (імені Медведчука), реґіонали і незліченні „тушки"...–весь цей набрід, патосно пойменований народними депутатами України, всіма методами боровся з Україною та ще й немилосердно обкрадав її. Не випадково ж саме наймення „депутат" стало в нас одним із найодіозніших. Це–синонім продажности, зради, корупції і крадійства. В цьому з ним можуть конкурувати хіба що прокурор, суддя та мільйонер.

Петро Порошенко висловив сподівання, що саме ці вибори стануть першою масштабною народною люстрацією. Щоправда, навіть президентський блок трохи збентежив тим, що в ньому ми побачили не одного із „учорашніх", які були, сказати б, із протилежного боку барикад у час протистояння з режимом Віктора Януковича. Оця політична неперебірливість президентської команди–чи й самого Президента–не може не насторожувати.

Коли в ЗМІ почали оприлюднювати списки кандидатів на вибори від партій і блоків, дехто з велемудрих всезнайок, зауваживши нові обличчя й імена (скажімо, громадських діячів майдану чи комбатів з АТО), забив тривогу: в парлямент ідуть непрофесіонали! А хто ж зі знанням справи закони писатиме?!. Щодо професіоналів з парляментських „геронтів" і непрофесіоналів типу Надії Савченко, Семена Семенченка, Дмитра Яроша, Андрія Білецького, Юрія Берези та інших командирів, що воюють на Сході проти російських терористів, то тут чомусь або не береться до уваги, або свідомо замовчується найголовніша обставина: ці, другі, мають у собі український імператив, вони голосуватимуть, виходячи з наших національних інтересів, а не за наказом із Кремля. А щодо того, що вони не мають належної юридичної освіти, то треба нагадати, що її не мав і Вінстон Черчилль. У парляментарів є ціла армія консультантів, експертів і всяких інших помічників, які завжди

російських військ 23-24 серпня і через дезертирство під тиском ворога окремих українських частин вже 28 серпня іловайське угруповання опинилось в оточенні.

29 серпня вночі російський президент Путін звернувся до бойовиків з закликом відкрити гуманітарний коридор для українських військових, що опинились в оточенні. Терористи згодом заявили, що готові випустити бійців з оточення. 30 серпня о 10:00 українські військові організованими колонами почали рух з міста, однак колони розстріляли, завдавши великих втрат українським батальйонам. За даними Міноборони, під Іловайськом загинуло 108 українських бійців, сотні бійців були поранені та були захоплені у полон.

Важка поразка під Іловайськом спонукала українську владу до укладення Мінського перемир'я в рамках контактної групи Україна–Росія–ОБСЄ із залученням представників сепаратистів.

Вікіпедія

допоможуть їм перекласти на юридичну мову ту чи ту їхню пропозицію. За таких депутатів можемо бути спокійні–вони не проголосують за такі закони, як, скажімо, злочинний виплід мислі Ківалова-Колесніченка або сумнозвісний закон від 16 січня про диктатуру. Тому всі ці велемовні арґументи про недоречність і непотрібність парляментських виборів–звичайна демагогія, мета якої зупинити процес ліквідації елементів режиму Януковича. Це–не просто зміна якости влади, принципове її оновлення. Це–подальша деколонізація України. Це ще рішучіші кроки в Европу, оскільки зрозуміло, що якісно це буде зовсім інший парлямент, зорієнтований на Захід. Те добре розуміли не тільки в самій Україні, а й у Кремлі. Тому з усіх сил РФ намагалися перешкодить проведенню виборів, нагнітаючи обстановку на Донбасі, куди вона нагнала армаду бойової техніки й десятки тисяч уже не замаскованих під місцевих повстанців військовослужбовців. А паралельно, як уже мовилося, Путін формує і, ясна річ, фінансує для України „п'яту колону", котра за будь-яку ціну повинна взяти 5-відсотковий бар'єр, щоб окопатися у Верховній Раді. А перед виборами російські телеканали істерично волають: на виборах до влади в Україні прийдуть оскаженілі націоналісти. Цього допустити не можна–„Росія хоче мати сусідкою добру братню країну" (цитата з одного телеспічу). А добра братня країна для неї, знаємо давно, лише та, в якій Росія господарює, мов у себе вдома. Варто нам лише подати голос про якісь свої права, як одразу ми опиняємося в ролі винуватців, яких треба карати всіма можливими способами. Як мовиться в нашому прислів'ї: „За моє жито мене бито"…

Отже, другі вибори в умовах війни. На президентських, де, нагадаю, тріюмфально переміг Петро Порошенко, ентузіязм електорату був помітно вищим–голосували не просто за зміну політичної парадигми й за конкретно персону Петра Порошенка. Голосували за надію, за мир, що його обіцяв лідер президентських перегонів. Зате було багато гіпотез про те, хто проходить і хто не проходить до парляменту. Зрозуміло, що беззаперечним лідером усі визнавали „Блок Петра Порошенка".

І сам Президент, і його команда були впевнені, що блок його імені легко переможе на виборах. Так думала й переважна більшість аналітиків і, виходячи саме з цього, вибудовувалися всі прогнози на майбутнє, вимальовувалися особливості конфіґурації парляментської коаліції, в якій мала цілковито домінувати пропрезидентська сила. Але буквально за тиждень-два рейтинґ Президента чи не на половину різко обвалився. Спричинилося це двома обставинами.

Перша: кадрова політика Президента, абсолютно невдала, на гадку загалу, призначення голови Нацбанку Ґонтаревої, яка не змогла зупинити стрімке падіння гривні й заспокоїти суспільство,

Абсолютно невдалим було також призначення Ґелетея на міністра оборони, що викликало недовіру й збентеження серед військових й іронію в суспільстві.

Тут має бути глибокий воєнний стратег і тактик, який особисто розробить доктрину того, що називається евфемізмом „АТО" (Антитерористична операціа) й особисто реалізуватиме її, не чекаючи команд цивільного чоловіка Петра Порошенка, який, згідно зі своєю посадою, поставлений на ролю головнокомандувача, а тільки погоджуючи з ним свої дії, авторитетно переконуючи його, що діяти треба тільки так, а не інакше.

Друга причина втрати Президентом рейтинґу–жорстока наша поразка під Іловайськом, що показала: Галатей–не Ганнібал. І всі його велемовні запевнення, що в недалекому майбутньому відбудеться парад переможних українських військ у Севастополі–то тільки безвідповідальне бахвальство.

А ще до того треба додати неубієнне наше казнокрадство та перманентне головотяпство міністерських бюрократів, проти яких треба відкривати ще один фронт–інакше вони знищать наші Збройні Сили. Маючи такий тил, не треба й сепаратистів та російських ляндскнехтів, це для нас страшніша небезпека. Міліцейський генерал-полковник Ґелетей і з нею не впорався.* І це відразу ж обернулося проти Президента та його політичної сили. Рейтинґовий маятник гойднувся в протилежний бік.

Нинішні вибори можна сприймати і як тестування суспільства: якою воно бачить завтрашню Україну. Президентсько-парляментською, президентською чи парляментсько-президентською республікою? Тут цей сеґмент суспільства виявився на висоті. Даремно Ґеґель категорично заявляв: „Історія вчить, що історія нічого не вчить". Не вчить вона тих, хто не хоче нічого вчитися. Як не вчить вона інфікованих російськими телеканалами жителів Донбасу, які знову дружно проголосували за своє лихо–звягільських, бойків, шуфричів, добкіних, вілкулів,– що довели людність до цього жалюгідного стану. Однак значна частина донецького (та й харківського) електорату, де переміг „Опозиційний блок", вважає цих мародерів своїми оборонцями перед „фашистською київською хунтою". Отут уже є всі підстави стверджувати, що це–аж надто нездібні учні зібралися. І ця нездібність–також одна з причин жалюгідного існування індивіда в донецькій резервації. Суспільна інерція має там найбільше жертв. Люди з учора втікають із сьогодні у вчора. Там їм хоч і біднувато, зате звично та зрозуміло. Мовляв, у нас, донецьких, своя гордість, бо ми, донецькі, порожняка не гонимо і ми, донецькі, годуємо всю країну і т. д. і т. п. Одне слово, Донецьк усе ще хворий на донецькофелію.

Всі роки незалежности всі президентські „команди" дозволяли донецьким „донам" робити в їхній вотчині все, що завгодно. Це була мовчазна змова: ви не чіпаєте нас, а ми–вас. Україна на Донбасі була присутня хіба що символічно. Там зі скрипом відкривалися і легко

* 15 квітня 2014 року новим міністром оборони призначено генерал-полковника Степана Полторака (див. ст. 90 – Редакція).

закривалися українські школи. Там процвітали анахронічні радянські свята з їхньою комуністичною ритуалістикою. Там культивувалися всі ті цінності, з якими намагалася попрощатися Україна. У цьому Донбас мовби змагався з Кримом. І те, що нині Крим як окупована Росією територія не брав участи у виборах до парляменту, і вибіркова участь у них Донецької та Луганської областей, що від перших років незалежности традиційно були електоральною базою антиукраїнських сил на взір комуністів, проґресивних соціялістів та реґіоналів, і дали в результаті скромний відсоток „Опозиційному блокові".

Нарешті маємо підстави сподіватися, що „п'ята колона" не матиме вдосталь сил для того, щоб блокувати українотворчі ініціятиви. Не матимуть опозиціонери належної кількости голосів, щоб лобіювати інтереси донецького клану мародерів (на зразок ще недавнього обдирання держбюджету фірмами Олександра Єфремова).

Лідер „Правого сектору" Дмитро Ярош, що пройшов до Ради в мажоритарному окрузі на Дніпропетровщині, вже попередив учорашніх реґіоналів, які були клевретами Януковича: йому–та й не тільки йому, а великій частині нашого суспільства–геть не хочеться їх бачити в українському парляменті. Бо ж вони не Україні служать. „Сміттєлюстрація", незважаючи на всі застереження і попередження влади, не скінчилася. Оскільки Ґенпрокуратура все ще дрімає над справами всіх тих, хто безпосередньо причетний до злочинів режиму, хто підтримував репресії проти активістів Майдану і хто нині, перефарбувавшися (чи й не дуже перефарбовуючись), усідається в парляментське крісло й, захищаючись бронею депутатського імунітету, готовий діяти за звичними для нього сценаріями, то активісти готовно переберуть на себе право люструвати всіх цих проноз за тим самим сценарієм. Так, як це було за Кучми, Ющенка чи Януковича, вже не буде.

З Революції Гідности розпочався відлік нового часу. Не всі це зрозуміли; дехто вперто не хоче з тим погодитися. Але–доведеться. І стосується це не тільки всіх „учорашніх", а й усіх гілок влади. Від судової, в якій ще треба наводити лад, вичищаючи з неї всіх, хто з лакейською запопадливістю обслуговував режим Януковича, виносячи неправедні рішення, й аж до президентської „команди", де вже почали пригрівати собі затишні місцини вельми одіозні індивіди, за якими тягнеться довжелезний шлейф тих діянь, котрі дуже не схвалює кримінальний–та й елементарний моральний–кодекс. Тільки люстрація може зарадити хаосу самосудів. Є надія, що життя ґросмайстрів корупційних комбінацій і підкилимних інтриґ, режисерів лицемірства і лицедійства ускладниться.

Звичайно, наївно було б сподіватися, що все це безслідно зникне з наших теренів. Це неможливо. Однак зменшення концентрації всього того–це для нас уже великий проґрес.

Звичайно, „вчорашні" намагатимуться підкуповувати депутатів, пускати популістську димову завісу на взір архиспічів „златоуста"

Шуфрича, який уперто називає біле чорним, а чорне–білим. Але є надія, що ця чорна рать, якщо національно-демократичні сили не перегризуться за посади,–буде безсила.

Отже, ще манливо зашелестять у парляменті зелені купюри з портретами американських президентів, ще будуть усякі інсинуації та найпарадоксальніші з погляду нормальної логіки та елементарної моралі альянси. Все це–не афішоване продовження війни. Вона йде не тільки там, де зійшлися в бою українці і їхні вороги. Вона триває скрізь. І в парляменті–теж. Тільки зброя тут інша.

Є такі непрості випробування–владою і грошима. Дехто з прозелітів, потрапивши у владу, відразу ж стає сам до себе не подібний. Він і починає дивитися поверх голів, і мариться йому, що він уже найрозумніший, бо, як мовиться, нарешті всі розуми поїв. А ще–і це вже вельми прикра діягноза–декому видається, що він, вознісшися на висоту парляментського крісла, опинився по той бік добра і зла, і він без будь-яких докорів сумління діє так, як йому особисто вигідно. А хто скаже, що особисто невигідно одержати хлібну посаду чи добру винагороду в конверті?! От і конвертує парляментарій свою ще вчора нічим не примітну особу в грошові знаки. Дуже складна це річ–людська природа. А особливо ж–перед лицем випробувань спокусою. Гроші, як відомо,–та зла енерґія, котра теж рухає світом і людським мурашником у ньому. Але є в цьому світі пасіонарні ідеалісти й романтики, яких не купити й не задобрити. Їх дуже мало, але вони мають ту магнетичну силу, котра врешті приводить у рух маси, зближує і віддаляє плянети. Такий незбагненний метафізичний закон політичного буття. Про це також треба пам'ятати невиправним песимістам, які вважають, що всі зміни–тільки до гіршого. Україна–на переломі. На перехресті. Нині для неї і для нас вирішується якщо не все, то–найголовніше.

Вибори під акомпаньямент гармат, коли гинуть українські люди–це ситуація більш аніж виняткова для України. Десь у світі колись це теж було. Але під сонно-мирним упродовж двадцяти трьох літ українським небом–то як страшне тектонічне зрушення в усьому нашому соціюмі, як сиґнал про те, що ми вже не можемо–і не зможемо–жити так, як жили досі.

* * *

Зловісна кловнада, яку сепаратисти й російські державні достойники пойменовують виборами, відбулася в так званих Донецькій та Луганській народних республіках. Коментувати все це належиться хіба що психіятрам, бо ж нормальним людям серйозно те коментувати просто не випадає. Всіма можливими способами та погрозами і шантажем та терором, збиваючись на риторику популізму, сепаратисти затягли трохи людей на виборчі дільниці. Жодних нормативних моментів у цих псевдовиборах не передбачалося: хто завгодно може голосувати скільки завгодно разів. Після завершення цього спектаклю його постановники намалювали поважні цифри, котрими розраховують потрясти світ.

Кремль у захваті–Кремль усе визнає і дуже серйозно вирікає, що весь світ, як і Росія, повинен визнати кловнаду під дулами автоматів цивілізованими виборами.

Очевидно, в Путіновій голові вимальовувався плян створення ще однієї маріонеткової квазідержави на взір горезвісних Абхазії чи Придністров'я. Приєднувати Донеччину й Луганщину до Росії, як це мариться тамтешнім русотянам, у нього й у гадці не було. У його плянах знищити всю інфраструктуру краю, перетворити його на пустку. І в цьому він уже досяг успіхів. Вигляд деяких міст сьогодні нагадує марсіянські пейзажі. Путін розраховує перманентно здійснювати на Україну тиск завдяки цьому монстру нестабільности на її Південному Сході. Демонструвати неповноцінність Української держави, котра, бачте, навіть неспроможна контролювати свою територію.

Як відомо, світ такий, які в людини очі. Одні бачать у тому, що відбувається, криваву українську драму XXI століття. Розплату Україною за всі гріхи попередніх поколінь, які вірили в міти про братерську любов росіян до людности нашої землі. Другі відчувають себе учасниками своєрідного сюжету розлучення з нахабним партнером, який потоптав усі взяті на себе юридичні зобов'язання. Треті вважають, що Україна вступила у свою Велику Вітчизняну війну. Може, найголовнішу війну в своїй національній історії.

А вибори й псевдовибори–то лише маленькі епізоди цієї війни.

Але ті епізоди дуже характерні. І перший із них важливий і для нашого сьогодні, і для завтра.

* * *

І знову про наші вибори.

Як і ведеться після завершення виборчих перегонів, розпочався затяжний процес поділу „трофеїв". Президентська „команда" тепер перемістилася з другого місця на перше, оскільки до неї влилися ті мажоритарники, що балотувалися безпосередньо від неї, а й ті, хто прагне співпрацювати з партією влади,–одним це співзвучно з їхніми переконанням, другим зрозуміло, що бути з владою вигідно у всіх відношеннях. Але цього для формування парляментської більшости замало. Є ще всякі інтереси, про котрі люди або взагалі не говорять, або ж говорять загальними словами й вельми неохоче. Розпочалася традиційна коаліціяда. Процес, у якому часто виявляють не найкращі людські риси. Добре, що рядові виборці не бачать паради амбіцій, турніру марнославств, бастіонів упертости й незнищенного пупоцентризму. Для них усе те полишається „за кадром". Одне слово, люди, яким вабливо запахло владою,–кажучи м'яко,–особливі люди. Вони не можуть задовольнитися на досягнутому, їм хочеться більшого й більшого. І ніхто їх ніколи не переробить.

Хоч президент і обіцяв, що коаліціяда буде завершена блискавично, вона, як і твердили скептики, затяглася.

П'ять політичних сил („Блок Петра Порошенка", „Народний фронт",

„Самопоміч", Радикальна партія Олега Ляшка й „Батьківщина"), що склали коаліцію, ділять парляментські комітети, сперечаються про свої квоти й персоналії в уряді.

Одне ми знаємо абсолютно достеменно: в складі коаліції не буде жодного із тих 62-х депутатів, які голосували за сумнозвісний диктаторський закон 16 січня 2014 року. Так одностайно вирішили всі представники національно-демократичних сил, яких обрали до парляменту. Це вже позитив. Це вже крок уперед, продиктований не тільки політичною принциповістю, а й відчуттям надійного запасу міцности–провладні депутати мають конституційну більшість із солідним запасом. До неї задля її існування не треба нікого дорекрутовувати.

Можна оцінювати підсумки виборів виходячи з двох критеріїв.

Перший: чи це вже такий склад парляменту, котрий адекватно відбиває суспільні настрої України? Відповідь: ні, ще не той. Суспільство виглядає значно зрілішим за свій парлямент. Молодь, що перманентно не голосує, недодала національно-демократичним силам чимало голосів, котрі допомогли б краще вирівняти співвідношення сил.

Другий критерій: у парляменті вперше за всю його історію немає традиційної „п'ятої колони"–комуністів. Нема й багатьох зорієнтованих на Росію регіоналів. Частина з них проповзла до парляменту під прапором „Опозиційного блоку". Уперше маємо перевагу українських сил над антиукраїнськими. Є шанс уперше реально й послідовно вести процес деколонізації досі квазінезалежної держави. Одне слово, з'являються підстави для реальних надій на перспективу перетрансформування та зміцнення всієї загальнодержавної структури.

Повільно з'являються перші узгоджені–принципово важливі–для подальшого існування держави акценти. На зміну безглуздій, раболіпній перед Росією концепції національної оборони, з'являється вимога дня–відмова від позаблокового статусу України. На цьому сходяться всі. Російська інтервенція не полишила жодних шансів на дискусію на цю тему всередині національно-демократичних сил. Здається, немає ніяких принципових розбіжностей з приводу зовнішнього курсу України та її внутрішньої політики. Розбіжність–найбанальніша з банальних: посади в уряді.

Здається, починається найскладніша ситуація: перед „претендентами на папаху" постали високі бар'єри–їхні невтолені амбіції. Як відомо, ворога перемогти значно легше, аніж себе.

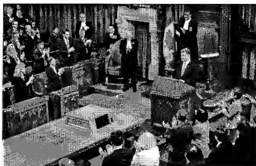
Суспільство–в чеканні, від якого воно починає втомлюватися. Нічого доброго парляменту це не обіцяє. Дедалі частіше в пресі лунають голоси, що новобраний парлямент–перехідний. За рік-два суспільство знову піде на вибори.

Позачергові. Позначені зрослими до парляменту вимогами суспільства.

Київ, 19 листопада, 2014

ВІЗИТА ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ до КАНАДИ

17 вересня 2014 р. Президент України Петро Порошенко здійснив офіційну візиту до Оттави, Канада, у ході якої обговорив актуальні українські питання з Прем'єр-міністром Стівеном Ґарпером і виступив на спільному засіданні Парляменту Канади:

Президент України Петро Порошенко виступає на спільному засіданні Парляменту.

Я вважаю, що війна на Сході України – це війна проти тероризму, це наша спільна війна. В цьому немає сумніву.

З вашою підтримкою та світової спільноти ми переможемо в цій боротьбі. І ми втілимо в життя мрії багатьох українців на нашій Батьківщині та по всьому світу – Україна буде сильною, незалежною европейською країною.

Вчора був один із найважливіших днів в історії України – Верховна Рада ратифікувала Угоду про Асоціяцію між Україною та ЕС. Коли вчора я був в українському Парляменті і подавав цю Угоду, яка була підписана і скоординована з Европарляментом, це було останнє „до побачення" від України Радянському Союзу. Ми сказали: прощавай, Радянський Союзе!

Це був останній рубікон, який ми мали подолати і ми ніколи вже не повернемося назад до нашого жахливого минулого.

У свою чергу Прем'єр-міністер Канади Стівен Ґарпер заявив:

Канада визнає суверенітет і територіяльну цілісність України, всієї України. І чи це забере п'ять місяців, чи 50 років, щоб звільнити її, ми ніколи не визнаємо незаконну окупацію Росією будь-якої території України.

На цьому виступі в Парляменті Канади були зокрема присутні Президент Світового Конґресу Українців (СКУ) Евген Чолій та делеґація Конґресу Українців Канади на чолі з Президентом Павлом Ґродом. Вони також мали можливість поспілкуватися з Президентом Петром Порошенком під час окремої зустрічі.

Крім цього, Президент України привітав українців Канади, які зібралися в цей час перед Парляментом, щоб підтримати Президента і народ України.

Перед учасниками маніфестації також виступив Президент СКУ Евген Чолій. Він наголосив, що нинішня військова аґресія Російської Федерації є міжнародною кризою з епіцентром в Україні, та закликав міжнародну спільноту об'єднати всі свої зусилля, щоб захистити Україну та цим самим забезпечити мир і безпеку в Європі та у всьому світі.

Світовий Конґрес Українців закликає Уряд Канади і далі відігравати провідну ролю у підтримці України в цей надзвичайно складний для неї час, – заявив Е. Чолій.

Президент СКУ Евген Чолій вітає Президента України Петра Порошенка

ВІЗИТА ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ ДО США

18 вересня 2014 року Президент України Петро Порошенко здійснив офіційну візиту до столиці США Вашинґтону, де зустрівся з Президентом Бараком Обамою, з Державним секретарем Джоном Керрі та виступив на спільному засіданні Конґресу США.

Петро Порошенко виступає на спільному засіданні Конґресу США

У своїй промові Президент Петро Порошенко подякував владі США за солідарність з Україною та зазначив, що нинішня війна в Україні має глобальне значення. Разом з цим він наголосив, що для захисту територіяльної цілісности своєї держави українська армія потребує більше летального та нелетального військового обладнання. Президент України також закликав США надати Україні особливий статус основного союзника США, не члена НАТО, створити спеціяльний фонд для реформуваня економіки України та запроваджувати проти Російської Федерації подальші економічні санкції.

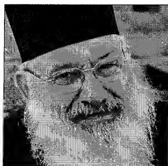
На цьому засіданні Конґресу США були присутні Президент Світового Конґресу Українців (СКУ) Евген Чолій та делеґація Українського Конґресового Комітету Америки на чолі з його Президентом та Заступником Президента СКУ Тамарою Ґалло-Олексій.

Президент Петро Порошенко також виступив на маніфестації українських американців на підтримку Президента і народу України та отримав престижну нагороду "Global Citizen Award" від відомого аналітичного центру "Atlantic Council."

„Світовий Конґрес Українців закликає США як державу, що підписала Будапештський Меморандум про ґарантії безпеки 1994 року, ефективно допомогти Україні захистити свою територіяльну цілісність і незалежність та зупинити наступ РФ на мир і безпеку в Европі та у всьому світі," – заявив Президент СКУ Евген Чолій.

ЛЮБОМИР, Архиєпископ-емерит УГКЦ

„СИНУ, ТРЕБА ЙТИ ДАЛІ”

Коли я був ще дуже молодим священиком, я радо наслідував моїх старших співтоваришів і багато проповідував про Пресвяту Богородицю, про матерів, про материнство, про материнську любов.

Одного разу моя рідна Мати звернула на це увагу і сказала: „Ви священики так багато проповідуєте про материнство у різних його видах, але ваші роздуми такі теоретичні, такі сухі, такі далекі від дійсного життя. Бо,–закінчила вона свою застанову,–щоб говорити живо і правдиво про материнство–треба бути матір'ю”.

Слова моєї матері мене дуже застановили, я відчув, що мушу їй признати рацію. Від того часу коли проповідую матерям застерігаюсь перед моїми слухачками про поважне обмеження моєї проповіді.

Останніми тижнями було багато випадків у різних частинах України, коли матері поодиноко чи гуртово протестували проти висилання їхніх синів на фронт, у небезпечну полосу збройних сутичок.

Властиво, не дуже цьому дивуюся. Хтось може закидати цим матерям брак патріотизму, але треба їх зрозуміти, бо вони матері.

Дозвольте одначе все ж таки сказати щось іншого.

Тому двадцять чи тридцять років появився фільм, в якому режисер старався якнайдокладніше представити життя Ісуса Христа на підставі Євангельських текстів. Але він також дозволив собі включити в сюжет фільму деякі леґенди.

Одна з них ось така: „Ісус несе оту поперечку хреста до якої буде прибитий. Поруч Нього ідуть жінки, між ними Його Мати – Марія. Виснажений немилосердним бичуванням, паде під тягарем поперечки”.

Згідно із леґендою (а може це не цілком леґенда) Його Мати схиляється над Ним і каже: „Сину, треба йти далі”.

Вона Мати, вона відчуває вповні біль материнського серця, але вона свідома, що, якщо Її Сина не розіпнуть, людський рід загине, ніколи не увійде до Царства Божого.

Шановні і дорогі матері, подумайте над тим.

Не хочемо вам завдавати надмірного болю, але ваші сини це надія нашого народу – бути собою, мати свою справді незалежну державу.

МАРКІЯН ПАСЛАВСЬКИЙ ЗАГИНУВ ЯК СПРАВЖНІЙ ГЕРОЙ

19 серпня під час звільнення Іловайська (Донецька область) загинув, отримавши три поранення в спину, рядовий резервного батальйону оперативного призначення „Донбас" Національної ґвардії України Маркіян Паславський.

Св. п. Мяркіян Паславський. (фото VICE News)

Він народився у 1959 році в українській родині в Нью-Йорку. Вступив до військової академії Вест-Пойнт, яку закінчив у 1981 році. Служив у 75-му полку рейнджерів, покинув армію в чині капітана в 1991 році і переїхав в Україну, працював у фінансовому секторі інвестиційним консультантом.

З початком війни на сході України М. Паславський у квітні приєднався до батальйону „Донбас". Перед цим прийняв українське громадянство. Мав позивний „Франко". Наприкінці травня разом з батальйоном вступив в Національну ґвардію і пройшов курс навчання в Нових Петрівцях.

Старший брат М. Паславського Нестор Паславський працює управителем „Союзівки". Крім брата, в М. Паславського залишилися мати Орися і сестри Олена та Ірина. М. Паславський був племінником професора Ратґерського університету Тараса Гунчака.

Маркіяна Паславського поховали 26 серпня на Аскольдовій могилі в Києві. Похоронні відправи очолив Верховний архиєпископ Української Греко-Католицької Церкви Патріярх Святослав Шевчук.

(„Свобода")

Ольга ЧОРНА

НАЙКРАЩІ ДИПЛОМАТИ – УКРАЇНСЬКІ ВОЯКИ, ЩО ТРИМАЮТЬ ОБОРОНУ НА СХІДНОМУ ФРОНТІ

ЕС та НАТО надають допомогу тільки своїм. Такі правила. А ми–чужі. Україна опинилася й залишається з озброєним до зубів аґресором наодинці.

Український міністер закордонних справ Павло Клімкін звернувся до Заходу про військову допомогу. Але наша армія її не отримає. Як зазначила німецька газета *Rhein-Neckar-Zeitung*, „неможливо собі уявити, що ЕС та НАТО підуть назустріч побажанню й нададуть Києву військову допомогу, не кажучи вже про поставки озброєнь... Адже наслідком цього могла б стати гонка озброєнь у реґіоні–між реґулярними військами, яких би підтримував Захід, і підтримуваними Росією сепаратистами. Фактично, нова війна чужими руками... Міжнародна спільнота не ризикне такою ескаляцією конфлікту". Президент США Барак Обама також заявив, що наразі не бачить сенсу в поставках зброї Україні.

Европа намагається домовлятися з Росією мовою дипломатії. Але надії марні. Чотиристоронні переговори між Україною, Росією, Францією та Німеччиною на рівні міністрів закордонних справ не принесли очікуваних результатів. Німецький міністер Франк-Вальтер Штайнмаєр наголосив: головна мета перемовин–домовленість про припинення вогню в Україні. До того ж, у ЕС не відкидають можливости прямого вторгнення Росії до України. Також існує загроза початку війни Росії із самою Европою. Тому дипломатичні зусилля спрямували, аби уникнути цього. Але пошук компромісів майже неможливий.

Тим часом екс-генеральний консул в Стамбулі, голова правління фонду „Майдан закордонних справ" Богдан Яременко, упевнений: переговори міністрів закордонних справ у Берліні були фікцією, імітацією, яка не здатна принести бодай якийсь конструктив. За його словами, Росія намагається вдати з себе „голуба миру". А для України перемовини важливі лише тому, щоб нашу державу не звинуватили у небажанні йти на компроміс. „У світі вже давно ніхто не сумнівається, що справжня причина цієї війни сидить у Кремлі. Її називають: президент Російської Федерації Володимир Путін. Через те очікування будь-яких успіхів на переговорах не варто і в майбутньому",–заявив Яременко в інтерв'ю ТСН.

Оскільки дипломатія для Путіна–порожній дзвін, Україна, судячи з усього, повинна готуватися до зимової війни на Донбасі. У Раді нац-

безпеки й оборони заявляють: українська армія готова воювати і восени, і взимку. Воякам готують теплі речі на випадок бойових дій в умовах холодів, заявив речник РНБО Андрій Лисенко.

Головнокомандувач об'єднаними силами НАТО в Европі Філіп Брідлав у свою чергу закликав країни Північноатлантичного альянсу готуватися воювати з так званими „зеленими чоловічками". Про це генерал заявив в інтер'ю німецькому виданні *Die Welt am Sonntag*, коментуючи ситуацію у східній Україні. „Для країн НАТО важливо бути готовими до бойових сутичок з так званими „зеленими чоловічками"–збройними військовими без будь-яких розпізнавальних знаків, які порушують спокій, захоплюють адміністративні будівлі, підбурюють населення, навчають сепаратистів, проводять військовий інструктаж і тим самим сприяють серйозній дестабілізації",–сказав Брідлав.

Наразі ж головною проблемою НАТО є новий гібридний спосіб ведення бойових дій–за допомогою дипломатії, пропаґанди, військовиків та економіки. Росія використовує всі ці елементи міжнародної політики для вчинення переворотів в інших державах. Брідлав не виключає, що аналогічна ситуація, як, наприклад, в Україні, може скластися в інших країнах Східної Европи.

Сьогодні виникає питання, чи може ЕС захиститися від аґресивної політики Росії, сказав під час прес-конференції спікерів парляментів країн NB-8 у Паланзі (Литва) голова Верховної Ради Олександер Турчинов. Україна у цій війні захищає не лише себе, але й систему безпеки в Европі. Але в нас не вистачає зброї, констатував спікер. І додав, що все-таки Україна сподівається на військово-технічну допомогу.

Росія, за словами головного українського дипломата Павла Клімкіна, не готова визнати ні фактів постійного перетину українського кордону найманцями, ні важкою технікою, ні фактів обстрілів українських військовиків з її території. А це може означати лише одне: Путін хоче воювати й далі.

Не може не насторожувати промова, виголошена президентом РФ у Ялті. „Російська армія,–сказав він,–буде оснащена сучасним наступальним і оборонним озброєнням, яке інші армії світу не мають. Ми ще „потішимо" наших партнерів... Дещо вже відомо у сфері стратегічних наступальних озброєнь–маю на увазі сили ядерного стримування". Схоже, цей маленький чоловічок готовий знищити плянету заради своїх великих імперських амбіцій.

...Продовження війни в осінньо-зимовий період стане реальною гуманітарною катастрофою для мешканців великих міст і малих містечок Сходу. Інфраструктура тут уже знищена. Терористи залиша-

ють після себе руйнацію, подібну як нацисти в роки Другої світової війни. І не виключено, що у звільнених населених пунктах не діятимуть диверсанти. Й добиватимуть залишки інфраструктури.

Якщо Донбас впаде–Росія не зупиниться, а піде далі, сказав дипломат Богдан Яременко. За його словами, війну на Донбасі можна сприймати, як велику операцію з прикриття анексії Криму. „Головна мета Росії у війні з Україною–знищити нашу державу. Для Росії потрібно, щоб Україна не існувала як держава, що здатна проводити самостійну політику, яка б відрізнялася у пляні внутрішнього устрою, була б демократичною, оскільки це сприймається як загроза РФ... Поки Росія відчуває себе в силах продовжувати цю політику, вона буде це робити"–переконаний Яременко.

Зупинити Путіна повинні ми, українці, власними силами. І зараз найкращі дипломати–наші вояки, які тримають оборону на східному фронті.

(„Наш день")

Радісних Свят Різдва Христового
та щасливого Нового Року

Спілці офіцерів України,
всім українським патріотичним ветеранським
організаціям, Крайовим і Станичним Управам
та Членам Братства кол. Вояків
1-ої Української Дивізії УНА

бажає

ГОЛОВНА УПРАВА БРАТСТВА
КОЛ. ВОЯКІВ 1-ої УД УНА

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ! СЛАВІМО ЙОГО!

З нагоди світлого свята Різдва Христового
та Нового 2015-го року

Президент Фундації
ЕВГЕН КОСТРУБА

надсилає святкові вітання бойовим побратимам,
їхнім родинам, українцям в Україні та у цілому світі.
Нехай новонароджене Дитя Боже світлом мудрості
осінить наш пробуджений народ і веде його шляхом
глибокого морального і національного оновлення.
Нехай новонароджений Ісус освятить невинною
любов'ю кожен день нашого життя,
бо це дорога до спасіння – спасіння нашої душі,
нашого народу, нашої славної України.
Тож, святкуймо Різдво Христове,
вступаймо у Новий 2015-й Рік з вірою у наш чудовий край,
іменця якому – вільна, демократична Україна,
а новонароджений Господь нехай благословить
усіх нас на добрі помисли і справи!
З найкращими побажаннями добра, щастя, любові,
довгого і щасливого віку усім Вам

Евген Коструба
Президент Фундації

Зоряна Онищук
Прессекретар

ДОБРОВОЛЬЧІ БАТАЛЬЙОНИ

В Україні існує чотири різновиди добровольчих військових частин, зформованих переважно з добровольців: батальйони Територіяльної оборони (БТРО); резервні батальйони спеціяльного призначення Міністерства внутрішніх справ (МВС); резервні батальйони Національної ґвардії; добровольчий корпус „Правий сектор".

Батальйони Територіяльної оборони підпорядковуються Міністерству оборони. Їх створення передбачене чинним мобілізаційним пляном. Комплектують БТРО військкомати за плянами, затвердженими мобілізаційним управлінням Генерального штабу. Офіцерів БТРО призначає Ґенштаб.

БТРО у воєнний час призначаються для охорони стратегічних об'єктів і комунікацій. Їх чисельність, за колишнім штатом, становила 426 осіб, оснащених виключно легким піхотним озброєнням.

У БТРО значна частина особового складу–не добровольці, а мобілізовані громадяни. Річ у тому, що БТРО формується за наказом Ґенштабу, і до певної дати–у дуже стислий термін.

На жаль, мобілізаційну структуру в Україні останніми роками було майже повністю зруйновано. Тому часто виникають помилки–і кваліфіковані військовослужбовці запасу не отримують повістку навіть після того, як самі звертаються у військкомат.

Речові батальйони Національної Ґвардії України (НҐУ) повністю укомплектовані добровольцями, включно з офіцерським складом, який визначають і представляють самі командири батальйонів. Під час самої АТО їх штат посилили важким піхотним озброєнням, аж до зенітних гармат „ЗУ-23". Однак, батальйони не мають штатної бронетехніки й артилерії. Штатна чисельність–460 вояків.

Добровольчі батальйони і сотні спеціяльного призначення МВС підпорядковуються управлінням внутрішніх справ (УВС) різних областей. Штатна чисельність їхнього бойового складу–від 30 до 400 осіб.

„Правий сектор"–це єдине своєрідне добровольче збройне формування, яке визнане державою як неофіційна військова частина, але при цьому не входить до структури управління жодної державної структури. Однак, загони „ПС" перебувають в оперативному підпорядкуванні командування АТО. Ці загони не мають жодної штатної структури, і склад їх в основному змінний, оскільки туди їдуть воювати люди, котрі не можуть прийти на військову службу на тривалий час. Чисельність постійного складу „ПС"–близько батальйону, вони воюють на одній з ділянок фронту.

Для підтримки громадського порядку на Донбасі було створено два батальйони добровольців Національної ґвардії, повністю зформованих з активістів Майдану. Однак, мобілізаційний ресурс готових все

залишити й виїхати на війну був невеликий. Забезпеченість і оснащення добровольців залишалися на дуже низькому рівні.

Проте ці два батальйони разом з загоном спецназу МВС „Омеґа" були єдиними частинами, негайно перекинутими в район Слов'янська для бльокади терористичної бази.

Саме перші два батальйони Нацґвардії виконали величезний і неоцінений обсяг фронтової роботи, доки країна відроджувала армійські частини, які перекидалися на фронт окремими підрозділами. Нічого іншого просто не було. Батальйон „Донбас" створили у складі Нацґвардії, оскільки спецбатальйон міліції Донецької области керівництво УВС саме зформувати не змогло. Саме тому для донецьких патріотів України „Донбас" став головним мобілізаційним пунктом.

Для чого створювалися добровольчі батальйони МВС?

У березні-травні ц. р. внаслідок розвалу системи управління державою і тяжкої економічної й політичної кризи російські спецслужби організували збройні терористичні акції в Україні, це поставило під загрозу здатність Української держави забезпечити правопорядок.

Більшість працівників міліції не виявляла готовности виконувати накази, пов'язані з якимось особистим ризиком для життя. Ті, хто намагався записатися на службу в міліцію, не могли скоро пройти складну бюрократичну процедуру працевлаштування.

А стабілізувати ситуацію треба було негайно і в більшості реґіонів. Крім того, не можна було швидко замінити кадровий склад МВС цивільними особами, а масове звільнення працівників міліції могло тільки збільшити кількість прихильників сепаратистів. Добровольці МВС, зазвичай, хотіли навести лад і захищати інтереси України у своєму населеному пункті. Саме створення таких загонів дозволило стабілізувати ситуацію в більшості областей України і дозволяє контролювати боротьбу з терористичними групами на південному сході України. Крім того, важливо зазначити, що завдяки взаємодії добровольців з міліцією значно покращилися зв'язки МВС з суспільством.

Деякі добровольчі батальйони МВС нітрохи не поступаються рівнем дисципліни та бойових якостей реґулярним армійським підрозділам.

Добровольчі батальйони не можуть не привертати уваги засобів масової інформації. Україна веде народну війну, і піар–це єдина можливість залучити у свою частину військових фахівців і матеріяльні ресурси постачання. Навіть деякі армійські частини на 60-70 відсотків залежать у питаннях постачання від народної підтримки і перебувають на фактичному забезпеченні волонтерів. Добровольчі батальйони отримують від держави тільки зброю.

З статті Юрія Бутусова:
„Що ми знаємо про добровольчі батальйони"–(„Свобода")

Євген КЛЕН

ДОБРОВОЛЬЧІ БАТАЛЬЙОНИ В ДІЯХ АТО

• Батальйон „Дніпро-1”

Один із перших батальйонів спеціяльного призначення Міністерства внутрішніх справ (МВС) України, був створений у квітні 2014 року. Командиром батальйону став Юрій Береза, керівник Штабу національного захисту. Озброєний–тільки стрілецькою зброєю.

• Батальйон „Донбас”

Добровольчий загін, сформований у середині квітня 2014-го для участи в АТО. Командир–Семен Семенченко. Станом на 7 червня у спецбатальйоні налічувалося 630 осіб. Озброєння–стрілецьке, на підході–важке озброєння.

• Батальйон „Тимур”

Спецпідрозділ патрульно-постової служби міліції, який підпорядковується МВС. Отримав назву від імені командира Тимура Юлдашева. Він–професійний військовик, 28 квітня потрапив у полон, був посаджений у підвал реґіонального відділення Служби безпеки України (СБУ), захопленої терористами. У полоні перебував 35 днів, а потім утік. Загинув 27 серпня в бою під Савур-Могилою. У загоні „Тимур”–30 бійців.

• Батальйон „Київ-1”

Підрозділ патрульної служби міліції особливого призначення. Був створений у квітні 2014 р. у структурі Головного управління МВС у місті Києві. Командир батальйону–Віталій Сатаренко. 1 липня основна частина бійців батальйону вирушила на схід України для участи в АТО.

• Батальйон „Азов”

Був сформований 5 травня 2014 року в Маріюполі, його бійці більше відомі як „чорні чоловічки”. Склад–300 осіб, командир–Андрій Білецький. Першими до складу батальйону ввійшли добровольці з різних сотень „Самооборони Майдану”, активісти Автомайдану, члени руху „Патріот України”й активісти Соціял-національної асамблеї. Чисельність батальйону поступово збільшується, а потім він перейшов у підпорядкування МВС.

• Батальйон „Артемівськ”

Створений 8 травня 2014 року, чисельність–200 осіб. Командир–майор міліції Костянтин Матейченко.

• Батальйон „Січеслав”

Створений 8 травня 2014-го, чисельність–100 осіб, Командир–майор міліції Владислав Портянко.

• Батальйон „Україна”

З ініціятивою створення батальйону виступив Олег Ляшко, народний депутат України, 10 травня ц. р., заявивши, що він формує добровольчий загін для боротьби із сепаратизмом в складі НҐУ. 23 травня бійці зачистили та звільнили від терористів ДНР виконавчий комітет міста Тореза Донецької области.

• Батальйон „Айдар”

Створений у травні 2014-го на базі військової частини В0624 в Луганській області. Командир–Сергій Мельничук. Батальйон підпорядковується Міністерству оборони (МО). 17 червня батальйон самостійно вирушив на штурм Луганська, де потрапив у засідку. У підсумку загинули чотири, 12–було поранено. Чисельність батальйону до інциденту–близько сотні осіб.

• Батальйон „Черкаси”

Формування батальйону почалося 15 травня 2014 року. Командир–полковник Микола Радченко.

• Батальйон „Кіровоград-2”

Добровольчий батальйон патрульної служби міліції особливого призначення. Створений у травні 2014-го у структурі Головного управління МВС у Кіровоградській області. Командир–В'ячеслав Шевченко.

• Батальйон „Київська Русь”

Створений в червні ц. р. на території та з жителів Київської области й офіційно підпорядкований МО. Командир–Андрій Янченко. Попередній командир Олександер Ґуменюк загинув 14 серпня біля міста Дебальцево Донецької области.

• Батальйон „Луганськ-1”

Створений у червні 2014 року, чисельність–200 осіб. Командир–Андрій Левко.

• Батальйон „Кривбас”

Створений у червні 2014-го на території та з жителів Дніпропетровської области й офіційно підпорядкований МО. Командир–Микола Колесник.

• Батальйон „Шахтарськ”

Створений в червні ц. р., чисельність–200 осіб. Командир–Андрій Філенко.

• Батальйон „Суми”

Створений за наказом міністра внутрішніх справ у червні 2014 року. Кількість–200 осіб. Командир–підполковник Павло Ґерасимов.

• Батальйон „Київ”

На південний схід України вирушив 21 червня 2014-го. До складу батальйону входять 430 рядових і 32 офіцери. Командир–підполковник Андрій Микита.

• Батальйон „Ґоринь"

Відправили з Рівенщини в зону АТО ввечері 16 липня. Командир–полковник Олександер Цись. До складу батальйону входило кілька сотень, вони дислокуються в різних місцях. 22 липня частина батальйону потрапила під обстріл реактивної системи залпового вогню „Град", кількох вояків поранило.

• Батальйон „Слобожанщина"

Добровольчий батальйон патрульної служби міліції особливого призначення. Створений у червні 2014 року. Командир–Андрій Янголенко. У зону АТО вирушив 27 липня. Налічує до 1 тис. бійців–військовики, міліціонери та добровольці з доброю фізичною підготовкою.

• Батальйон „Золоті ворота"

Створений з добровольців. У зону АТО вирушив 9 серпня.

• Батальйон „Прикарпаття"

Був створений для охорони важливих об'єктів і безпеки Івано-Франківської области, але відправлений на схід України 22 серпня. Близько 400 бійців. Після майже трьох місяців масованих обстрілів із „Градів" підполковник Віталій Комар, комадир „Прикарпаття", ухвалив рішення повертатися до Івано-Франківської области.

• Батальйон „Січ"

Входить до структури МВС, у зону АТО вирушив 25 березня. У складі–30 волинських бійців, котрі пройшли серйозну військову підготовку. Серед них–військовий капелян о. Олександер.

• Батальйон „Полісся"

Створений у Житомирській області. Командир–полковник Василь Осипчук.

З статті Євгена Клена:
„Хто воює на сході України"–(„Міст")

Примітка: Усі батальйони були підпорядковані Міністерству внутрішніх справ, за вийнятком „Донбасу", „Україна"–Національній ґвардії та „Айдару", „Кривбасу", „Київська Русь"–Міністерству оборони.

Цей список не повний і від часу їх створення зайшли зміни.

Дейвид МАРПЛЗ
Мирослава УНІАТ

ДОЛЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЙСЬКОВИКА: ПОГЛЯД ЗІ СТОРОНИ

Дещо скорочено передруковуємо статтю двох відомих науковців про бойові обставини в перших місяцях АТО.

Редакція

Проведенням Антитерористичної операції (АТО) на Сході займається кілька структур: Міністерство оборони, Міністерство внутрішніх справ та добровольчі батальйони.

Після кількох місяців боротьби кордон з Росією залишається відкритим. Антон Ґеращенко, радник Міністра внутрішніх справ А. Авакова, відзначає, що сотні, а іноді й тисячі терористів з Росії перетинають український кордон щодня. Деякі з них приїжджають в Україну воювати за власним бажанням під впливом російської пропаганди, але більшість–це все-таки найманці.

Українські військовики підозрюють, що кордони залишаються відкритими через те, що окремі люди зі штабу керівництва АТО заробляють на цьому гроші, пропускаючи ворогів і зброю з Росії.

Один вояк (ім'я якого ми назвати не можемо) скаржився, що генерали уявлення не мають, що відбувається в зоні бойових дій. Вони сидять собі в готелях подалі від стрілянини, „їдять кальмари" і розважаються з дівчатами. У них і досі лишилося „совкове" мислення, на думку юнака. „Якось провідник Радикальної партії Олег Ляшко відвідав нас,–розповідає хлопець,–привіз нам печиво, шоколадки, продукти харчування і спальні мішки. Командири все конфіскували і замкнули під ключ". Також він зазначив, що на кордоні, аби переправити ресурси, Росія платить близько 10 тис. дол. за одного найманця. Ці гроші потрапляють до рук українських воєначальників. Антитерористичну операцію, на думку цього юнака, можна було б закінчити за місяць за допомогою двох батальйонів з 20 снайперами у кожному, але верхівка зацікавлена у продовженні війни.

Батьки бійців з Закарпаття скаржаться на корумпованих і безвідповідальних командирів. „Вчора близько 280 військових з Закарпаття зібрали на Луганському летовищі та оголосили, що їх хочуть відіслати на трасу Луганськ-Москва, а це, властиво, певна смерть. Дорогу майже повністю контролюють сепаратисти і чеченці, що практично одне й те саме. Близько 280 ужгородських вояків від завдання відмовилися, Погодилося лише близько 25 житомирських десантників. З завдання вони повернулися на двох танках і далеко нс у повному складі".

Батьки стверджують, що хлопці зазнали нищівної поразки через те, що їхні командири продали інформацію ворогові і терористи на них чекали.

Командири також „купують" собі відпустки, тоді коли хлопці мусять бути на службі.

Якось наші військовики затримали групу чеченців, але за наказом керівництва змушені були їх негайно відпустити. Вояки навіть не скаржаться на брак харчових продуктів і води, і, незважаючи ні на що, готові захищати Україну, але водночас вони переконані, що війну спеціяльно затягують вищі командири, бо на цьому заробляються гроші.

За словами Дмитра Тимчука, координатора групи „Інформаційний опір", головна проблема–у самому штабі АТО. Генерали і керівники мають патологічну схильність до брехні, бояться взяти на себе найменшу відповідальність, не в змозі прийняти найпростіші рішення і є абсолютно некомпетентними. Командири всіх підрозділів психологічно не готові до війни. „Починаючи з захоплення Росією Криму (березень цього року), ми можемо навести багато прикладів невиконання наказів і саботажу серед військових різних рангів"–каже Д. Тимчук.

Зрада і корупція у верхах вражають. Провідник „Свободи" Олег Тягнибок і командир батальйону „Айдар" Сергій Мельничук погоджуються з тим, що є багато зрадників у генштабі АТО. О. Тягнибок запропонував перевіряти військовиків на детектор брехні, аби унеможливити передавання секретної інформації до Москви і покласти край корупції. Активіст Юрій Бірюков, відомий в соціяльних мережах під псевдонімом „Крила Фенікса", скаржиться на „горе-генералів", які розслабляються в саунах, ходять у фітнес-клюби в запіллі. „Вони поняття не мають, що відбувається тут, де наші хлопці гинуть". Більше того, керівництво інформує ворога і фактично посилає наших хлопців на смерть.

Ще один боєць стверджує вже не раз повторювану багатьма іншими українцями думку про те, що до влади в Києві знову прийшли олігархи і зовсім нічого не змінилося. Командуванню все рівно, що гинуть наші хлопці. Мовляв, завтра привезуть нових. Навіть Міністер оборони Валерій Гелетей визнає проблему в командуванні, коли каже, що в Україні нараховується близько 20-30 генералів, які можуть добре говорити про АТО над мапами і схемами, але в реальності вони не уявляють, що відбувається на полі бою. А для того, щоб зрозуміти ситуацію, треба як мінімум хоча б поїхати туди.

Депутат Київської ради Ігор Луценко вважає, що українська влада повинна оголосити військовий стан–це надало б можливість українським військовикам успішно затримувати підозрюваних сепаратистів, яких є досить багато, але місцева міліція їм чомусь дозволяє лишатися на волі. І. Луценко стверджує, що „основна проблема у боротьбі з

терористами знаходиться в столиці, АТО має починатися в Києві".

Нездатність впоратися з фундаментальними проблемами армії підриває військові зусилля та посилює розчарування тих, хто безпосередньо бере участь у боротьбі з терористами. Це може не тільки поставити під загрозу майбутнє України, а й сприяє створенню таких добровільних, але екстремістських воєнізованих груп, як „Азов", наприклад. Жертвами корупції серед верхівки є рядові військовики, якими нехтують, яких зрадили і кинули напризволяще як „гарматне м'ясо". Цей факт значною мірою прихований в українських і західних засобах масової інформації–на тлі доповідей про успіхи АТО.

Дейвид Марплз–заслужений професор і директор Програми з вивчення сучасної України ім. Стасюка при Університеті Альберти, Канада.

Мирослава Уніат закінчила магістерську програму українського фолькльору в Університеті Альберти, Канада. Автор наукового проєкту „Сучасний український політичний фолькльор як соціяльний феномен" та двох збірок поезій на філософські і політичні теми.

(„*Свобода*", США)

ХЛОПЦІ ІДУТЬ НА ВІЙНУ

…лише вчора українські воїни, призвані на військову службу у Миргороді і які перед відправкою в зону АТО проходять вишкіл у місцевій військовій частині та охороняють військовий аеродром, після жорстокої сутички затримали групу російських диверсантів, метою яких було знищення та виведення з ладу української військової техніки базованої там. У диверсантів була вилучена плястикова вибухівка, ґранати, сучасна автоматична зброя російського зразка. Останні були передані до рук працівників українських спецслужб.

До відправки в зону бойових дій у хлопців (27 бійців) залишилися лічені тижні і миргородська громада намагається їх відповідно одягти та екіпірувати – бронежилети, термостійка білизна, теплий одяг, взуття і звичайно ж харчі. Я сам вчора вручив хлопцям три комплекти термобілизни і теплий шерстяний светер. З нашої вулиці зокрема (з Ведмедівки) в зону АТО вирушають троє. Серед них Олександер Раданович – козак двохметрового зросту і підібрати теплий одяг для нього вельми проблематично, та і взуття теж (...)

Тож нехай їм добре служиться на теренах захисту України від кривавого московського загарбника. Миргородська громада буде і надалі підтримувати з ними зв'язок та допомагати чим зможе.

Анатолій САЗАНСЬКИЙ
письменник і громадський діяч
(sag52@ukr.net)

Віктор ПЕРУН

АТО, ПОЛІТИКА, РЕФОРМИ

У червні 2014 голова Верховної Ради Олександер Турчинов заявив, що Україна не має ефективного війська. Було брак матеріялів, багато нестатків, організаційних та логістичних проблем. Збройні сили України (ЗСУ) могли лиш 5 000 вояків післати в бій. Навіть була кампанія, де ЗСУ відкрито почали просити грошей від публіки. А від початку Антитерористичної операції (АТО) почалися збірки грошей в Україні та в діяспорі на бронежелети, медикаменти, їжу та інше влаштування для учасників операції. Були й скандальні репортажі про бюрократичні проблеми, як затримання контейнерів на границі й вимоги високих хабарів, щоб їх пропустити.

Повільне проведення люстрації та реформ

З репортажів підчас непроголошеної, але *де факто* війни, довідуємося, що декотрі „колишні люди" з бюрократії навмисно працювали проти інтересів держави. Це можна зрозуміти, бо недавній закон про люстрацію–назва процесу усунення людей з урядів, які грали темну ролю підчас совєцьких часів чи далі продовжують таку саму політику–дуже повільно проходить.

Ленінопад

На західній Україні вже у 1990-их роках зняли більшість пам'ятників збудованих підчас комуністичної диктатури, але в інших селах та містах по Україні це ще не відбулося і більшість головних вулиць ще мають назви з совєцьких часів. В лютому 2013 року нардеп з фракції ВО „Свобода" Ігор Мірошниченко взяв на себе ініціятиву знесення пам'ятника Леніну в м. Охтирці на Сумщині. Це почало малу хвилю демонтажів пам'ятників Леніну в центральній Україні. Ключовий момент був демонтаж та розбиття пам'ятника Леніну в Києві майданцями 8 грудня 2013 року. Це вже була друга спроба після його відновлення. Коли 20 лютого 2014 року біля 100 учасників Майдану були вбиті, а ще більше поранені, раптом гнів народу призвів до масового демонтажу та розбиття пам'ятників Леніну. Вже 21 лютого знесли 47 пам'ятників Леніну, 22-го–116, 23-го–57. В квітні та травні лише кілька демонтували, а в серпні–31. В Харкові величезну статую–найбільшу в Україні–нарешті знесли і розбили 28 вересня. Найменше демонтажів було в Криму, Донецькій та Луганській областях.

Детальніше можна оглянути на сторінці Вікіпедії п. н. „Ленінопад" (uk.wikipedia.org/wiki/Ленінопад).

Великий запас зброї

Підчас комуністичної диктатури великий відсоток ресурсів був призначений на військове виробництво, а дуже мало на продукти

першої потреби для населення. З тих причин військові склади України після розвалу СРСР були переповненні різною зброєю.

Коли Україна проголосила незалежність 24 серпня 1991 року, військо мало 780 000 вояків, було 6 500 танків, 7 200 артилерійських систем та 7 000 бронетранспортерів. Фльота мала коло 500 суден та кораблів. Повітряні сили мали коло 1 100 бойових літаків. З ядерної зброї було 1 000 тактичної і 176 стратегічної. Багато з того залишилося у складах. В той час це були найбільші збройні сили в Европі.

В теперішньому часі є 3 250 танків (для порівняння: в Канаді є коло 100 танків, в Німеччині–225, у Франції–780), приблизно 1 200 самохідних гавбиць та 16 типів бронетранспортерів БМП, МТ-ЛБ і БТР-ів–разом приблизно 7 700 машин. До того ще є тисячі різних транспортних машин–ГАЗ-ів та КАМАЗ-ів.

Добровольчі батальйони

Кожен добровольчий батальйон (ДБ) легко би міг мати десятки танків, БТР-ів тощо, однак майже ніяких їм не приділено–про що вони нарікають. Ніби їм такого озброєння не було потрібно, тому що вони були призначені для легких задач. Насправді, ДБ находилися часто на передовій лінії боротьби без адекватного озброєння, наприклад, під Іловайськом, де понесли великі втрати. Коли виривалися з „Іловайського кітла", полкокник Євген Сидоренко виїхав на трофейному російському танку Т-73Б-3. Можна запитатися: а де були свої танки ?

Немає причин, чому ДБ мусили їхати в бій у своїх власних цивільних машинах і збирати гроші на бензину. В останнім інтерв'ю з українсько-американським добровольцем батальйону „Донбас", Марком Поплавським, який поляг в Іловайську, він розповів, що вони переїжджали у цивільних автобусах. На них сипалися ГРАДИ та стрільна артилерії, але їм не було чим відповісти.

Проблема постачання

З репортажів кореспондентів з зони АТО, особливо, як Олени Білозерської з інформаційного аґенства „Поряд з вами" (http://www.youtube.com/user/bilozerska), видно, що ДБ залежні від трофейного озброєння і що їм майже ніякої тяжкої зброї не постачали із складів. По світі розійшлися фотографії перетвореного бійцями „Азова" сміттєвоза на бронетранспортер підчас визволення м. Маріюполя в червні 2014 року.

Така була ситуація перед виборами 26 жовтня 2014 року.

Чому не існувало постачання зі складів добровольцям на передовій?

Можливо навмисно з якихось причини. Можливо керівники не були поінформовані, що є на складах. Можливо дещо стало пошкоджене часом.

Однак, якщо могли відремонтувати літаки, то чому не могли відремонтувати менш складну зброю як артилерію, міномети тощо? Були репортажі, що терористи відремонтували один танк з Другої світової війни.

Дотепер увійшов до складу Збройних Сил України батальйон „Айдар". Інші підпорядковані Міністерству Внутрішніх Справ (МВС), які мають бути призначені лиш для легких завдань, як от: зачистки та підтримки міліції. То чому їх шлють на передову проти танків й іншої тяжкої зброї терористів?

Поранених теж повинні лікувати у військових шпиталях і дати повний статус учасників АТО. Для полагодження цих справ вони мусили наймати адвокатів.

Політика та реформи

Підтримка України США та Канадою є більші, ніж держав Европи, які більше залежні від торівлі і газу з Росії. (Варто згадати, що трогівля України з Росією більша, ніж Европейського Союзу).

Для збільшення торгівлі з Европою та іншими державами, Україні треба провести багато реформ і підвищити конкурентість продуктів та умов бізнесу до міжнародного рівня. Бізнесовий клімат в Україні жахливий. І безпека не краща. Це можна порівняти з історією козацтва: колись козаки ходили працювати на полі з рушницею на плечі.

Добровольчі командири у ВРУ

10 вересня 2014 року на з'їзді новоствореної партії „Народний Фронт", командирів добровольчих батальйонів прийнято до Військові Ради з завданням працювати над підвищенням боєздатности України. Ініціятори партії Арсеній Яценюк та Олександер Турчинов зареєстрували її формально 30 вересня. Вони запросили до списка кандидатів визначних учасників Майдану та командирів АТО. На виборах 26 жовтня 2014 року 19 командирів військових формувань, з яких 9 є членами партії „Народний Фронт", вибрано до Верховної Ради.

Можна сподіватися, що вони матимуть вплив на майбутню політику уряду щодо Збройних сил України.

ЗА І ПРОТИ ЩОДО ВІЙСЬКОВОЇ ДОПОМОГИ УКРАЇНІ

Україна потребує підтримки в її конфлікті з Росією–сучасного озброєння і військової техніки–виклик політикам, особливо США.

Під час саміту НАТО в Ньюпорт альянс не схвалив такого роду допомоги, але залишив державам-членам вільну руку. Прихильники дозброєння України стверджують, що економічні санкції проти Росії нерезультатні й якщо постачання зброї не схилить чаші терезів війни на користь Києва, це, однак, призведе до збільшення витрат на інтервенцію для Москви, що може змінити її поведінку.

Експерти застерегли, однак, що достава зброї Україні призведе до ескаляції конфлікту і створить більш небезпечну конфронтацію Росії з Заходом. Побоюючись такої перспективи, країни НАТО не допомагають Україні в дозброєнні.

Уряд США посилає так звану нелетальну („невбиваючу") допомогу, тобто допоміжне обладнання, таке як: бронежилети, шоломи, аптечки першої допомоги, уніформи, радіо та їжу–усе „готове до вживання".

В інтерв'ю *Радіо Deutsche Welle* колишній радник Національної безпеки при президенту Джиммі Картеру (1977-1981) Збіґнєв Бжезінський закликав до посилки зброї Україні. Таке саме звернення було від колишнього кандидата в президенти, сенатора-республіканця Джона Маккейна й кількох інших сенаторів від обох партій. Дозброєння України підтримав колишній посол в Києві, а тепер у Інституті Брукінґса Стівен Пайфер.

У Польщі допомогу зброї Україні підтримують, зокрема, колишні міністри оборони: Януш Онишкевич та Богдан Кліх. Радник уряду Українського комітету реформи, кол. посол Марцін Свєнчіцький заявив, що міністер оборони Томаш Сємйоняк сказав, що Польща готова продавати зброю Україні.

„Я думаю, що цій заяві слідуватимуть дії. Ми повинні надати Україні техніку та озброєння, які їй потрібні. За останніх 20 років Україна систематично роззброювалася, продаючи зброю за кордон і не мала коштів на її утримання. Може бути, що це робилося навмисно, тому що повалений в лютому Майданом Президент Віктор Янукович не довіряв армії і є підстави вважати, що багато людей в структурі влади спеціяльно послабляло армію. Міністер оборони у його кабінеті мав російське громадянство",–ствердив Онишкевич.

На думку американських експертів, Україні потрібно протитанкових ракет, ґранат вистрілюваних з плеча, безпілотних літаків-розвідників і устаткування для „глушіння" радару. Список потреб представлених Києвом–як стверджують у Державному департаменті–також включає запасні частини, паливо, а також розвідувальну

інформацію про дислокацію російських військ. На думку критиків, дозброєння не принесе користи Україні, тому що Росія відповість просто збільшеною масовою військовою інтервенцією, що призведе до повномасштабної війни.

„Навіть якщо Захід надасть трохи сучасного обладнання, Україна не в змозі успішно боронитися від Росії–її збройні сили занадто великі. У Німеччині вважають, що достава зброї буде вкрай ризиковна, що призведе до прямої конфронтації з Росією. Ніхто цього не хоче"– говорив експерт Берлінського бюра Німецького фонду Сполучених Штатів ім. Маршала Йорґ Форбріґ.

Подібні застереження має Ярослав Цьвєк-Карповіч з Польського інституту міжнародних справ. На його думку, достава Києву зброї буде навіть на руку Москві.

„Росія може використала б це як привід до широкої військової інтервенції. Тоді Київ не буде контролювати не тільки Крим і окрайки Донецької та Луганської областей, але південно-східні реґіони, що могло б навіть призвести до втрати державности. Хоча саміт НАТО в Ньюпорті вирішив, що кожна країна може постачати зброю, я не думаю, що будь-яка країна офіційно візьме в цьому участь", –сказав експерт Інституту.

На думку прихильників переозброєння України, це треба зробити, хоч би тільки для того, щоб витрати на аґресію стали для Росії більші, ніж дотепер. Політолог з Каліфорнійського університету Даніель Трайсмен стверджував на ТБ CNN, що, незважаючи на очевидну диспропорцію збройних сил, сумнівно, чи Путін вирішить ескалацію війни, якщо число російських втрат буде рости за рахунок поліпшення збройних сил України. „Розгром найманців Москви був би, очевидно, компромітуючим, але глибша участь Росії також спричинить більші кошти", –каже політолог. Покликується на обстеження Центру Юрія Левади, який твердить, що підтримка в Росії анексії східної України знижується. Аналогічно з оптимізмом дивиться на ситуацію Онишкевич. „Ціна цієї війни може стати занадто високою для Росії. Хоча Путін готовий заставити росіян на далекосяжні обмеження і жертовності, але це, зрештою, може змінитися", –говорить він.

Навіть критики військової допомоги Україні вважають, що така допомога може бути виправданою в разі затяжної війни. В даний час майже всі експерти і політики, що симпатизують з Україною, погоджуються, що необхідна допомога їй „невбиваючим" обладнанням, навчання армії, матеріяльно-технічною підтримкою, і… своїм інтелектуальним знанням.

***Томаш ЗАЛЕВСЬКИЙ** (PAP)*

(„Ґазета"–переклад з польської)

РОСІЯ І ЗАГРОЗА ТРЕТЬОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ

Тоді промовляє до нього Ісус:
„Вклади свій меч назад до піхви,
бо всі, що за меч беруться, від меча загинуть".
(Євангеліє від св. Матвія, 26.52)

Василь Шпарик

В цьому, 2014 році, припадає 100-річчя від початку Першої світової війни і 75-річчя–від початку Другої, яких характеризують як великі катаклізми в XX столітті. В наші дні нависла небезпека нового катаклізму–Третьої світової війни. В епіцентрі подій опинилися Росія і Україна.

Історія людства свідчить, що війни розпочинають, як правило, тоталітарні правителі. Мабуть, яскравий приклад показав творець монгольської імперії Чінгіз-хан (бл.1155-1227) та його нащадки із Золотої Орди, які протягом кількох століть володіли землями сучасної Росії. Це і вплинуло на менталітет росіян, бо, починаючи з XIV століття, головним завданням російської влади були завоювання. Вони були бажаними, оскільки, зокрема, звільняли росіян від потреби особистої праці і відкривали широкі можливості для поселення на зайнятих землях і володарювання над підкореними народами.

Успадкований менталітет росіян як завойовників проявив себе в XX столітті:

перший–у революції 1917 року, пов'язаній з Першою світовою війною, яка перевернула у суспільних відносинах Росії усе „з ніг на голову";

другий–вчинений спільно з Німеччиною–Сталіним і Гітлером, що мав наслідком Другу світову війну;

третій–розпад СРСР в 1991 році, що був спричинений внутріполітичними проблемами Росії і мав загальносвітове значення як поразка комунізму.

Настало XXI століття, і російський менталітет проявив ностальгію за втраченим впливом у Центрально-Східній Европі та розпадом СРСР і вступив на шлях реваншу. Претендентом на історично визначного керманича Росії виступив президент Росії Володимир Путін. За час свого правління він перетворив Росію на глибоко мілітаризовану агресивну державу. Його дії, які нагадують дії Гітлера в 1938-1939 роках, наводять на думку, що в нього наче настільною книгою є „Моя боротьба" ("Mein Kamf") Гітлера. При цьому він вступив на дуже небезпечний для світу і слизький для Росії шлях, що може призвести до Третьої світової війни.

Путін вдався до повномасштабного використання новітніх засобів аґресії, а саме:

1) великий військовий потенціял, включно з ядерно-ракетним арсеналом, має вселяти у народів світу страх, а отже–покору– щодо вимагань російського аґресора;

2) провокації і таємні операції–мають створювати „непричетність" Росії до актів злочинної діяльности, зображаючи все внутрішніми чварами;

3) багаті природні ресурси, зокрема нафта і газ Сибіру–мають служити джерелом тиску на економіку европейських країн;

4) відроджений російський шовінізм, що увібрав усі риси нацизму і фашизму, які на російському ґрунті виступають як „рашизм"–має підготувати обдурене масованою пропаґандою населення Росії до підтримки влади;

5) використання у сусідніх державах Православної церкви Московського патріярхату під лозунґом відновлення „Русского міра"–мають впливати на віруючих;

6) використання на теренах плянованих дій „п'ятої колони" з числа нащадків колишніх російських поселенців і завербованих ними нестійких у національному пляні абориґенів–мають мінімізувати можливий спротив.

Для впливу на жертви аґресії Росія створила особливі анклави. Для впливу на Україну російська армія і фльота утвердилися в Севастополі, а реальніше–в Криму. Заплянувала захоплення південно-східних областей України для створення великого анклаву–Новоросії. Для впливу на Молдову і одночасно на Україну на місці довоєнної Молдавської автономної республіки Української РСР, яка створювалася за рахунок українських земель Одеської і Вінницької областей та для впливу на Румунію стосовно Бессарабії, створила з використанням 14 російської армії так звану Придністровську молдавську республіку. Таким чином Путін приступив до відновлення Російської імперії у кордонах СРСР. Головна мета–за будь-що зберегти Україну в російській орбіті.

Захист з боку США і Европейського Союзу, який мав би бути дійовим, спираючись хоча б на Будапештський меморандум, на жаль, обмежився грізними деклараціями–лише дипломатичним захистом та застосуванням проти Росії економічних санкцій, які навряд чи зупинять Путіна, бо він бачить млявість Европейського Союзу, який оглядається на свої власні інтереси.

Побачивши, що українські збройні сили в процесі Антитерористичної операції (АТО) підходять до кінцевого очищення від терористів Донецької і Луганської областей, Росія 27 серпня 2014 року

вчинила неприкрите вторгнення реґулярних збройних сил на півдні Донецької области у напрямку Маріюполя. Таким чином збройний конфлікт в Донбасі вилився фактично у російсько-українську війну.

Як буде розвиватися ситуація далі, важко передбачити, але ясно, що Україна буде вперто відстоювати свій суверенітет і територіяльну цілісність. Важливе значення буде мати позиція світової демократичної спільноти, зокрема, США і Европейського Союзу з їхнім потужним захисником, яким є НАТО. Звичайно, коли йдеться про Україну, НАТО навряд чи буде задіяне, але ж допомогу сучасним озброєнням могло б надавати Україні. Проте треба намагатися вступити до НАТО, бо інакше Росія не залишить Україну в спокою. Складається переконання, що Росія ніколи не відмовиться від завоювань.

Крім заходів щодо повернення під вплив Росії колишніх радянських республік і сателітів Радянського Союзу в Центрально-східній Европі, Путін буде інтриґувати Захід поверненням Росії до світової політично-економічної „сімки" (G7), куди входять США, Канада, Велика Британія, Франція, Німеччина, Італія і Японія. Повернутися– на правах восьмого члена–(G8). При цьому можна прогнозувати, що Путін буде намагатися повернути Росії місце у двополюсному світі, який після Другої світової війни очолили США і СРСР. Після розпаду СРСР в 1991 році Росія втратила ці позиції. Від Заходу, передусім від США, Канади і Европейського Союзу, залежить, на кого вони зроблять ставку в двополюсному світі: Росію чи Китай. Отже, протистояння між Росією та Китаєм буде посилюватися.

Таким чином Путін буде постійно інтриґувати Захід включно із загрозою Третьої світової війни, у якій може бути задіяна ядерна зброя.

Василь ШПАРИК,
фронтовик Другої світової війни
полковник у відставці

РОЗІРВАВСЯ У ПОВІТРІ...

Звіт про аварію Boeing 777

У Нідерляндах оприлюднили підсумки розслідування авіякатастрофи над Україною. Маляйзійський Boeing 777, що зазнав аварії в небі над Донецькою областю 17 липня, був технічно справний і розпався в повітрі внаслідок потрапляння в нього ззовні багатьох об'єктів, ідеться в попередній доповіді Ради безпеки Нідерляндів.

У звіті зазначається, що експертам поки що не вдалося детально вивчити фраґменти літака, проте наявні зображення свідчать, що частини уламків пробили літак в багатьох місцях. Характер ушкодження фюзеляжу літака та кабіни узгоджується з тим, чого можна очікувати від значного числа об'єктів із високою енерґією, що потрапляють у літак ззовні.

Також указано на те, що повне прослуховування спілкування між членами екіпажу в кабіні, записане на бортові, й мовні самописці, не виявили жодних ознак будь-яких технічних несправностей або надзвичайної ситуації на борту.

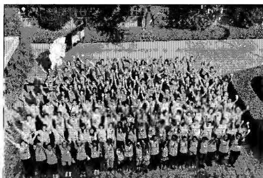
У радіозв'язку з Управлінням повітряним рухом України підтвердили, що екіпажем кабіни не було зроблено жодного екстерного виклику.

Українські диспетчери за приблизно півгодини до катастрофи літака радили пілотам піднятись на більшу висоту, що було передбачено пляном польоту, але ті цього не зробили.

Близько 13.00 екіпаж попросив диспетчерів дозволити йому змінити маршрут через погодні умови, на що отримав згоду. Пізніше пілоти теж запитували про можливість підняття на більшу висоту, але цього разу українські диспетчери повідомили, що наразі це неможливо й літаку треба залишатися на висоті FL330. Бортові самописці припинили працювати о 13.20 (UTC).

Згідно з попередніми висновками фахівців із Duth Safety Board, „Боїнґ" розпався у повітрі після того, як у нього ззовні влучила велика кількість високоенерґетичних об'єктів. Раніше експерти заявили, що власне такими об'єктами уражають ракети зенітно-ракетного комплексу „Бук".

У КИТАЇ КРЕАТИВНО ЗБИРАЛИ ГРОШІ ДЛЯ АТО

Флешмоб "Flag for Ukraine" („Прапор для України") відбувся в суботу у вересні в Пекіні на території Посольства України в КНР.

Про це повідомив власний кореспондент Укрінформу в Китаї.

У заході взяли участь близько 300 людей з понад 10 країн світу, в тому числі багато китайців. Усі вони створили прапор України, переодягнувшись у жовті та блакитні футболки. Оригінальний малюнок для футболок створила ініціатор та ідейний керівник проєкту, відома українська дезайнерка Анжела Лисиця.

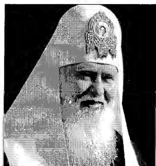
Усього було зроблено 450 футболок. Завдяки їх продажу вдалося зібрати понад 60 тис. юанів (майже $10 тис.), на допомогу пораненим у зоні АТО. Гроші вирішили передати до військового шпиталю в Ірпіні для протезування.

„Нашу з групою однодумців ідею підтримало Посольство України в КНР. Першим нашим завданням було зібрати кошти, другим–зібрати українців"–розповіла кореспонденту агентства Анжела Лисиця, додавши, що й те, і друге вдалося дуже гарно. Атмосфера була чудова.

Посол України в Китаї Олег Дьомін подякував усім, хто прийшов для того, щоби підтримати Україну. „Ваша присутність тут сьогодні свідчить про те, що ми разом, що Україна–не сама в такий нелегкий для неї час"–сказав він.

Це перший подібний захід на підтримку України в Китаї.

ПАТРІЯРХ КИЇВСЬКИЙ І ВСІЄЇ РУСИ-УКРАЇНИ ФІЛАРЕТ ЗАЯВИВ, ЩО В ПУТІНА ВСЕЛИВСЯ САТАНА

Патріярх Київський і всієї Руси-України Філарет вважає, що дії президента Росії Володимира Путіна свідчать про одержимість дияволом. Про це йдеться в заяві, опублікованій на офіційному сайті УПЦ КП.

„Із великим жалем мушу нині сказати привселюдно, що серед правителів світу цього, які за фактом хрещення відносяться до Православної Церкви, з'явився справжній новий Каїн–не за іменем, але у справах. Справи ці свідчать, що згадуваний правитель, як і перший в історії братовбивця Каїн, підпав під вплив сатани"–заявив Філарет.

Він вказав Путіну на два великі гріхи: вбивство і брехню, а також наголосив, що „начальником і натхненником обох є диявол".

„Саме з його волі засоби масової інформації очолюваної ним країни вдень і вночі багатьма мовами світу розповсюджують цинічну брехню про Україну, сіють ворожнечу проти українського народу, проти нашого прагнення буди незалежними та будувати власну суверенну державу, спонукають кровопролиття і вбивства на Донбасі",–зазначив священнослужитель.

На думку глави УПЦ КП, Путін має можливість припинити збройні протистояння на сході України.

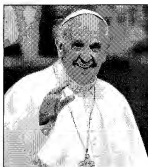
„У його волі і владі–негайно зупинити смерті й кровопролиття, але він заради гордині своєї продовжує множити зло. Він називає себе братом для українського народу, але насправді він за справами своїми істинно став новим Каїном, проливаючи братську кров і брехнею обплутуючи весь світ",–наголошує патріярх.

Філарет нагадав, що вже багаторазово до Путіна і його поплічників публічно зверталися із закликами одуматися, припинити зло, розкаятися, але нічого не змінилося.

„Здається, що він залишається глухим до цих закликів, і тільки примножує зло, бо в нього, як у Юду Іскаріота, увійшов сатана" – заявив він.

***Оксана РУДА** („Суспільство")*

ТРЕТЯ СВІТОВА ВІЙНА ВЖЕ ЧАСТКОВО ПОЧАЛАСЬ

Папа Римський Франціск у проповіді під час урочистостей з нагоди 100-річчя з початку Першої світової, які сталися на австро-угорському кладовищі в місті Редіпулья заявив, що частково Третя світова війна вже почалася.

Про це повідомляє *Euronews*.

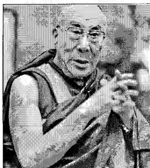
На думку понтифіка, до нових збройних конфліктів призводять жадібність, нетерпимість і жадоба влади.

„Війна–це безумство",–констатував Франціск і закликав покласти край всім конфліктам.

Він також зазначив, що війни знищують надії і сподівання поколінь.

Роман ГАНКЕВИЧ *(„Суспільство")*

ДАЛАЙ-ЛАМА РОЗКРИТИКУВАВ ЕГОЦЕНТРИЧНУ ПОЛІТИКУ ПУТІНА

Духовний лідер буддистів Тибету Далай-лама розкритикував російського президента Володимира Путіна, звинувативши його в занадто довгому перебуванні при владі.

Про це повідомило німецьке видання *Die Welt* у розлогому інтерв'ю з духовним наставником буддистів.

„Пан Путін був спочатку президентом, потім прем'єр-міністром, потім знову президентом. Це занадто",–заявив Далай-лама.

Духовний лідер буддистів вважає, що „це демонструє егоцентричну установку Путіна, постійне я, я, я!"

Далай-лама переконаний, що на відміну від Китаю, Росія зараз не прагне стати частиною глобальної політичної системи і приймати міжнародні правила гри. Він вважає, що російський президент „схоже, намагається звести нову Берлінську стіну, але при цьому завдає збитків своїй країні".

Ізоляція, на думку Далай-лами, була б для Росії самогубством.

Роман ГАНКЕВИЧ *(„Суспільство")*

Альона ГЕТЬМАНЧУК

ЕВРОСОЮЗ І ЙОГО ПРОРОСІЙСЬКІСТЬ

Дивні ми все-таки люди, українці: з одного боку, радіємо, що Україна підписала Угоду з Европейським союзом, з іншого–нападаємо на Евросоюз з усіх боків за його нерішучість запроваджувати санкції–то проти українського керівництва, то проти економіки Росії. Чомусь тяжко зрозуміти Україні, що ЕС–не геополітичний гравець, як би хтось цього хотів.

Критикувати Евросоюз і хвалити Америку–зараз модно. І в принципі у цьому є й своя позитивна сторона: українці позбавляються патерналістських настроїв щодо Евросоюзу. Вони вже не вважають ЕС тим добрим царем, який прийде в Україну відразу у трьох чи більше іпостасях: і охоронець, який захистить від Росії, і банк, який дасть грошей, і контролер, який візьме за горло українських політиків і змусить їх не брати хабарів та здійснювати реформи. Так і виходить, що після Помаранчевої революції частина суспільства позбулась патерналістських настроїв щодо особи президента, а після Революції гідности–позбулась ще й патерналістських настроїв щодо Еврозоюзу. Тобто, покінчила з надіями на доброго царя, незважаючи на те, де б він знаходився–у Києві чи в Брюселі.

Тепер в ЕС можна йти більш свідомо і з меншими ілюзіями з приводу його спроможностей. І хай підтримка українців членства в ЕС буде 54 відсотки, але свідомих і стабільних, ніж 85 відсотків як у Грузії, але романтично налаштованих (це не закид грузинам, сподіваюсь у них теж стабільні та свідомі, це просто порівняння).

Але це так, ліричний відступ. Насправді для того, щоб зрозуміти, чому Евросоюз поводиться так, а не інакше, шарпається в усі боки від третьої хвилі санкцій і не дає себе хоч частково „українізувати", потрібно зрозуміти приблизний розклад сил в українському питанні серед тих, хто приймає чи впливає на прийняття рішень в країнах ЕС. Умовно він, якщо підсумувати мої спілкування з розумними людьми в европейських столицях, виглядає так:

Перша група–це група, яку образно можна назвати „ті, хто розуміє Росію". Вони вважають, що Захід принижував Росію після „холодної війни", ставив її на коліна, не дослухався до її думки, а Крим взагалі-то завжди був російським і передали його Україні незаконно (чи „неконституційно", як люблять заявляти в Европі росіяни, з посиланням на незрозуміло яку конституцію). До цієї групи я б віднесла і лютих антиамериканістів, які розглядають всю історію навколо

України як своєрідний хрестовий похід проти Америки, в якому Росія відважилась взяти на себе провідну ролю. Вуха антиамериканістів стирчать у багатьох урядах багатьох евросоюзівських країн, у деяких–навіть на посаді прем'єра. Як би там не було, для цієї групи головне–„панять і прастіть" Росію.

Друга група–це „ні вашим, ні нашим". Вони гадають, що Евросоюз винен, бо проштовхував політику сусідства й Угоди про асоціяції без консультацій з Росією і не враховував можливих наслідків для реґіону. Однак, і Росія, на їхній погляд, перебуває в якомусь повному „неадекваті", застосовуючи силу і порушуючи міжнародне право в Україні.

Третя група–це умовно „про-Майдан люди". Це люди, які зачаровані самим духом української революції. Їм подобається, коли люди самі борються та просувають революцію. І вони хочуть, щоб це сталось не лише в Україні, але й у Росії.

Четверта група–„міцні атлантисти". Їхня головна турбота в тому, що Америка занепадає і НАТО вже не в тій прекрасній формі, як могло б бути. Для них головне–відновити трансатлантичну єдність, не дати НАТО скотитись на марґінес і зробити все для того, щоб Америка з Европою виступали єдиним фронтом на міжнародній арені.

П'ята група–це просто бізнесмени. Вони не готові втрачати гроші, якщо їх можна не втрачати. А покищо ситуація така, що їх можна не втрачати, і нічого страшного через це не станеться ні для них, ні для їхніх країн. Ну, може, інші европейські колеґи чи американці серйозно присоромлять, як це було з Австрією, коли Відень закидали претенсіями чодо візити Володимира Путіна, і довелось австрійським дипломатам проводити роз'яснювальну роботу, що це лише „бізнес", ніякої політики.

На жаль, моє враження таке, що сьогодні в Евросоюзі провідними є перша, друга і п'ята група. Тобто, ті, хто розуміє Росію, ті, хто однаково звинувачує і ЕС (чи Україну), і Росію з іншого боку, і ті, хто тупо заробляє гроші в Росії чи на Росії. Наш шанс „українізувати" Евросоюз–це переформатувати другу групу й максимально мобілізувати третю та четверту.

Альона Гетьманчук–
директор київського Інституту світової політики
(„Свобода")

* * *

Коли ніхто ні за що не відповідає, то на біса нам відповідальних працівників?

Іван Токарчук *(„Перець")*

ДУМКИ ЙОШКИ ФІШЕРА

*Joschka Fischer (*12.04.1948) – один з засновників німецької партії „Зелені", перший її представник, що ввійшов до Бундестаґу 1968-го й став революціонером–enfant terrible. Міністер зовнішних справ і заступник канцлера Ґерґарда Шредера. Помимо незакінченої середньої освіти, має свій Постійний семінар з міжнародньої політики в Гарвадському університеті, США. Відійшов від активної політики і перетворюється в своєрідний моральний авторитет.*

Стаття "Winter voraus" („Перед нами зима") появилася 6 жовтня 2014 р. під рубрикою „Зовнішній погляд" в щоденнику „Süddeutsche Zeitung", який виходить у Мюнхені і є одним з найбільш впливових німецькомовних часописів. Стаття знайшла непересічний відгомін в ЗМІ та поглибила симпатію німців до України.

Стаття має підзаголовок „У наступних місяцях вирішується, чи Україна залишиться вільною державою. І разом з тим, чи європейський порядок затримається–чи впаде".

Думки статті

Майдан був реакцією населення, в основному молоді, на несподівану відмову кол. президента Віктора Януковича підписати домовленість про асоціяцію з ЕС, що було однозначне з пересуненням України на Схід, вступом до путінського Евразійського союзу і відмовою Україні европейської перспективи.

У світлі тривалої кризи в Україні не можемо забувати, що Майдан був першою проевропейською революцією XXI ст. Вона була скерована не тільки проти повороту України в російську сферу впливу, але також проти розпаношеної корупції та неефективности пострадянської системи, що панує в країні.

Багато сталося відтоді: Росія почала проти України неоголошену війну; Крим анексовано з участю російських військ і прилучено до Росії. За ініціятивою Москви і при російській допомозі, на сході України розпочато війну за Донбас, яку Україна військово вже програла. Ціллю Москви не є опанувати Україну, а внеможливити якубудь спробу політичної, а головно економічної стабілізації країни. До цієї цілі належить також фактичне відокремлення східних частин від України. Цієї зими Путін буде натискати проти Києва на всі можливі клявіші енерґетичної клавіятури. Европейці повинні б також бути приготованими на все. Путін грає на часі, він знає, що буде при владі довше за своїх західних колеґ. Він припускає, що буде при владі навіть тоді, коли Обаму, Камерона, Оляндa і Меркель люди забудуть.

Україна не має жодних шансів військово перемогти Росію. Однак, доля країни не вирішується на полі битви, а на полі господарства, права, адміністрації і політики. Доленосним питанням для України є,

чи держава зможе під жахливим тиском військової аґресії Росії успішно продовжувати процес внутрішньої европеїзації. Чи їй вдасться піти успішним шляхом Польщі, чи вона повернеться назавжди в сферу впливу Росії?

Це питання є особливо вагомим для Европи. Недобровільне повернення України в російську сферу впливу означатиме вимушений зброєю кінець европейського державного порядку після Холодної війни. Основи цього порядку стануть предметом наруги, а саме: відречення від насилля, ненарушимість кордонів, право на самовизначення народів, замість сфер впливу надпотуг. І це буде накинене Росією, котра б мала знову одну довгу спільну границю з ЕС. Така Росія змінила б радикально европейську структуру безпеки. Така Росія старатиметься відігравати проти ЕС пануючу ролю новопосталої европейської надпотуги. Европа змінилася б–і то на гірше.

Самостійність України є наріжним каменем міжнародного пострадянського порядку побудованого на мирі в Східній Европі. Якщо цей наріжний камінь буде усунено–це матиме драматичні наслідки для безпеки всієї Европи. Співпрацю замінила б конфронтація, довір'я–підозріння, роззброєння–озброєння.

Якщо всім країнам ЕС, за виїмком Прибалтики і Польщі, можна зробити якийсь закид–це те, що вони не побачили завчасу важливости України для европейської структури після Холодної війни і не підтримали достатньо Україну в процесі її модернізаційних стремлінь.

Помаранчева революція 2004 р. була престорогою і шансом для західної політики. Уже тоді ішлося про ті самі питання, що тепер. Помаранчева революція програла через брак сил в українському політичному проводі для здійснення внутрішньополітичного і господарського оновлення та через незацікавлення Заходом.

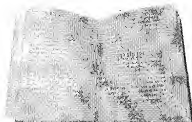
Положення України виглядає безвиглядним. Але не треба забувати, що революції вилонюють під зовнішним і внутрішним тиском незвичайні сили. Україна є потенційно багатою країною. Сьогодні вона ближче до Европи, ніж колибудь у сучасній історії. І Европа стала близькою Україні, як ніколи в останніх десятиліттях. Якщо Україні вдасться порвати з пострадянською дійсністю і тим самим внутрішньо себе зевропеїзувавти, тоді не буде іншого вибору, як повне членство в ЕС. Виглядає, що Захід нарешті зрозумів, що ідеться про майбутнє европейської безпеки і европейського порядку.

Перемога України нагадала б Путінові слова Ґете в „Фаусті", коли Мефістофель каже про себе до Фауста, що він є: „частиною тієї сили, котра постійно бажає злого і постійно допомагає родити добро".

Подав д-р Володимир МОТИКА

Іван ГАВРИШ

„РУССКИЙ МИР" – ВИГАДКА УКРАЇНСЬКОГО НІМЦЯ

Так-так, це не помилка. Основою маячливої ідеї „русского мира" є книга „Синопсис", яка побачила світ рівно 340 років тому, творцем котрої вважають українського ченця німецького походження. Саме виходець із Німеччини Інокентій Ґізель у Києві три з половиною століття тому написав книжку, яка стала настільною для багатьох поколінь російських шовіністів.

Її надрукували у Києво-Печерській лаврі у 1674 році. Повна назва книги–„Синопсис или Краткое собраніе от различных летописцев о начале славяно-россійского и первоначальных князех Богоспасаемого града Кіева, о житіи святого благоверного великого князя кіевского и всея Россіи первейшого самодержца Владиміра, и о наследниках благочестивыя державы его россійскія, даже до пресветлого и благочестивого государя царя и великого князя Алексія Міхайловича, всея Великія, и Малыя, и Белыя Россіи самодержца".

Її автором вважають уродженця Пруссії Інокентія Гізеля. Його біографія ніби створена для підтвердження конспіративної теорії про зовнішні ворожі впливи на розвиток „Святої Русі" та водночас руйнує усталені російські міти про предковічне бажання німців знищити Росію та православ'я.

Почати з того, що пруссак (німець) Ґізель був хрещений у протестанській Реформаторській Церкві, однак у молоді роки навіщось приїжджає до Києва, переходить у православ'я і стає ченцем. При цьому його кар'єра стрімко йде вгору. Очевидно, цьому сприяє той факт, що Інокентій багато вчиться. Покровителем пруссака став київський православний митрополит Петро Могила. У 1642 році Ґізель закінчив Києво-Могилянську колеґію, потім навчався у Львівській латинській колеґії та, за деякими даними, в Англії.

Повернувшись в Україну, німець активно захищає православ'я від зазіхань Католицької Церкви. Ґізель був одним з перших ректорів школи при Гощанському православному манастирі, на доручення митрополита Петра Могили керував Печерською друкарнею. У 1647 році Петро Могила заповів Інокентієві Ґізелю титул „благодійника та піклувальника київських шкіл" і доручив нагляд за Києво-Могилянською колеґією. У 1648 році Ґізель зайняв пост ректора цього навчально-просвітницького закладу. У 1656-му він став архимандритом Києво-Печерської лаври.

При цьому Ґізель бере активну участь у літературно-просвітницькому житті українських земель. Він працював над „Києво-Печерським патериком",який надруковано 1661 року, був автором полемічних творів, спрямованих проти унії та ордену єзуїтів. У своїх творах Ґізель намагався, зокрема, визначити родовід слов'янських народів. А у праці „Про народ Роксолянський і його наріччя" цей філософ та історіограф характеризував українців як носіїв високої й оригінальної культури, які рано створили свою писемність і прийняли християнство.

Однак у 1670-х ситуація в Україні змінилася. Московське царство зазнало низки болючих поразок від Польщі, і навіть поповзли чутки, що цар Олексій, аби припинити війну, готовий відмовитися від Києва та України на користь Речі Посполитої.

Загроза повернення поляків та Католицької Церкви змусила Ґізеля змінити свої погляди. 1674 року був надрукований „Синопсис",який став апотеозом творчости архимандрита. На думку деяких істориків, Ґізель мав суто меркантильний інтерес–своїм панславістським „Синопсисом" він хотів дати московському цареві Олексієві Михайловичу історичну підставу продовжувати боротьбу проти Речі Посполитої.

Як наслідок, протягом наступних століть книга стала основою для формування міту про „єдність" трьох слов'янських народів. „Синопсис" майже три десятки разів перевидавали, і до початку XIX сторіччя він був безальтернативним шкільним підручником історії Росії.

Основними ідеями „Синопсису" стали православний панславізм і прославляння Києва як найдавнішого православного центру всієї Русі. У книзі відзначалася єдність Великої і Малої Русі, йшлося про єдину державну традицію в давньоруській державі, про загальну династію Рюриковичів і про єдиний „православноросійський" народ.

„Синопсис" став настільною книгою російських шовіністів, адже, як твердив німець Ґізель, „русский", „славено-російський" народ є єдиним цілим, розділеним на три етноси. А Київ–„преславний верховний і всього народу російського головний град". Цікаво, що при цьому автор „Синопсису" кілька разів заявляв про києвоцентричність Русі, іґноруючи те, що відбувалося в Москві, Володимирі чи Суздалі.

Однак на розвиток теорії про „загальноруське” походження Московського царства такі деталі не вплинули. Московія дістала від київського архимандрита те, чого так прагнула–обґрунтування свого походження не від братнього московитам татарського народу, а від колись могутньої Київської Русі, європейської, а не азіятської імперії.

Тож не дивно, що згодом всі російські історики–від Ломоносова до Соловйова–працювали в рамках історичної концепції, яку розробив у Києво-Печерській лаврі етнічний німець Інокентій Гізель. А нині концепцію ґізелівського „русского мира” активно експлуатують численні російські шовіністичні політики.

ІСТОРІЯ ДОНБАСУ 1919-1930

Міт: Донецька і Луганська області–це історичні землі донських козаків, а не України.

Історична реальність: Тільки невелика частина. Етнічно це переважно українські землі, в XVIII ст. належать Запоріжжю.

Сучасні Донецька і Луганська області розташовуються переважно на східних окраїнах колишніх Катеринославської та Харківської губерній. Ці губернії належали до України, згідно III Універсалу Центральної Ради. Більшовики також вважали їх частиною радянської України. У 1920 р. до складу УРСР передали деякі землі колишньої Области Війська Донського, але в 1925 р. більшість з них повернули назад до Росії.

Загалом Донецька і Луганська області складаються з 36 районів. З них тільки 10 повністю або частково розташовуються на донських землях, переданих в 1920 р.–п'ять районів з вісімнадцяти–у Донецькій області, і таке ж співвідношення в Луганській.

Які саме території залишилися у складі Донецької та Луганської областей? В основному це Таганрозька округа і, меншою мірою, Донецька і Черкаська округи Области Війська Донського.

Згідно з переписом населення 1897 р. 61,7% населення Таганрозької округи Дону були українцями. Перепис населення 1926 р. та наступні демонструють стабільне переважання українського населення над російським на Донбасі.

У минулому Північне Приазов'я було контактною зоною запорізьких і донських козаків і чітких кордонів тут не існувало. Запорізькі козаки вели активну господарську діяльність (соляні і рибні промисли) в гирлі Дону і вважали цю територію своєю.

У 1730-х рр. запорожці розділили свої володіння на адміністративні округи–паланки. На землях від Північного Донця до Дону розкинулася Кальмиуська паланка. Її межі висувалися на схід від теперішнього українського кордону на ділянці Донецької области (і частково охоплювали українські придбання в 1920 р.).

о. Ігор ПЕЛЕХАТИЙ

ГЕТЬ ВІД МОСКВИ!

Наведене у заголовку гасло у середині 1920-их років сформулював класик української літератури Микола Хвильовий. Він гостро відчував небезпечний дисбаланс в українсько-російських культурних відносинах, вважаючи, що панування російської культури в Україні закріплювало її, України, колоніяльний статус. Але ще за десять років до Хвильового суть цього ж гасла, але в сфері духовно-релігійній, обґрунтував Єпископ Станиславівський Григорій Хомишин.

Цьогоріч виповнюється 100 років від початку Першої світової війни. Вже з перших її днів театр військових дій розгорнувся в Галичині, а у вересні 1914 р. до Львова прибули генерал-губернатор граф Ґеоргій Бобринський і тисячі адміністративних урядовців: таємна російська поліція, представники московського православія, провідники галицьких москвофілів, які перед початком війни змушені були переїхати до Росії. Москвофіли разом з єпископом Євлогієм і Г. Бобринським розпочали брутальну аґітацію проти Греко-Католицької Церкви. Офіційний звіт жандармського полковника Мезенцева стверджує, що протягом кількох місяців московської окупації Галичини жандарми провели біля 1200 арештів й понад 1000 обшуків; за постановою генерал-губернатора Бобринського вислано вглиб Росії 578 людей (серед них–Митрополит Андрей Шептицький і 34 греко-католицькі священики). За сім місяців російської окупації царська адміністрація при допомозі місцевих москвофілів свідомо знищила тут все, що було українським: гімназії, близько сотні газет і журналів, українські книжки, книгарні, видавництва, бібліотеки, читальні „Просвіти", наукові, освітні, господарські, спортивні організації. Було пограбовано багато українських установ культури, зокрема НТШ, вивезено найцінніші речі з бібліотек і музеїв, зокрема, з Перемишля викрадено корону-мітру Данила Галицького, якої досі росіяни нам не повернули. Українську мову московські окупанти повністю іґнорували, а за спілкування нею–переслідували.

У статті „До історії Галицької Руїни 1914-1915 рр." видатний український історик С. Єфремов писав: „Хмари російських чиновників в мундирах і рясах обсіли Галичину і прикладали тут до діла свій випробуваний у бюрократичному насильстві і крутійстві досвід, дикі над нею експерименти творячи". Отож, кількамісячна „місіонерська" діяльність РПЦ в Галичині спричинила повну дезорганізацію релігійно-духовного життя УГКЦ. Ситуація ускладнювалася й тим, що Львівська Архієпархія і Перемиська Єпархія фактично залишились без ієрархічного проводу: Митрополит Андрей Шептицький перебував на засланні в Росії, а Єпископ Перемиський Константин

Чехович, не витримавши окупаційної наруги, тяжко занедужав і в квітні 1915 року помер.

Єдиним правлячим Єпископом в Станиславові залишався Владика Григорій Хомишин. І в цих неймовірно тяжких обставинах, з огляду на зовнішні російсько-окупаційні та внутрішні москвофільські загрози, Єпископ Хомишин прийняв тверде рішення–провести у своїй Єпархії календарну реформу, відмовившись від анахронічного Юліянського календаря і приймаючи новий Григоріянський. Ось як він аргументував цю необхідність у своєму Пастирському Посланні „Про післанництво українського народу в католицькій Церкві" від 15.02.1916 р.: „…Порушу ще одну справу, котра є ще більше пекучою і котра принесла нам ще більше шкоди як щодо віри католицької, так і також щодо нашого становища державного і народного. Маю тут на гадці календар Юліянський, котрий вважається зазвичай календарем російським. У зносинах життєвих і суспільних ми уживаємо календаря нового, тобто Григоріянського, але всі свята і торжества обходимо згідно з давним календарем, тобто Юліянським, разом з російськими шизматиками. Сего я зовсім не можу собі пояснити: яким чином цей календар може нас в'язати? Всі це відчувають, всі визнають, що цей календар не має основи астрономічної, що для нас шкідливий, а однак донині ми не відважились ані одним кроком наперед поступити… Дотримання проте далі з нашої сторони давнього календаря Юліянського, і то серед нинішніх подій і обставин, і то з огляду на нахабство російської шизми, було би провиною непростимою. Цю нашу впертість неможливо нічим оправдати, хіба нашою короткозорістю, через яку недооцінюємо найбільшої небезпеки і найсильніших впливів з російської сторони. … Хто ми є? Бо якщо ми не маємо нічого спільного з державою російською, то чому тримаємось календаря російського? Чи це не відбилось на нас страшними і вражаючими наслідками в часі подій цеї світової війни?... Чи такі потрясаючі трагедії були би мали у нас місце, або в такій мірі, якщо би ми були раз зірвали всякі мости впливам і аґітаціям російським в нашім народі? А одним з таких мостів, і то найсильнішим, є якраз обходження свят і торжеств церковних після календаря російського".

Які вражаюче пророчі слова Блаженного Григорія! Навіть не віриться, що з часу їх проголошення минуло сто літ і ми знову перебуваємо в стані окупаційної війни, оголошеної нам Росією, і залишаємось безсилими перед аґресором, бо, серед багатьох інших залежностей, і надалі міцно пов'язані з ним календарно-обрядовою пуповиною! Календарній реформі Владики Григорія так і не судилось звершитися. Щоправда, згідно його постанови, празник Благовіщення у 1916 році Станиславівська Єпархія відзначила 25 березня згідно з Григоріянським календарем, але після того ура-патріоти та москвофіли підняли такий

вселенський лемент, що Блаженний Григорій змушений був відкликати своє рішення, хоч до кінця свого мученицького життя був переконаний у правильності й актуальності своєї ініціятиви, пишучи з гіркотою: „Справді, велика шкода, що введення в життя календаря Григоріянського в цілій (Галицькій) провінції не може зараз наступити. Се був би епохальний пролом в житті нашого народу…"

***

Нині, перед реальною загрозою навали „русского міра", який, як і століття тому, наступає на Україну широким фронтом в повному бойовому спорядженні–і мілітарно, і духовно,–чи не настала найвища пора, щоб сповнилася пророча візія Блаженного Григорія, і ми, українці, нарешті вже від нинішнього року почали разом з усією Вселенською Церквою, разом з усім цивілізованим християнським світом єдиним серцем і вустами славити Різдво і Воскресіння Христове, а не плентатися й надалі у хвості московського православія?!

(Risu.org.ua)

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ
СЛАВІТЕ ЙОГО

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА
ХРИСТОВОГО ТА
ЩАСЛИВОГО 2015 РОКУ

ВСІМ ПОБРАТИМАМ КОЛ. ВОЯКАМ
1-ОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ДИВІЗІЇ
УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ АРМІЇ
В УКРАЇНІ ТА ВСІХ СТОРОНАХ СВІТУ
ТА ВСІМ КОЛ. ВОЯКАМ,
КОТРІ БОРОЛИСЯ ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ
ВІНШУЮТЬ ЩИРО

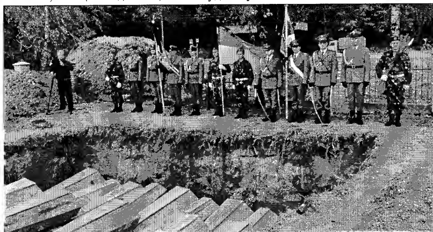
УПРАВА І ЧЛЕНСТВО
КОЛ. СТАНИЦІ КОЛ. БРАТСТВА ВОЯКІВ
УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОМАЛЬНОЇ АРМІЇ

ПАМ'ЯТЬ ПРО МЕРТВИХ ЗАХИЩАЄ ЖИВИХ

Археолог бере у руки лопату, щоб з її допомогою добратися крізь товщу землі до давньої культури чи цивілізації. Віднайдені ним рештки минулого допомагають зрозуміти, як жили наші предки.

Таке дослідження почали тут, у Володимирі Волинському. Археологи хотіли вивчити середньовічні замкові мури XIV століття. Проте їм не вдалося зануритися так глибоко в історію цієї землі. На заваді стало недавнє XX століття. Замість древніх стін у глибині, на дослідників чекали сотні людських кістяків.

Страшна знахідка теж розповідає про наших предків, тих, що жили лише кілька поколінь тому. Знахідка не розкаже нам, як вони жили, у що вірили і кого любили, але розповість про те, як жахливо закінчилося їхнє життя. 2640 чоловіків, жінок, дітей–це цифра жертв, виявлених на сьогодні, і вона ще не остаточна. Ми не знаємо їхніх імен чи тим паче біографій. Завдяки віднайденим в землі предметам можемо лише здогадуватися, що серед вбитих українці, поляки, євреї. Завдяки віднайденим кулям–дізналися, що вбивцями були два найстрашніші тоталітарні режими в історії людства–комуністичний та нацистський. Цього надто мало, щоб віддати належну шану усім вбитим, але цього досить, аби засудити убивць.

Перепоховання останків жертв масових розстрілів, виявлених на території городища Вали, Федорівське кладовище Володимира-Волинського, 23 вересня 2014 р.

Адже ми знаємо: таке місце із тисячами закопаних в землю далеко не єдине на українській землі–Биківня, Дем'янів Лаз, Бабин Яр. Назв,

за кожною з яких безіменні могили жертв тоталітарних режимів, десятки. Їх можна знайти біля кожного обласного центру сучасної України, тому що в кожному з них діяли НКВД та Ґестапо.

Комуністична та нацистські репресивні машини були дуже подібні. Вони навіть займали одні й ті ж приміщення, які стали символом терору для місцевих мешканців, ховали сліди своїх страшних злочинів у тих самих безіменних могилах. Проте нинішня подія містить не лише трагічні символи, але й оптимістичні. Перепоховання стало можливим завдяки співпраці між українськими та польськими дослідниками. Спільна українсько-польська експедиція провела колосальну роботу із виявлення та ексгумації замордованих.

На цвинтарі були присутні офіційні представники української та польської держав. Ми спільно вшановуємо пам'ять наших земляків, вбитих комуністичним та нацистським режимами. Це пам'ять і біль, які нас єднають. І це єднання потрібне нам не лиш час до часу, коли ми згадуємо про минуле. Його потребує наше майбутнє. Українці та поляки–народи, які чи не найбільше постраждали від нацизму та комунізму. Тож ми зобов'язані поєднати зусилля, аби довести світові їх однакову злочинність.

Мільйони життів принесли в жертву комуністи та нацисти, які вирішили, що світ можна змінити смертями, а не ідеями. Сьогодні перед нашими країнами знову постає виклик зі Сходу, знову гинуть люди, які мали б творити. Сьогодні від нового світового зла захищає світ зброя, піднята українськими героями на східному кордоні України. Сьогодні наші герої відчувають польську підтримку.

Але не менший захист для нас становить пам'ять про мертвих. Бо лише там, де пам'ятають про загиблих, буде кому захищати живих. Тому ми спільно – українці та поляки – віддаємо шану пам'яті вбитим тоталітарними режимами, аби не дати шанси відродитися страшним монстрам минулого.

Володимир В'ятрович –

голова Українського інституту національної пам'яті

ПРЕЗИДЕНТ ЗАСНУВАВ ОРДЕН „ГЕРОЇВ НЕБЕСНОЇ СОТНІ"

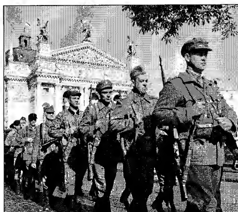
Згідно з указом Президента, нагороджений цим орденом буде іменуватися лицарем ордена „Героїв Небесної Сотні".

Девіз ордена: „Свобода та Гідність".

„Небесною Сотнею" називають загиблих у період масових акцій протесту в Києві з грудня 2013 до лютого 2014 року.

Андрій ПІДКУЙМУХА

МАРШ СЛАВИ З НАГОДИ РІЧНИЦІ УПА

У Львові 12 жовтня пройшов Марш слави, присвячений 72-ій річниці з дня заснування Української повстанської армії (УПА). Центром міста пройшло кілька десятків людей з площі Митної центральними вулицями Львова до міської ратуші.

Організатором заходу виступила громадська організація „Товариство пошуку жертв війни „Пам'ять". „Зараз іде війна на сході, трохи не час проводити свята. Але ми повинні нагадати нашим землякам про те, як боролися наші люди за Батьківщину",–сказав Андрій, один з учасників акції. Участь у ході взяли представники громадських організацій, членів клюбів військово-історичної реконструкції, одягнені в уніформу воїнів УПА, і ветерани УПА.

Юстина ЗАРВАНИЦЯ

ПЕРШИЙ ПАМ'ЯТНИК „НЕБЕСНІЙ СОТНІ" В СТОЛИЦІ

Перший пам'ятник „Небесній сотні" відкрили в Києві 3 вересня. Він розташований на території Національного педагогічного університету імені Драгоманова, досить далеко від революційних подій. Але ректор навчального закладу пояснив, що чимало студентів підтримувало Евромайдан, тому пам'ятник поставили саме тут.

Пам'ятник освятив глава Української православної церкви Київського патріярхату Філарет. Він сказав, що „Небесна сотня"–це лише маленька частина героїчних українців.

Пам'ятник–скромний, у вигляді козацького хреста. Уклонитися йому прийшли ті, хто був на Майдані від початку й до розстрілів 20 лютого.

ЩИРО ВІТАЄМО ВЕТЕРАНІВ З РІЗДВЯНИМИ ТА НОВОРІЧНИМИ СВЯТАМИ!

КОРПОРАЦІЯ МІСТ – НАДІЙНИЙ СЕРВІС ЗА НАЙКРАЩИМИ ЦІНАМИ!

- ✓ ДОСТАВКА ПОСИЛОК
- ✓ ГРОШОВІ ПЕРЕКАЗИ
- ✓ КУР'ЄРСЬКІ ПОСЛУГИ
- ✓ КОМЕРЦІЙНІ ВАНТАЖІ
- ✓ ДОСТАВКА КВІТІВ ТА ПОДАРУНКІВ
- ✓ ДОСТАВКА ПРОДУКТОВИХ НАБОРІВ
- ✓ ПОСЛУГИ З УКРАЇНИ

MEEST Corporation Inc.
97 Six Point Road
Toronto, ON M8Z 2X3
Tel: 416-236-2032

MEEST NORTH YORK
4136 Bathurst Str.
North York, ON M3H 3P2
Tel: 416-636-0808

Дзвоніть безкоштовно: **1-800-361-7345 www.meest.net**

ДО 70-ЛІТТЯ СТВОРЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГОЛОВНОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ РАДИ

Українська Головна Визвольна Рада (УГВР) постала в липні 1944 року в час, коли, як сказано у її Універсалі до Народу, „велетенське завдання завершити будову української держави вимагає ще більшого завзяття, ще більшої відданости справі, а перш за все об'єднання всіх самостійних революційних сил під одним політичним проводом. Щоб об'єднати всі національно-визвольні сили українського народу, щоб з одного центру керувати нашою визвольною боротьбою, щоб перед зовнішнім світом репрезентувати волю українського народу, та щоб протиставитись спробам ворогів української держави розбивати єдиний самостійний фронт,–створюється Українська Головна Визвольна Рада, яка від сьогодні бере на себе керівництво визвольною боротьбою українського народу."

Перший Великий Збір УГВР відбувся 11-15 липня 1944 року у лісах біля села Сприня Самбірського району Львівської области під охороною військових частин Української Повстанської Армії (УПА). У ньому взяли участь 25 представників діючих тоді організованих революційно-визвольних сил (ОУН, УПА) та поодиноких політичних діячів, репрезентантів різних самостійницьких течій з різних територій України і різних поколінь, які готові були включитись у визвольну боротьбу.

До таких, наприклад, належав Василь Мудрий, колишній голова Українського Національно-Демократичного Об'єднання (УНДО) і Української Парляментської Репрезентації в польському сеймі. Саме УНДО, як партія, подібно як й інші леґальні партії під польською окупацією, самоліквідувалася з приходом Червоної Армії в Західну Україну у вересні 1939 року і не відновила своєї діяльности в підпільних формах під німецькою окупацією, як це зробили деякі передвоєнні леґальні партії в Польщі й Франції.

Присутніми на Зборі були 20 осіб, з технічних причин не змогли взяти у ньому участи п'ять, які дали згоду на членство в УГВР (Іван Багряний, Євген Врецьона, о. Микола Ґалянт, о. Олександер Малиновський і Василь Охримович). У цілому, Великий Збір складався з дев'яти членів ОУН, якої керівником, після ув'язнення Степана Бандери німцями в 1941 р., був до травня 1943 р. урядуючий провідник Микола Лебідь і після нього голова Бюро Проводу Роман Шухевич, та 16 індивідуальних речників різних самостійницьких напрямків. Із 9 ОУНівців–8 були членами Проводу ОУН. 8 членів Збору були уродженцями Східної і Центральної України і 17–Західної, 22 мали закінчену вищу освіту.

Створений формально 25 березня 1944 р. Ініціятивний комітет для переговорів й інших підготовчих заходів очолив Лев Шанковський як представник УПА; в склад Комітету входили: Дарія Ребет, Василь Охримович, о. Іван Гриньох, Мирослав Прокоп, Ростислав Волошин, Кирило Осьмак, Ілля Сем'янчук, Микола Дужий.

Провід ОУН створив окрему Підготовчу комісію для створення УГВР, яка складалася з 9 осіб. Серед іншого, її першочерговим завданням були переговори з ОУН-м (А. Мельника). В її склад входили Дарія Ребет, Мирослав Прокоп, Дмитро Маївський, Ростислав Волошин і інші члени Проводу.

Слід підкреслити, що якраз Проводові ОУН-б дуже залежало на тому, щоб ОУН-м приступила до УГВР, поскільки це була на той час тільки єдина діюча організована структура. Тим більше, що теж діяли невеликі партизанські відділи ОУН-м у південній Кременеччині і Володимирщині, а вже раніше деякі мельниківські діячі співпрацювали з „Поліською Січчю-УПА", яку навесні 1942 р. зорганізував на Волині Тарас Бульба-Боровець для поборювання совєтських партизан і німців. Це незалежно від того, що ОУН-м не була згідна і готова на розгорноту збройну боротьбу з німцями.

Іншими словами, позиція ОУН-б була більш радикальною, більш активною і безкомпромісною. Натомість постава ОУН-м була більш консервативною, більш стриманою і пасивною. І сьогодні, з ретроперспективи стає цілком зрозуміло, що при наявності цих засадничих концепційно-політичних розбіжностей важко було знайти взаємне порозуміння.

Зрештою, були й інші ще причини. Передовсім, поважним „каменем спотикання" був сам розкол 1940 р., незалежно від того, що підчас нього обидві сторони допустилися взаємно прикрих перекосів... Слід згадати, що „фактором", який великою мірою спричинився до зірвання переговорів в останній фазі, було опублікування ОУН-м матеріялів про братовбивство провідного члена ОУН-м полк. Романа Сушка, яке, за їхнім твердженням, виконала Служба безпеки ОУН-б.

Головними партнерами в переговорах з Підготовчою комісією ОУН-б від ОУН-м були Ярослав Ґайвас, Я. Шумелда і Т. Бак-Бойчук. Всередині мельниківського ПУНу найбільш схильними прилучитися до УГВР були Я. Ґайвас і Олег Кандиба-Ольжич. Найбільшим противником цьому був О. Бойдуник.

В технічно-методологічному пляні певну ролю у переговорах відіграв, якоюсь мірою, теж ментально-психологічний фактор: розмови велися між політиками, які були, більшою чи меншою мірою, продуктом „школи" інтеґрального націоналізму, а це не сприяло шуканню і знаходженню компромісів.

Серед учасників Великого Збору слід виокремити деяких індивідуальних представників Центральних і Східних Земель України, які були активні в українських політичних партіях перед і підчас визвольних змагань 1917-20 рр. та займали чільні посади у владних структурах української держави.

Йдеться в першу чергу про Кирила Осьмака, провідного члена Української партії соціялістів революціонерів (УПСР), представника цієї партії в Центральній Раді, дуже активного в Директорії УНР. Його обрали Президентом УГВР.

Подібно, Василь Потішко був теж у свій час визначним членом УПСР та провідним організатором кооперативного руху, секретарем Всеукраїнського Військового Комітету, що його він репрезентував у Центральній Раді.

Важливий вклад у працю Збору вніс Іван Вовчук, педагог і економіст.

Серед представників Східної України молодшого покоління не можна оминути члена ОУН-б у Дніпропетровську Катерину Лоґуш, яка була дуже активна у розбудові мережі ОУН-б в цьому терені під німецькою окупацією і, зокрема, відзначилася також як головний організатор Першої конференції поневолених народів Східної Европи і Азії 21-22 листопада 1943 р. на Рівненщині.

У червні 1944 р. Ініціятивний комітет разом з Підготовчою комісією виконали доручені їм завдання. Ініціятивний комітет підготував список учасників Першого Великого Збору, проєкти текстів основних документів. Отець Іван Гриньох і професор Лев Шанковський підготували Універсал Української Головної Ради до українського народу. Спеціяльна комісія, що її очолювала Дарія Ребет, опрацювала Тимчасовий Устрій УГВР. Готовою була теж Плятформа УГВР разом з іншими основними документами. Все працювало справно, теж і технічно-організаційна ділянка, що за неї відповідав студент Львівської політехніки Роман Галібей.

Згідно з пляном, 11 липня 1944 р. у лісничівці поблизу села Сприня офіційно був відкритий Перший Збір УГВР. Головою його обрано відомого громадсько-політичного діяча Волині Ростислава Волошина.

Виголошено три головні доповіді. Першою, програмною і найважливішою, була „Політична доповідь" Мирослава Прокопа, яка мала чотири розділи: 1) Зовнішньо-політична ситуація, 2) Зовнішньо-політичне положення української нації, 3) Внутрішньо-українська ситуація, 4) Наші завдання і питання всеукраїнського верховно-політичного керівництва.

Другу доповідь виголосив Роман Шухевич, Головний Командир УПА, про стан військової справи і третю–Микола Лебедь про

зовнішньо-політичну діяльність, головним чином про переговори з зовнішньо-політичними партнерами.

Обидві доповіді були радше у формі звітів.

Центральною, концепційно-визначальною була доповідь М. Прокопа, обсягом понад 80 сторінок машинопису, в якій автор детально представив головні проблеми визвольної боротьби, її стан у контексті міжнародної ситуації, подав аналізу різних проєкцій розвитку внутрішнього українського і міжнародного положення та визначив цілі і завдання УГВР. Це був, без найменшого сумніву, надзвичайно важливий історичний документ, в якому автор, подаючи реалістичну, всебічну і глибоку аналізу міжнародної ситуації і українських справ, на тлі різних передбачуваних розвитків, висновків та проєкцій, вказував на наслідки їх для визвольної боротьби української нації.

Наступним пунктом на порядку нарад Збору був розгляд і прийняття Універсалу УГВР до Українського народу та Плятформи УГВР. Як вже згадувалося, авторами Універсалу були о. І. Гриньох і Л. Шанковский. Плятформу УГВР підготував М. Прокоп разом з К. Осьмаком і В. Потішком, які внесли важливий вклад у неї по лінії концептуального пов'язання УГВР з УНР. Обидва документи були прийняті Збором.

На черзі був розгляд і випрацювання „Тимчасового Устрою УГВР". Проєкт тексту підготувала Спеціяльна комісія, що її очолювала Дарія Ребет. Прийнятий Збором устрій складався з 6 розділів:

Загальні основи УГВР

Великий Збір УГВР

Президент і Президія УГВР

Ґенеральний Секретаріят УГВР

Ґенеральний Суд

Контрольна Колеґія

УГВР була створена на демократичних засадах і принципах розподілу влади на законодавчу (Великий Збір), виконавчу (Президент і Президія та Ґенеральний Секретаріят) і судову (Ґенеральний Суд).

Як вже згадувано, Кирило Осьмак був обраний Президентом УГВР. У жовтні 1944 р. під час „чекістської воєнної операції" він попав у руки ворога. Якийсь час зумів скривати своє правдиве прізвище. Опісля його зідентифікували як Президента УГВР. Помер у Володимирській тюрмі 16 травня 1960 року.

Після ув'язнення Кирила Осьмака обов'язки Президента виконував Роман Шухевич. Виконуючи цю функцію, він підписувався Роман Лозовський.

Водночас він залишався на пості Голови Ґенерального Секре-

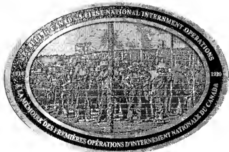
таріяту, на який був обраним Великим Збором, головою Проводу ОУН-б і Головним Командиром УПА.

Обрані на Великому Зборі три віце-президенти–Василь Мудрий, о. Іван Гриньох та Іван Вовчук–опинилися за кордоном.

Отець І. Гриньох був у складі Делеґації, яку вислав за кордон Великий Збір на пропозицію Голови Секретаріяту Романа Шухевича, під керівництвом Миколи Лебедя, Ґенерального Секретаря зовнішніх справ УГВР. До створення закордонної Делеґації на Великому Зборі М. Лебедь очолював Референтуру зовнішніх зв'язків (РЗЗ) при Проводі ОУН, яка „вбудувалась" в Делеґацію. В її склад ввійшли Дарія Ребет, Мирослав Прокоп, о. Іван Гриньох, Василь Охримович, Богдан Ґалайчук, Лев Шанковський, Яворівський–учитель англійської мови і дві радистки: Люба Комар і Марта Грицай. Прибувши до Німеччини, по якомусь часі Делеґація доповнилась ще іншими членами і діяла як Закордонне Представництво УГВР (ЗП УГВР).

Підготував Ярослав Колодій

ДО 100-ЛІТТЯ ІНТЕРНУВАННЯ УКРАЇНЦІВ У КАНАДІ – ВСТАНОВЛЕННЯ ЗНАКІВ

Цього року від сходу і до заходу Канади проходили заходи з вшанування пам'яті українців, що зазнали переслідування (інтернування) в цій країні 100 років тому в період Першої світової війни, початок якої–серпень 1914 року.

Канада, яка стала новою батьківщиною для тисяч українських еміґрантів, тоді була ще колонією Великобританії. Західноукраїнські ж землі перебували в складі Австро-Угорщини–ворогуючої держави. З початком війни 1914 року був виданий указ про реєстрацію та інтернування іноземців „ворожої національности"–War Measures Act, за яким українці, що в ті роки прибували до Канади, автоматично стали її „ворогами". Стосовно них, вихідців із областей, що були під Австро-Угорщиною, вживались різні репресивні заходи. З 1914 до 1920 року українці-еміґранти (галичани, буковинці, рутенійці) були обмежені у правах і свободах та утримувались у 24 таборах, де їм доводилось важко працювати в жахливих умовах. Зі спогадів П. Ясновського: „Згадки про табір поступово зникають, ...але вони ніколи не щезнуть зовсім".

Десятиліттями українці-еміґранти боролись за те, щоб влада визнала свою „помилку", та вимагали вибачення за вчинений нею злочин. Завдяки клопотанням канадського професора Любомира Луцюка та багатьох інших відомих і авторитетних українців, Канада все ж вибачилася перед переселенцями із західних теренів України. А 2005 року прем'єр-міністер Канади Пол Мартін зазначив, що це була темна сторінка в історії країни. Тоді ж уряд надав 2,5 млн долярів на фінансування пам'ятних заходів та освітніх програм про ті події.

Саме до століття цієї пам'ятної дати було реалізовано "Project СТО". 22 серпня по всій Канаді встановили 100 пам'ятних знаків, які нагадуватимуть про історичну несправедливість та вшанують усіх постраждалих під час інтернування.

Ці символи пам'яті були встановлені в парафіяльних залях, культурних центрах, музеях не тільки в українських, але і в місцях, пов'язаних з німецькою, угорською, сербською, хорватською та вірменською громадами, які також зазнали страждань та були визнані „ворожими іноземцями" під час Першої світової війни.

Сергій ПАРХОМЕНКО-БАГРЯНИЙ

ЧОМУ УКРАЇНА НІКОЛИ НЕ ЗМОЖЕ БУТИ НЕВТРАЛЬНОЮ

Дуже багато так званих „експертів" люблять наголошувати на тому, що Україні треба піти по фінському чи швайцарському шляху–шляху „озброєного невтралітету";–а не вступати до НАТО „дабы нє провоцировать Расію".

Коли чуєш ці „експертні думки", складається враження, що всі вони писалися в Кремлі під диктовку однієї людини.

Але, щоб розвінчати міт про можливість Україною мати невтральний статус, треба звернутися до фактажу й цифр, з якими, як кажуть, не посперечаєшся.

Перший аспект невтрального статусу–міжнародно-правовий

Просто так країна не може сама себе оголосити невтральною. Її невтралітет має визнати світова спільнота й надати такій країні відповідні ґарантії безпеки. Чи можливо це наразі у випадку з Україною? Чи не стануть такі „ґарантії" черговим папірцем, як це сталося з Будапештським меморандумом?

Як показує приклад Другої світової війни, та й теперішньої України,–невтральні країни з легкістю стають жертвами аґресора. Так, наприклад, сталося з Норвегією й Бельгією, які опинилися під ударами нацистської Німеччини.

А після війни невтральний статус отримували країни, котрі або зазнали поразки, як, наприклад, Фінляндія, або такі, які були прирівняні до цього статусу, а саме–Австрія, яка свого часу була окупована союзниками антигітлерівської коаліції й за декілька років отримала світове визнання як суверенна держава, підписавши двосторонні угоди із країнами-переможцями. Швеція ж стала невтральною невдовзі після ганебної поразки від Росії в Північній війні, коли втратила купу територій і стала нікому не цікавою.

Ще один цікавий факт: Швайцарія, на яку люблять посилатися так звані „експерти",–ніколи не деклярувала свого невтралітету! Її невтралітет у XIX столітті–на одну хвилинку!–був документально підтверджений лише країнами: Німеччиною, Австро-Угорщиною, Францією та Італією. Вони між собою домовилися зі Швайцарією, бо в їхніх інтересах був невтралітет цієї країни. Інші країни, які не підписали угоди, можуть теоретично оголосити Швайцарії війну.

Крім усього, треба додати, що наразі всі европейські невтральні країни є або членами ЕС, або такими, що не являють собою геополітичного інтересу.

У випадку з Україною, як Ви розумієте, усе зовсім не так.

Другий аспект: економічний

Для наочного прикладу наведемо цифри видатків на потреби оборони з боку так званих невтральних країн Европи:

Фінляндія: Військовий бюджет – до 3,7 мільярдів долярів;

Швеція: Військовий бюджет – 6,4-6,5 мільярдів долярів;

Австрія: Військові видатки – 2,5-3 мільярдів долярів;

Швайцарія: Видатки на оборону–5,4 мільярдів долярів; до речі, на початку 90-х видатки Швайцарії на оборону дорівнювали 21% ВВП.

Повертаючись до наведеної вище статистки: усі ці країни мають невелику чисельність населення, але натомість великий ВВП на душу населення й великі, як у відсотках, так і в абсолютних цифрах, витрати на оборону.

З Україною ж–усе навпаки: велика кількість населення, маленькі показники ВВП на душу й мізерні витрати на оборону.

Наприклад, наша держава в бюджеті 2013 року мала лише 1,9 млрд дол. І це–з населенням у понад 45 млн! Тобто, якби чисельність населення в нас була, як у Швеції, то видатки на оборону в нас би не перевищували 0,4 млрд дол. Це–мізер для країни, у якої є аґресивний сусід.

Для того щоб забезпечувати невтральний статус, навіть у мирний час ми повинні витрачати щонайменше 8-10 мільярдів долярів на оборону. У розрахунку на людину–це в середньому до 200 гривень із кожного громадянина на рік. Тоді як членство в НАТО нам обійшлося б у цифру 20 гривень за аналогічний період.

При цьому навіть невтральні Фінляндія та Швеція ведуть дискусії щодо зміни невтрального статусу й вступу до НАТО, бо не відчувають себе захищеними від зовнішніх загроз і не дуже в захваті від свого невтралітету.

Третій аспект: термінологічний

Найголовніше, про що ми маємо пам'ятати: Україна має статус, якого нема в міжнародній термінології–„позабльоковий статус".Тобто, це фактично означає самоусунення від необхідности брати участь у військово-політичних союзах з одного боку, а з іншого–залишитися сам на сам із потенційними аґресорами, які мають поруч ніким і нічим не захищену країну.

А тепер подивимося на Донбас і Крим і зважимо, чим закінчилися ігри „в невтралітет".

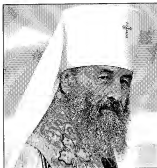
І нарешті визнаємо: або ми маємо йти до НАТО–або, навіть якщо переможемо, ще довгі роки залишимося країною, економіка якої буде працювати виключно на оборонний сектор.

(„Українська правда")

Справи церковні

Євген КЛЕН

ІНТРОНІЗАЦІЯ ГЛАВИ УПЦ МП

Уранці 17 серпня біля Успенського собору Києво-Печерської лаври відбулася інтронізація новообраного глави Української православної церкви Московського патріярхату (УПЦ МП) митрополита Онуфрія (Березовського). На літургії були присутні представники більшости помісних православних Церков і влади України.

Російську православну церкву представляв митрополит Волоколамський Іларіон, голова відділу зовнішніх церковних зв'язків. Водночас не змогли приїхати представники Антіохійської, Кіпрської й Албанської православних церков. Під час богослужіння звучали привітання митрополитові Онуфрію від ієрархів.

Також до Києво-Печерської лаври прибули представники Адміністрації Президента й уряду. Протоієрей Ґеорґій, речник УПЦ МП, заявив про те, що ця церемонія була пишнішою за попередню, що відбулася 22 роки тому. „Можна сказати, що це фактично перша інтронізація для Української православної церкви, тому що 22 роки тому, коли приїхав Блаженніший Володимир, служба була значно скромнішою,"–сказав він.

Охорону забезпечували працівники міліції. Жодних акцій і пікетів не було.

Із обранням главою УПЦ МП митрополита Онуфрія поздоровив і Путін. „Переконаний, що у цей непростий для України час ваша діяльність як духовного пастиря буде сприяти примиренню та порозумінню між людьми, відновленню злагоди і стабільности в суспільстві,–ідеться в привітанні.–Прийміть побажання доброго здоров'я, благополуччя, небесної допомоги. Успіхів у непростому та відповідальному служінні на благо Української православної церкви і всієї повноти Російської православної церкви!"

Також із новим главою УПЦ МП зустрівся Президент України Петро Порошенко.

Варто згадати про позицію митрополита Онуфрія стосовно української історії, яку він неодноразово оголошував раніше.

Отже, митрополит вважає, що Голодомор став покаранням за те, що люди повстали проти Бога. „Голодомор–це було напоумлення,

утихомирення з боку Господа нашої гордині, яка повстала проти себе самого, проти буття людини. Є таке українське прислів'я, трохи вульгарне: „катюзі по заслузі". Ми отримали те, на що заслужили",– казав він.

На думку ієрарха, „є такі сили, які намагаються зробити Голодомор клином між Росією й Україною, мовляв, росіяни гнобили українців". „Але, гадаю, у Росії тоді від голодомору загинуло більше народу, ніж в Україні",–зауважив митрополит.

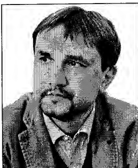
Владика Онуфрій закликав не перетворювати поминання жертв Голодомору на політичну акцію, а звернути увагу на його духовні причини. „Можна багато сперечатися, шукати винних, але якщо ми–віруючі люди, то повинні на це подивитися з духовної точки зору. Ми знаємо, що сталося з нашим суспільством після революції 1917 року, яке було повстання людей проти Бога. Як руйнували храми, нищили ікони, ображали православні святині. А Бог не б'є палицею, Бог іншими способами карає людину,"–наголосив митрополит. За його словами, „ми сьогодні й завжди молимося за тих людей, котрі помилялися в житті, це–наші предки, ми просимо, щоб Бог їх простив". Але цих людей не можна зводити в ранґ праведників, переконаний владика.

А в Київському патріярхаті (КП) очікують на зростання кількости парафіян через новообраного митрополита УПЦ МП. Цього архієрея в УПЦ КП називають непатріотом. За словами архієпископа Євстратія Зорі, голови Інформаційного управління Київської патріярхії, лишень цьогоріч із Московського до Київського патріярхату перейшло близько десяти парафій. Змінити церковне підпорядкування, запевняють у Київському патріярхаті,–нескладно. Закон вимагає, щоби за це проголосувала релігійна громада. На зборах має бути не менш як десять осіб.

(„Міст")

Володимир В'ЯТРОВИЧ,
голова Українського інституту національної пам'яті

„ПІВНІЧНІ СУСІДИ СТАЮТЬ ДЕДАЛІ БІЛЬШЕ РАДЯНСЬКИМИ"

– У російському суспільстві відбувся широкомасштабний реванш радянського: свідомости, стереотипів, цінностей. Цю північну країну накрила ностальгія за сталінщиною, за часами, коли за державу було „нє обідно, когда нас всє боялісь", за хрущовською „кузькіною мамою" у вигляді ядерної бомби.

Путін та значна частина правлячого російського класу відчуває таку саму тугу з одного боку та цинічно використовує ці настрої суспільства з другого. І саме під це формується сучасна російська ідеологія, на це спирається сучасна російська пропаґанда. Вторгнення Росії в Україну та фінансування нею сепаратистів має дуже чітку ідеологічну складову. Російська аґресія опирається не на російськомовних українців, не на етнічних росіян, а на людей, які є носіями радянських цінностей.

Створенням військового конфлікту на сході України Путін прагне не тільки утвердити свою владу, а й підіграти російському суспільству, що сповідує „совкову" ідеологію.

Спроба українців налагодити життя по-новому викликає шалений спротив Росії та росіян, сприймається як виклик звичному їм способу життя, системі. Причому навіть тим, хто „за нас", важко сприйняти іншість українців. Часто доводиться чути: „Ми ж один народ".

Те, що відбулося в Україні, насамперед на Майдані, було своєрідним антисовєтським повстанням, спробою українців порвати з радянським минулим. А це, очевидно, ставить під загрозу реалізацію цілей, які вже практично відкрито ставить перед собою Владімір Путін,–про відродження Радянського Союзу.

Але проблема, на жаль, не тільки в Путіні–Путін пристосовується до тих настроїв, які є в суспільстві.

Путін спирається на тих, хто досі залишається „совком". Таких–через соціяльно-економічні, історичні причини найбільше на Донбасі. Конфлікт ідеологічний. Тому таку важливу ролю у ньому відіграє інформаційна війна.

Ігор ЛОСЄВ

НАЙБІЛЬША МАЛОРОСІЙСЬКА ІЛЮЗІЯ

Чому українці всупереч фактам не перестають бачити в аґресорі „друга" і „брата" Є цікава книжка гарвардського історика Едварда Кінана „Російські історичні міти". Деякі з них східні сусіди доволі успішно зуміли накинути українцям, як-от міт про споконвічну „дружбу" і „братерство" двох народів. До 1917 року він не був функціональним, адже українців офіційна влада не визнавала окремою нацією, а дружити самим із собою–то завдання не дуже актуальне. Тому справжніми промоутерами цього міту „дружбобратерства" стали російські більшовики, яким після війни за владу над колишньою царською імперією довелося формально визнати наявність нації українців. Однак, щоб із самого початку убезпечитися від природних вимог новолеґітимізованого народу, вони почали лихоманково, але водночас послідовно навіювати казку про принципову нероздільність росіян, українців і білорусів та якусь феноменальну дружбу між ними. Зокрема, дуже спекулювали на „спільній історії", що полегшувалося реальною неможливістю для мільйонів українців у СРСР ознайомитися зі своєю справжньою минувшиною. Вельми паразитували на близькості мов, ніби це скасовує різну етнічність.

Але йдеться не тільки про дрібну, середню та велику номенклатуру. Вдалось обробити свідомість і пересічних українців, що інерційно, незалежно від фактів та всупереч їм, аж до останніх днів бачать в аґресорі „друга" і „брата". За всіма опитуваннями соціологів, безвідносно до всіляких значних і малих капостей зроблених Росією Україні впродовж років незалежности, абсолютна більшість наших співгромадян за звичкою вважала росіян „братнім" народом. А їхню країну–„дружньою". В такому ставленні помітні мазохізм і віктимність.

Події 2014 року поставили українців перед необхідністю адекватних висновків, бо понад 80% росіян, за даними найпристойніших соціологічних фундацій РФ, підтримують напад своєї держави на західного сусіда й анексію Криму. Тобто понад 80% російського народу об'єктивно є ворогами України та українців. Чи стане мужності й здорового глузду цей очевидний, сказати б, „медичний" факт визнати? Визволитися з-під впливу мало не столітнього зомбування (що тривало навіть у незалежній Україні!) й подивитися правді у вічі...

Є ще один міт. Так би мовити, загально-політологічний. Він зводиться до того, що це політики–мерзотники, негідники, злочинці, а народ завжди хороший, святий і безгрішний. У нашому конкретному випадку бачимо зняття будь-якої провини з російського народу та покладання її цілком на Путіна. Він, поза сумнівом, „х...ло", але ж і народ не без гріха. Річ у тім, що існує певний зв'язок між усякою

народною масою і тими лідерами, що нею керують. Не може очолити націю особистість, геть чужа їй ментально, морально й політично.

Важко уявити Кім Ір Сена президентом Сполучених Штатів, а Адольфа Гітлера–прем'єром Британії. Ніколи фюреру не вдалося б організувати Голокост, якби більшість німців (різною мірою) не була носіями антисемітизму. Не вдалося б більшовикам захопити владу над величезною країною, якби вони не були глибокими знавцями психології російського народу, нерідко на суто інстинктивному рівні. Недаремно Микола Бердяєв писав, що коли до Маркса додати Пуґачова, то вийде Ленін. І невипадково свою розвідку про комунізм Бердяєв назвав „Истоки и смысл русского коммунизма".

Народи часто-густо виступають співучасниками злочинів своїх вождів. Власне, в европейській думці це вже давно не новація, і після 1945 року німецькі мислителі й поміж них такий велетень, як Карл Ясперс, обговорювали проблему вини свого народу. Він спромігся визнати свою вину в злочинах нацизму, чесно й голосно сказати: „Mea culpa"–тому сьогодні німецька земля не є джерелом небезпеки для світу і Европи.

Що ж стосується росіян, то тут порушувати питання про національну вину вважається зрадою і дикістю. Тут сформувався потужний комплекс національної невинуватости, адже у злочинах Російської імперії винний царат, у діяннях тоталітарної імперії–комуністи, посткомуністичної Москви–Єльцин, Путін, кляті демократи, хто завгодно, тільки не російський народ, який ніколи ні за що не відповідає.

Однак у судовій практиці не відповідають ті, хто є неосудними й непритомними. Захмарні рейтинґи Путіна є результатом підтримки його політики десятками мільйонів звичайних громадян, що таким чином мимоволі беруть на себе відповідальність за її результати. Ніколи Путін (котрий не раз, як усі тирани, демонстрував свою залежність від настроїв юрби) не загарбав би Криму, якби знав, що російському народові це не сподобається, не став би воювати на Південному Сході України, якби бачив, що росіян це дратує. У цьому сенсі він дуже нагадує Гітлера–навіть більше, ніж Сталіна. Той був типово азійським деспотом і потребував тільки страху підконтрольних мас: бояться–значить шанують, люблять. Гітлер і Путін–тирани більш західного штибу, такі потребують народної любови, екстазу мас, постійно підживлюються їхньою енерґією.

Як відомо, Гітлер дуже довго не запроваджував у Німеччині режиму тотальної війни (навіть коли в тому була реальна потреба), бо це могло не сподобатися німцям. Сталін таких забобонів не мав. Путін наразі робить те, що подобається росіянам. Не тільки сам диктатор, а й мільйони пересічних росіян уважають існування окремої української нації вигадкою ворогів Росії, а Українську державу–помилкою історії,

непорозумінням. На думку Путіна та його співвітчизників, Україна не має права на існування як суверенна й незалежна держава. Тому російське суспільство (за винятком невеличкої купки людей) легко проковтне будь-які злочини Кремля проти нас. І щодо цього ми не повинні мати ілюзій. Нинішня Росія, без жодного перебільшення, вже є фашистською державою (це не образа, а констатація факту).

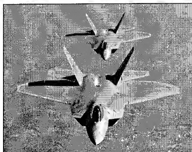
Звісно, кожна фашистська система має національні особливості. Наприклад, комуністи КНР свою сучасну модель називають „соціялізмом із китайською специфікою". Путінська держава–це фашизм зі специфікою російською. До речі, його коріння не обов'язково шукати десь у Німеччині чи Італії. Як зазначав російський філософ і православний священик Ґеорґій Федотов: „Залишається фактом інше–що структура фашистської держави, як і методи терору, створені Леніним, і були просто пересаджені на европейський ґрунт". Він-таки стверджував: „Для самої Росії насильницьке продовження імперського буття означало б утрату надії на її власну свободу… Як за московських царів самодержавство було ціною, що її сплатили за експансію, так фашизм–єдиний устрій, що здатен продовжити існування каторжної імперії". Саме це ми зараз спостерігаємо. Але як українцям позбутися своєї найбільшої ілюзії щодо „братерства" і „дружби" з історичним ворогом? Зрештою, не кажучи вже про історію, за 22 роки незалежности ні від кого Київ не мав стільки проблем і неприємностей, як від Москви. Однак абсолютна більшість у нашому суспільстві не бачила очевидного: що загроза Україні виходить не від НАТО, не від Польщі, не від США, а від Росії, що була, є і лишається єдиним реальним ворогом українців.

Отже, ця основна частина нашої нації виявилася сліпою. Найнебезпечніше те, що носіями проросійських ілюзій є представники української керівної еліти... І навіть трагічні події 2014 року тут мало що змінили. Вищі начальники в Києві все ще сподіваються, що Путін схаменеться, психічно одужає, змінить ставлення до України на краще. Це геть абсурдні очікування. Та й проблема не тільки в одному лише політику, який „ла-ла-ла-ла". Є ще колективний Путін–російський народ, який стоїть могутнім муром за всіма авантюрами свого ватажка. Зрештою, не буде цього Путіна–його співвітчизники знайдуть собі іншого… Схоже на те, що остаточна сформованість і визначеність української нації неможлива без самовизволення від цієї страшної своїми наслідками проросійської ілюзії. Наших людей на Південному Сході вбиває аж ніяк не „друг" і не „брат", і за східним кордоном живе зовсім не наш симпатик. Визнавати цей факт прикро, але треба в ім'я власного виживання. Якщо тепер українці не усвідомлять, чим насправді є для них Росія, то всі наші жертви у війні 2014 року є даремними…

(„Український тиждень")

На військові теми

СЕКРЕТНИЙ АМЕРИКАНСЬКИЙ ДЖЕТ F-22 в ДІЇ. НАРЕШТІ

24 вересня 2014, 6:00 ранку, після майже десять років проблем і як приклад марнотравства військових витрат, F-22 винищувач взяв участь з іншими винищувачами й бомбардувальниками проти ісламської держави в північній Сирії.

Стрункий винищувач був задуманий 1981 року під час Холодної війни проти нового покоління радянських літаків. Але після розпаду Радянського Союзу Москва їх не будувала.

F-22 літають на висоті 60 тисяч футів–18 тисяч метрів; швидкість–майже два рази більша від швидкости звуку.

Кошти проєкту–66, 7 мільярдів долярів. Випродуковано тільки 187 літаків. Більше не будуть їх продукувати, бо кошти завеликі.

В КИТАЇ ВІДБУЛИСЯ ВІЙСЬКОВІ НАВЧАННЯ

ПЕКІН. – 24 серпня у Китаї відбувалися міжнародні навчання „Мирна акція", в яких брали участь збройні сили держав-членів Шангайської організації співпраці (ШОС)–Китаю, Росії, Казахстану, Киргизстану і Таджикистану. Це наймасштабніші за кількістю залучених сил військові навчання під егідою ШОС. У них були задіяні різні види військ, засоби протиповітряної оборони і радіоелектронної боротьби.

Російські збройні сили на навчаннях були представлені батальйонною тактичною групою 36-ї окремої мото-стрілкової бриґади Східної військової округи й авіяційною групою 3-го Командування Військово-повітряних сил, 60 одиницями бронетанкової техніки, 13 танками „Т-72", понад 20 одиницями ракетно-артилерійського озброєння–самохідними артилерійськими комплексами „САУ 2С3М", ракетними системами „БМ-21" та іншими, понад 60 одиницями автомобільної техніки, а також вісьмома гелікоптерами „Мі-8 АМТШ", чотирма літаками „Су-25", двома військово-транспортними літаками „Іл-76".

(„Кореспондент")

До історії 1-ої УД УНА

РОЗЗБРОЄННЯ ДИВІЗІЇ В ДОКУМЕНТАХ

Гітлер, головнокомандувач збройних сил Німеччни, надавав свої розпорядження-накази підчас обговорення воєнної ситуації на зборі начальників збройних сил. Згодом вони виходили як т. зв. „Накази Фюрера". Під час такого збору 23-24 березня 1945 року було обговорено справу дальшого існування Українсько дивії. Подаємо у перекладі наказ від 1 квітня 1945 року та повідомлення-відповідь.

* * *

(Ролька фільму архіву: 6-257053)

Адьютант шефа Генерального штабу сухопутних військ, ч. 1136/45 g.Kdos. 1.4.45

Нотатки до промови Фюрера 1.4.45

1. Група армій „Південь"

е) Зброю 14. СС Ваффен Ґрен. Див. Наказом Фюрера перетранспортувати на захід. З неї затримати 8 000 крісів для формацій парашутистів.

* * *

(Ролька фільму архіву: 6-257056)

Повідомлення, 1. 4. 1945

Зброя та обладнання з 14-ої дивізії (без ручної зброї) повинні бути транспортовані на захід, як очікувалося.

Для навантаження в цілому необхідні 22 поїзди в районі на південь від Марібору на Драві (12 з них для коней).

Перші транспорти повинні бути готові для завантаження на 2,4. Достава матеріялів потрібних для вантаження зустрілася з великими труднощами.

У цьому зв'язку пропонується передати зброю для поповнення ослаблених формацій групи армій „Південь".

* * *

Штаб Дивізії отримав 9 наказів про роззброєння, починаючи від Райхсфюрера СС, а кінчаючи на командуванні 6-ої армії. Часткове роззброєння проводилося в деяких підрозділах.

Несподівано до штабу Дивізії приїхав кол. губернатор Галичини Отто Вехтер, який в той час очолював команду Східних військ СС. Він почав відразу діяти й Дивізію поспішним маршом відправлено на фронт під Фельдбах.

Подав Роман КОЛІСНИК

Вшанування пам'яті героїв

Марічеа РИЖАНІВСЬКА

У КАРПАТАХ ПЕРЕПОХОВАЛИ ВОЯКІВ ПЕРШОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ

Товариство пошуку жертв війни „Пам'ять" знайшло братські могили. У них були останки 60 вояків, які полягли в Першій світовій війні, зокрема взимку 1915 року.

За фрагментами одностроїв вдалося ідентифікувати, що це були німецькі, австрійські та російські вояки. Серед них були й українці, які воювали по обидва боки. Загиблі брали участь у запеклих боях, які точилися на Сколівщині, в околицях сіл Орява, Тухолька, Козьова.

Вояків перезахоронили на військовому цвинтарі села Орява.

„На їхніх могилах ніколи не було хрестів, ніхто ніколи не запалював свічок. І лишень зараз, після того, як ми знайшли цих солдатів, їх по-християнськи похоронено на військовому кладовищі села Орява. Прочитано молитву і їхні останки освячено водою", – розповів голова громадської організації „Товариства пошуку жертв війни „Пам'ять" Любомир Горбач.

Члени товариства „Пам'ять" в одностроях часів Першої світової війни пострілами віддали полеглим воякам останню честь.

РАДІСНИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО ТА ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

Вільному українському Народові, українським церковним Ієрархам, Проводам українських організацій, Членам Головної, Краєвих і Станичних Управ Братства кол. вояків 1-ої УД УНА, Братству „Броди-Лев", Редакції і Адміністрації „Вістей Комбатанта", всій дивізійній Братії та їх Родинам, Комбатантам усіх українських збройних формацій та всій українській спільноті

бажають

УПРАВА і ЧЛЕНИ

Станиці Братства кол. вояків 1-ої УД УНА в Едмонтоні, Альберта, Канада

За Управу:

Б. Небожук, секретар *П. Дацків, голова*

Спомини

Евген КОСТРУБА

ПРОРИВ з ОТОЧЕННЯ під БРОДАМИ

У ніч напередодні прориву, який був назначений для цілого XIII Корпусу на 22 липня 1944 року, наша група зібралась у селі Почапи. Ми готували і обговорювали плян прориву. Думки розділились. Вивчивши карту місцевости, одна частина вважала за найкраще виходити через моє рідне село Княже битою дорогою, через Лядське (нині Червоне), що вела на узгір'я.

У Княжому я народився і виріс. Околиці, аж до Золочева, знав і тому наполягав на тому, що через Княже йти небезпечно, бо ворог чатуватиме саме там. Найкраще прориватись через маленький присілок Бонишин, якого навіть на карті позначено не було, поміж Княжим і Золочевом. Саме ця місцевість була порізана глибокими ровами, і поросла чагарниками і очеретом. А тому була добрим сховком, який можна було пройти непоміченим до залізниці, і вже звідти, узгір'ям гори добратись до її вершини, до лісу.

Рушили на світанні, ще затемна. Та половина вояків, яких переконали мої доводи, рушила зі мною через Бонишин. Так я став командиром тієї групи. Інша ж група пішла на Княже. Через рови, хащі ми успішно перейшли залізницю. Коли опинились перед узгір'ям, почало світати.

У селі Почапи, 21 липня 1944 р.
Група дивізійників напередодні прориву з оточення, який відбувся 22 липня. Крайній зліва, з пістолетом, Евген Коструба.

Тоді ж почули стрілянину, що доносились саме звідти, куди рушила інша група наших хлопців. Знаючи, що на горі в лісі також міг бути ворог, я скомандував кинути ґранати і, стріляючи по горі, бігом, штурмом прориватись до лісу. Хлопці спрацювали блискавично. Такий несподіваний штурмовий наступ застав ворога зненацька і він відступив. Добравшись до лісу, ми досить швидко вийшли на вершину гори, з якої цілковито простежувалось в долині село Залісся, де закріпився ворог. Я наказав хлопцям просуватись лісом тихцем. Ми вийшли на напрямок, що вів лісом до Львова.

Все ж, ми вирішили йти на Стрий. Так через Ходорів, Стрий, при повній підтримці і допомозі місцевих жителів, які звідомляли нас про те, що ворог іде за нами по п'ятах, ми добрались до Закарпаття, до Середнього, де був наш збірний пункт.

СІМ РОКІВ ВІДЛЮДНИКОМ

Сім років просидів у рідній домівці за стіною, переховуючись від енкаведистів, вояк дивізії „Галичина", мешканець села Середнього Майдану, що у Надвірнянському районі, Михайло Гайванюк.

У рідному селі Михайла Гайванюка односельці називали „застінчиком". Нелегке життя судилося прожити Михайлові Петровичу, він бачив пожарища війни, чудом вижив у бою під Бродами. А на старість літ працював паламарем у місцевій церкві.

Родина Петра Гайванюка нічим не відрізнялася від інших у Середньому Майдані. Серед чотирьох синів Михайло був другим. Як і багато однолітків, у 1943 році він записався в дивізію „Галичина". Згодом були вишколи у Німеччині, у французькому місті Страсбурзі, де молодий вояк зустрівся зі своїм братом Василем, котрого вже давно не бачив. Обоє гуляли вулицями міста, згадували домівку ще й сфотографувались, аби світлину відправити батькам. Михайло мав освіту чотири кляси, однак вирішив дописати собі ще три кляси, завдяки чому потрапив у відділення зв'язківців. Швидко минули три місяці вишколу–і ось знову Україна. Ніхто з дивізійників не здогадувався, що потрапить у котел смерти під Бродами.

Сховавшись у сіні на підводі, котрою їхав хлопчик, Гайванюк потрапив у село, а відтак, помінявши військовий одяг на цивільний, залишився у хліві. Своєму маленькому рятівникові дивізійник залишив і всі документи, фотографії та годинник. Три дні без їжі та води просидів він у хліві, адже радянські війська ретельно обшукували села, шукаючи дивізійників. Єдине, що робив у ці дні Гайванюк,–молився Богу.

–Дядьку, дядьку, ви живі?–запитував у дивізійника хлопчина. Пан

Михайло був страшенно стомлений. Коли йому запропонували попоїсти, він ледве розтулив рота, з якого потекла кров.

Дорога додому була довгою і важкою, чужими селами, Чорним лісом. Щоб менше привертати до себе уваги подорожніх, Михайло обпік собі руку. До Середнього Майдану прийшов під вечір. Згодом він матиме багато клопоту з покаліченою рукою. Першим Михайла побачив 12-річний брат, а відтак мати та батько. Усі розуміли, що залишатися вдома синові небезпечно, адже енкавеесівці знали, що він був у дивізії „Галичина". Оскільки надворі було тепло, то Михайло зробив собі криївку у хліві, пізніше у лісі. Але з настанням зими у лісовому сховку стало холодно. Важко було Михайлові згадати, як у нього з'явилася ідея зробити бункер у власній домівці, добудувавши у коморі стіну. Два з половиною метри у батьківській хаті належали Михайлові. Сім років провів у ній дивізійник. Від зими 1944 по весну 1952 року.

Найважчою була перша зима. Дошкуляв холод, та й покалічена рука давала про себе знати. Тільки вночі іноді виходив Михайло на вулицю, а вдень на стрих–робити зарядку. За ці роки дивізійник прочитав багато різних книжок, серед них Біблія і твори Маркса, Енґельса, Дарвіна тощо. Померли за ці сім років молодші брати, тож іноді тягнуло покінчити життя самогубством. Але не тільки батьки знали про синову схованку, знала й кохана дівчина, з якою він листувався, придумавши спеціяльний код. Показуючи нам зошит з кодами, Михайло не міг згадати, що який знак означає. „Я кохав свою дівчину,–каже він,–але усвідомлював, що ми не будемо разом, тож сказав їй аби вона мене не чекала". Хотів залишити Михайло про себе якусь згадку, тож намагався сконструювати самохідний вічний двигун, багато розрахунків та креслень він зробив.

З роками у психіці дивізійника почалися розлади, які важко було подолати. Але у своїй криївці він почував себе впевнено, хоча знав, що його схованку зможуть виявити, якщо почнуть виміряти хату. Зрештою у 1952 році так і сталося. До оселі Гайванюків часто навідувались енкавеесівці.

–Де твій син?–запитав у матері Михайла енкавеесівець Дорофєєв.

–У Німеччині,–відповіла стара Гайванючка.

–А вдома немає?–настоював на своєму Дорофєєв.

–Та немає, шукайте,–переживаючи за сина, сказала жінка.

–І знайдемо, знайдемо...

Михайла вивели на вулицю. Боліли очі, адже він довго не бачив світла. Завели у колгоспну контору, розпитували про все, але ні разу не вдарили. Односельці не вірили, що Михайло Гайванюк живий, дехто перепитував, чи це дійсно він. Михайлові Гайванюку вдалось уникнути таборів. Невдовзі помер Сталін, тож офіційно було оголошено амнестію, під яку й потрапив колишній дивізійник.

(„Експрес", 1997)

АРМІЯ БЕЗ ДЕРЖАВИ ЧИ ДЕРЖАВА БЕЗ АРМІЇ?

Нині у кривавих боях із російськими підрозділами та сепаратистськими загонами формується якісно нове у моральному сенсі українське військо, що, поза сумнівом, відіграватиме значно помітнішу ролю у суспільному житті країни.

УПА незрідка називали армією без держави, що цілком відповідало ситуації. Націоналісти, чимало з котрих були ветеранами УВО (Української військової організації), марили створенням збройних сил незалежної України, що й пояснює чимало їхніх політичних кроків. Пацифістів поміж них не існувало, адже всі пам'ятали тезу Миколи Міхновського: „Військо–це право нації на існування" й виступали як послідовні мілітаристи, не плекаючи ілюзій, коли йшлося про наміри навколишнього світу щодо Вітчизни. УПА постала як добровольча військова потуга, створена народом без будь-якої участи урядових інститутів, яких українці не мали. Ця армія без держави продемонструвала феноменальну ефективність у вкрай несприятливих умовах.

Доба новітнього українського суверенітету (від 1991 року) показала протилежний феномен: державу без власної армії, коли уламок радянської у вигляді трьох військових округ (Прикарпатської, Київської, Одеської) та частково Чорноморської фльоти оголосили національними ЗС, змінивши прапори й шеврони, однак практично зберігши попередній дух та характер. А більш ніж за 20 років навіть від цього уламка залишилося дуже мало: такі собі опереткові формування із застарілою зброєю, без належної воєнної доктрини й чіткої мети існування.

Своєю мілітарною слабкістю Україна постійно провокувала напад Росії. Всі верховні головнокомандувачі Збройних сил (Кравчук, Кучма, Ющенко, годі вже й казати про Януковича) не розуміли, для чого їм армія, розглядаючи її як зайвий тягар і об'єкт небажаних бюджетних видатків, які можна було витратити на щось „смачніше". Геополітичні погляди цих вождів, які чомусь вважали, що Росія не може бути супротивником, узагалі не залишали війську функціонального місця в системі державних інституцій. Заявивши свого часу, що вона не бачить зовнішніх загроз Україні, прем'єр-міністер Юлія Тимошенко висловила спільну думку вітчизняної керівної еліти. Загрози були, однак можновладці не могли їх розгледіти навіть після нападу РФ на Грузію в 2008 році…

Таким чином, українська армія, не маючи зовнішніх функцій, животіла як певний інституційний атавізм, такий собі формальний

атрибут, мовляв, усі держави мають ЗС, то й нашій треба... Водночас у крихких постколоніяльних суспільствах зі слабкими інститутами військо виконує вкрай важливі внутрішні функції, часто-густо будучи хребтом державного організму, створюючи нові держави й захищаючи їх від реставрації іноземного колоніяльного панування та обмежуючи апетит новоутворених керівних прошарків країн. Збройним силам нерідко доводиться відігравати політичну ролю у кризові моменти національної історії, беручи на себе завдання соціяльно-економічного реформаторства. Це пояснюється тим фактом, що в системно і структурно нерозвинених державах армія виступає як єдина, крім влади, організована сила.

Звісно, військові режими можуть бути як проґресивними, так і дуже реакційними, що засвідчує 200-річний досвід незалежного існування держав Латинської Америки: у XIX і XX століттях вона дала найбільшу кількість диктатур, які встановлювалися внаслідок так званих pronunciamento–збройних переворотів. Тамтешні армії ніколи не забували про своє політичне покликання, тож, коли журналісти запитали в Авґусто Піночета, котрий саме очолив Чілі, на які політичні сили він спирається, генерал відповів: „Я спираюся на три політичні сили–сухопутні, військово-морські та військово-повітряні". Деякі країни реґіону пережили безліч таких pronunciamento: Болівія за 200 років–понад 180...

Українська армія жодних внутрішніх функцій не виконувала (хоча наша країна в багатьох сенсах типологічно подібна до латиноамериканських), та й не могла виконувати, бо мала зовсім інший статус: одного з найменш престижних інститутів. Її було перетворено на збіговисько генералів-корупціонерів, офіцерів-жебраків та голодних солдатів.

У кожної держави такі ЗС, яких бажає її влада. А рівень геополітичного мислення всіх президентів України призвів до того, що нині вона не має ані війська, ані воєнної доктрини, ані сучасного озброєння. І в цьому сенсі не видно суттєвих відмінностей між Кравчуком, Кучмою, Ющенком і Януковичем. Оборона – це найважливіша функція держави. Якщо остання її не виконує, вона є не функціональною, себто державою як такою.

Паразитарно-компрадорська верхівка не потребує сильної армії, здатної захистити країну. Ідеалом для неї є поліцейська держава із силовими структурами для її охорони від народу. Один із експертів РНБОУ визнав, що в Україні є 609 тис. осіб у військових одностроях, але з них лише 160 тис. (за Януковича навіть тих збиралися скоротити руками міністрів оборони з російським громадянством до 80 тис.) захищають державу від зовнішньої загрози. А решта? Це ті структури, що є для влади значно важливішими, ніж армія: прокуратура, МВС (з

усілякими ЗМОПами, „Беркутами", „Соколами", „Ягуарами"), внутрішні та конвойні війська і т. ін., і т. ін., чиє призначення–убезпечувати владу від можливих загроз із боку власних громадян. Звісно, навіть у найдемократичнішій державі потрібні структури силового захисту внутрішнього порядку. Інша річ, що за нормальної демократії вони не можуть у кілька разів чисельно перевищувати національну армію. Якщо таке спостерігається, то це засвідчує поліцейський характер держави, де власного народу остерігаються дужче, ніж іноземного аґресора.

Крім того, специфіка кожної національної армії така, що вона в будь-якому випадку продукує патріотизм, бо офіцер служить не лише за гроші, а й реалізуючи свої патріотичні почуття.

А це означає, що збройні сили об'єктивно становлять загрозу для антинаціональної олігархічної буржуазії, що зорієнтована на закордонні центри сили та влади.

Компрадори постійно відчувають свою тимчасовість в Україні, де бувають у перервах між проживанням, відпочинком та лікуванням на Заході.

Тому диктатори й авторитарні правителі перебувають у суперечливій ситуації. З одного боку, вони нібито потребують армії, бо ніхто не давав їм ґарантій від міжнародного чи сусідського збройного втручання, а з другого – смертельно її бояться.

Диктатор Румунії Ніколае Чаушеску не міг обійтися без ЗС передусім після показової радянської „інтернаціональної допомоги" Чехословаччині в 1968 році. Водночас він ставився до румунської армії з величезною підозрою, намагаючись знівелювати її за допомогою всіляких поліцейських формувань і спецслужби Секуритате, вважаючи тих куди надійнішими й відданішими йому особисто. Однак принижена румунська армія своїми танками буквально впродовж кількох днів розчавила загони Секуритате. Вельми символічно, що саме військові судили й розстріляли подружжя Чаушеску…

Вітчизняні компрадори у випадку загрозливого розвитку подій переїдуть на заздалегідь обладнані зарубіжні бази з усією необхідною їм інфраструктурою „солодкого буття". Ніякий захист України від зовнішнього ворога їм не потрібен. Навіщо таким повноцінна армія, яка часто почувається частиною народу і в разі узурпації влади компрадорами може перейти на його бік?

Нове українське військо, що нині загартовується в боях на Донбасі, ускладнить буття олігархічним колам та бюрократичній верхівці, змусить політичний клас більше зважати на інтереси соціюму. Останнім часом президент Порошенко та його радники, як мантру, повторюють заклики до створення потужних ЗС. Але це нереально без докорінних

змін у суспільстві, без радикального переформатування самої влади, бо не можна сформувати один здоровий соціяльно-державний інститут, коли решта – хворі та гнилі. А ті люди, що дістали владу від Майдану, наразі вкрай мало зробили, щоб нинішня Україна суттєво відрізнялася від України Кучми і Януковича. Наша держава лише тоді матиме сильну сучасну армію, коли нарешті здобуде справді патріотичну національну владу. Не раніше.

Ігор ЛОСЄВ

(Джерело: УТ)

СТЕПАН ТИМОФІЙОВИЧ ПОЛТОРАК НОВИЙ МІНІСТЕР ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Народився 11 лютого 1965 р. у селі Весела Долина, Тарутинський район, Одеська область.

Закінчив Орджоникідзівське вище військове командне училище МВС СРСР, Військову академію Збройних Сил України.

У 2003-му захистив дисертацію кандидата педагогічних наук на тему „Педагогічні умови формування умінь командира підрозділу у майбутніх офіцерів МВС України".

На військовій службі з серпня 1983 року. Службу проходив на посадах: командира чоти, сотні, начальника штабу батальйону, командира батальйону, полку, бриґади. З посади начальника управління бойової та спеціяльної підготовки внутрішніх військ МВС України у березні 2002-го призначений начальником Академії внутрішніх військ МВС України.

28 лютого 2014–указом Президента України № 171/2014 призначений командувачем Внутрішніх Військ МВС України.

15 квітня 2014–Верховна Рада України призначила Степана Полторака командувачем Національної ґвардії України.

23 серпня 2014 присвоєно військове звання генерал-полковника.

14 жовтня 2014–Верховна Рада призначила Степана Полторака міністром оборони.

За це проголосували 245 депутатів.

ДОВІДКА

Від часу повалення уряду Віктора Януковича, ген. Полторак став четвертим міністром оборони. Перед ним були: Тенюк Ігор Йосипович (27 лютого–25 березня 2014), Коваль Михайло Володимирович (25 березня–3 липня 2014), Ґелетей Валерій Вікторович (3 липня–14 жовтня 2014).

УКРАЇНА, ПОЛЬЩА І ЛИТВА ОБ'ЄДНАЛИСЯ В ВІЙСЬКОВЕ ФОРМУВАННЯ *LITPOLUKRBRIG*

Зліва: Юозас Олекас, Томаш Семоняк, Валерій Гелетей.

Країни підписали угоду про створення спільної миротворчої бриґади.

Угода була підписана міністром оборони України Валерієм Гелетеєм в присутності президента країни Броніслава Коморовського. З польської сторони документ підписав міністер національної оборони Томаш Семоняк, з литовської–міністер охорони країни Юозас Олекас.

Від України в „ЛитПолУкрбриґ" буде направлено 545 військовиків, від Польщі–3000-3800, від Литви–150-350 військовиків. Командування бриґади буде знаходитися в м. Люблін, а підрозділи-учасники будуть залишатися в місцях своєї постійної дислокації.

Мета створення бриґади–підвищення рівня взаємної довіри і співробітництва між країнами, а також поліпшення стану безпеки в реґіоні. Крім того, бриґада буде брати участь у міжнародних операціях на основі мандату ООН.

„Це приклад реальної і ефективної взаємодії в умовах нових викликів і новий елемент загальноевропейської безпеки",–прокоментував Ґелетей створення *LITPOLUKRBRIG*.

Передбачається, що до бриґади можуть приєднатися й інші держави.

interfax.com.ua

НА ЧОРНОМУ МОРІ ВІДБУЛИСЯ НАВЧАННЯ „СІ БРИЗ-2014"

У північно-західній частині Чорного моря завершилися двосторонні навчання Військово-Морських Сил Збройних Сил України і Військово-Морських Сил США „Сі Бриз-2014", ціллю яких було проведення міжнародної операції по встановленню та забезпеченню зони безпеки судноплавства в кризовому районі. Про це йдеться в повідомленні прес-служби Міноборони України.

„Під час навчань „Сі Бриз-2014" був відпрацьований повний спектр завдань, які виконують надводні кораблі у відкритому морі. Зокрема, протиповітряну і противокатерну оборону, протичовнову боротьбу у взаємодії з морською авіацією", – йдеться в повідомленні.

Як наголошується, всі залучені до навчань українські кораблі, катери і судна, які брали участь у маневрах, повернулися до місць постійного базування.

Крім того, сторони обговорили питання проведення навчань серії „Сі Бриз" в наступному році.

Нагадаємо, крім України і США, корабельним складом у навчанні „Сі Бриз-2014" були представлені Еспанія, Канада, Румунія і Туреччина. Загалом до морського компоненту входять 12 кораблів і суден забезпечення, в тому числі 5 кораблів і суден від ВМС ЗС України і 2 кораблі від Державної прикордонної служби України. Крім того, до заходів були залучені літаки і вертольоти морської авіації українських ВМС.

Над канадським кораблем літав російський винищувач, щоб його потурбувати. Канада й Росія майже перебувають у „холодній війні", не тільки через відкриту підтримку Канадою України, але й конфлікт за полярні території.

Від 1997-го до 2013 року відбулося 11 навчань серії „Сі Бриз".

* * *

Чотири тисячі електронних пристроїв для читання отримали поранені українські військовики. Таку книжкову терапію вигадали українці Канади. Першими подарунки отримали пацієнти Чернівецького військового шпиталю.

Андрій ПІДКУЙМУХА

МІЖНАРОДНІ НАВЧАННЯ RAPID TRIDENT

Міжнародні військові навчання Rapid Trident 2014, участь у яких взяли близько 1,3 тис. військовослужбовців з України, США, Азербайджану, Великої Британії, Канади, Грузії, Німеччини, Латвії, Литви, Молдови, Норвегії, Польщі, Румунії й Еспанії, 15 вересня розпочалися на Яворівському полігоні (Львівська область).

На навчаннях, що тривали до 26 вересня, здійснено бойові стрільби, відпрацьовано сценарій зі „зеленими чоловічками". Про це розповів Олександер Поронюк, прес-секретар навчань і керівник Західного реґіонального медіяцентру Міністерства оборони України.

У ЛЬВОВІ ПЕРЕДАЛИ БІЙЦЯМ АТО РОЗВІДУВАЛЬНИЙ ТАНК

Установку, яку розробили і виготовили конструктори з Львівської політехніки та Франкового університету, передано бійцям 24-ї окремої механізованої бриґади. Церемонія передачі відбулася на площі перед львівською Оперою, бо вона профінансувала роботу з виготовлення міні-танка. Львівський національний театр опери і балету ім. Соломії Крушельницької від початку АТО реґулярно передає гроші на потреби армії. Зокрема, щоби зібрати кошти бійцям, музиканти роблять виступи перед театром. Також організовують благодійні вистави–як от „Запорожець за Дунаєм", кошти з продажу квитків, а це майже 50 тисяч гривень, передали „на танк".

Олександер КОСТИРКО

ПРИКОРДОННИКИ ЗАКІНЧИЛИ НАВЧАННЯ

ЧЕРКАСИ. – 19 червня понад 200 випускників Навчального центру Державної прикордонної служби „Оршанець" отримали дипломи. Цей випуск відрізняється від усіх попередніх тим, що випускники під час навчання служили в зоні бойових дій на східньому кордоні, де мали так зване „хрещення вогнем".

Привітали випускників голова обласної державної адміністрації Юрій Ткаченко та голова обласної ради Валентина Коваленко. Під час урочистостей ряд працівників „Оршанця" отримав підвищення військових звань.

Після прощання з бойовим прапором випускники мали відпустку, щоб побути з рідними, після чого повернулися до охорони державних кордонів.

Голова обласної державної адміністрації Юрій Ткаченко вітає прикордонників.

УКРАЇНА ПОВЕРТАЄ НА ОЗБРОЄННЯ „ПІОНИ"

Збройні сили України ведуть активну роботу по відновленню леґендарних радянських самохідних артилерійських установок 2С7 „Піон", найпотужніших артилерійських систем світу.

Це дуже потужна зброя: стрільно вагою 100 кілограмів може подолати відстань майже в 50 кілометрів, 203-міліметрова гармата „Піон" може за дві хвилини здійснити три постріли.

У свій час вона розроблялася і передбачалась для стрільби ядерними боєприпасами.

Україна в 1996 році відмовилась від використання „Піонів" і передала їх на зберігання за умовами здачі ядерної зброї.

„Однак так склалася ситуація в країні, що ми змушені зняти зі зберігання, привести ці машини у бойовий стан і приступити до захисту своїх рубежів",–зазначили військовики.

Мирон КУРОПАСЬ

„УКРАЇНСЬКИЙ" ҐАБСБУРҐ

Ґабсбурґи! Повертаюся багато років назад. Коли я був маленьким, моя побожна бабуся, яка жила з нами, з гордістю показувала мені золоту медалю, яку вона тримала загорнуту в носовичок у її комоді. Медаля з портретом Франца Йосифа І, австро-угорського цісаря. Дівчиною вона працювала на тютюновій фабриці у Винниках, неподалік Львова, в тому краю, що належав до багатонаціональної Австро-Угорської імперії. Моя бабуся була нагороджена медалею за те, що не втратила ані одного робочого дня на фабриці. Вона завжди люб'язно згадувала Франца-Йосифа, який помер в 1916 році.

Недавня смерть Отто фон Ґабсбурґа, останнього наслідника трону Австро-Угорської імперії, навіяла спогад про ще одного Ґабсбурґа, архикнязя Вільгельма Ґабсбурґа-Лотрінґена, якого називали „Василем Вишиваним" через те, що він любив носити українські вишивані сорочки.

Василь Вишиваний. Липень 1918 р.

Вільгельм полюбив українців у ранньому віці. Його мати, Марія Терезія, любила м'які звуки української мови, які нагадували їй рідну італійську. Коли Вільгельм прочитав *Вогнем і мечем*, роман Ґенрика Сєнкевича про повстання Хмельницького проти польської шляхти в 17-му столітті, він був зачарований героїчними подвигами козаків.

Поляки, яких він знав, казали, що „українці це–народ диких бандитів";–пише професор Єльського університету Тімоті Снайдер у своїй захоплюючій книзі (2008): *Червоний князь: Таємне життя Ґабсбурґського князя. (Professor Timothy Snyder. The Red Prince: The Secret Lives of a Habsburg Archduke*).

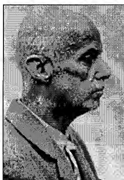
В нього почала зростати недовіра до польської шляхти, яку він знав, тому ще підлітком вибрався до Галичини, щоб самому познайомитися з українцями. З картою Галичини під пахвою Вільгельм вирушив на схід у Карпати й опинився у Ворохті, де він заприятелював з гуцулами. Він жив серед них, співав з ними і вивчав українську мову. Повернувшись до родинного замку в

Живці, у Західній Галичині, він став пропаґатором української справи.

Молода людина, Вільгельм був неабиякий красень з талантом до мов. Професор Снайдер пише: „Вільгельм говорив італійською мовою, що була рідна його матері, німецькою–його батька, англійською мовою–своїх британських королівських друзів, польською–країни, над якою його батько хотів володіти, і українською, землею котрих він хотів сам володіти".

Любов Вільгельма до українців незабаром привернула увагу Франца Йосифа, який в 1912 р. дав доручення Вільгельмові ближче ознайомитися з українським питанням.

Влада Габсбурґів була відносно корисна для українців. Після приєднання Західної України в 1772 році, Габсбурґи стимулювали зростання і розвиток української культури. Українська греко-католицька церква стала користуватися рівними правами з Римо-католицькою церквою. У Відні була заснована семінарія для українського духовенства. Саме ті священики та їхні діти створили українську інтеліґенцію. У кінцевому підсумку, їх було обрано до австро-угорського парляменту. Працюючи між ними й цісарем Карлом І, Вільгельм допомагав українським парляментаріям отримати більше прав для української меншини.

Вільгельм Габсбурґ незадовго до смерти в Лук'янівській тюрмі. 1948 р.

Під час Першої світової війни Вільгельм, як вишколений австрійський офіцер, служив у 13-му галицькому полку уланів. Під час німецької та австрійської окупації України, він командував куренем Українських Січових Стрільців; з-під його мундиру завжди видно було вишиту сорочку.

У 1919 році полковник Вільгельм був відряджений у військове міністерство Української Народної Республіки. Його метою було стати королем автономної коронної землі–України у відновленій імперії Габсбурґів.

Хоча ідея українського „цісаря" видається нереальною в 2013 році, проте підтримка української монархії не була такою вже дивною в 1918 році. Німці силоміць усунули Михайла Грушевського, першого президента України, й наставили на його місце гетьмана Павла Скоропадського, колишнього російського генерала. Німці далі підтримували авторитарного Скоропадського, а в той час австрійці– Вільгельма. Скоропадський був повалений отаманом Симоном Петлюрою, який підписав мирний договір з польським урядом, що Вільгельм уважав зрадою Західної України. Вільгельм пішов у відставку зі своєї посади і переїхав до Парижа.

Під час свого перебування в Парижі Вільгельм вів несистемне декадентське життя, що врешті призвело до фінансового скандалу. Тоді він поїхав до Відня, де нав'язав контакт зі своїми колишніми товаришами по зброї, Евгеном Коновальцем та Андрієм Мельником, яких старалися завербувати на свою службу нацисти. Коли стало ясно, що Гітлер не збирався підтримати незалежну Україну, Вільгельм почав шпигувати для англійців.

Коли Друга світова війна закінчилася, його завербувала французька розвідка для роботи проти СРСР. У 1947 році радянська таємна поліція викрала Вільгельма і привезла до Києва. Засуджений до двадцяти п'яти років тюремного ув'язнення, він помер у 1948 році, залишаючись українським патріотом.

Сьогодні, більш ніж шістдесят років після його смерти, цей „український" Габсбург залишається одним з найбільш захоплюючих, проте непомічених героїв у сучасній українській історії.

Ми дякуємо професору Снайдерові за те, що він „воскресив" Вільгельма у своїй книзі.

„Новий шлях"
(переклад з англійської)

ДОВІДКА

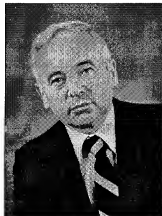
Під його командуванням та з його ініціятиви сотня Вільгельма повністю українізувалася–з її складу були вилучені поляки й угорці. Всі вояки мали синьо-жовті відзнаки на уніформі. У війську відбулася своєрідна трансформація поглядів і свідомости Вільгельма Габсбурга: він не тільки досконало опанував українську мову, але й вважав себе українцем разом зі своїми вояками-українцями. Він заохочував своїх підлеглих до активного національного самовизначення, стверджуючи, що „коли я признаюся до українського народу, то і вони можуть сміло це робити". Один вояк подарував Вільгельму вишиту сорочку, яку він почав відкрито носити як в полку, так і поза ним. За це, а також за його патріотизм і любов до України, його прозвали у полку Василем Вишиваним. Братерство і приємні спогади про службу з українцями Василь проніс крізь більшу частину свого життя і згодом навіть присвятив своїм бойовим товаришам збірку віршів, підписавши її не як Габсбург, а як Василь Вишиваний.

З поразкою Росії навесні 1918 року Вільгельма Габсбурга призначено командиром австрійської „Групи архикнязя Вільгельма", до якої входив і курінь УСС. За Берестейським мирним договором загони німецьких та австро-угорських військ також були передислоковані в Україну–серед них і загони Січових Стрільців. 1 квітня 1918 року Вільгельм Габсбург перейняв командування УСС біля Херсону.

(*Вікіпедія*)

Наші побратими

Мґр. МИХАЙЛО РОМАХ

Народився в Україні в Лучинцях, біля Рогатина. Ходив до середньої школи (гімназії) в Рогатині, а опісля в Бережанах, яку закінчив матурою в 1943 р. Поступив на медичний факультет у Львові. В 1944 р. став членом Дивізії „Ґаличина". Закінчив підстаршинську школу в Лявенбурзі десятником. Воєнна хуртовина запровадила його до Німеччини, Італії, до Англії.

До Канади приїхав у 1951 р. Студіював у Торонтонському університеті хемію. Студії закінчив з академічним ступенем В. А. в 1964 р. і ступенем маґістра хемії (М. А.) в 1966 р.–був нагороджений золотою медалею. Одружений з Ольгою Ісак і мають доню Мирославу. Вона закінчила медичні студії, працює лікарем.

По закінченні студій працював у федеральному уряді в департаменті Охорони здоров'я як керівник фармацевтичної лябораторії в Торонті впродовж 32 років. При виході на пенсію дістав признання від Браєна Малруні, прем'єр-міністра Канади, в імені уряду і канадського народу, за віддану працю.

По приїзді до Канади включився до праці в організації УНО і займав різні організаційні становища, в тому був сім років головою Філії УНО Торонто-Місто. Через довгі роки був членом Дирекції „Нового Шляху" і через два роки головою Дирекції. Був довгі роки членом Дирекції Української Кредитової Спілки в Торонті, займаючи пост секретаря. Через багато каденцій був заступником голови Президії і Крайової Екзекутиви Українського Національного Об'єднання Канади. На Крайовому Ювілейному З'їзді УНО, що відбувся в жовтні 1982 р. в Едмонтоні, був обраний головою Президії Крайової Екзекутиви УНО Канади і на цьому посту був 6 років, опісля знову був 1-им заступником голови Президії. Підчас його головування УНО видала збірник матеріялів історії УНО під назвою: „На шляху до національної єдности". Через довгі роки був почесним членом Дирекції УНО.

Був нагороджений Конґресом Українців Канади Шевченківською медалею за довголітню і віддану працю на громадському полі.

Був членом Комісії Громадянських Прав при КУК підчас дослідів Комісіїї Дешейна. Був членом Статутової Комісії Централі КУК, Комісії нагородження Шевченківських медалей і грамот для 19-го

Конґресу КУК, членом Комітету для Справедливости при КУК, членом Статутової Комісії СКУ.

Від 4.02.2002–секретар Головної Управи Братства кол. Вояків 1-ої Української Дивізії Української Національної Армії (УНА).

25.11.2004 нагороджений Золотим Хрестом за особливі заслуги (за працю в УНО) Головною Управою Братства Дивізійників.

25.11.2004 обраний 1-им заступником голови і секретарем Головної Управи Братства Дивізійників.

Був головою Комітету Рогатинців у Торонті. За його головування були видані два томи книги „Рогатинська земля".

17.10.2009 обраний 1-им заступником голови, а з січня 2010 р.–став головою Крайової Управи Братства Дивізійників Канади.

В 2010–голова Фундації ім. Ольжича в Торонті.

ІНТЕРВ'Ю: РОЗПОВІДЬ ВЕТЕРАНА ДИВІЗІЇ ПАНА АНДРІЯ КОМОРОВСЬКОГО

Народився 1919 р. у Львові. Там скінчив Економічно-торговельну школу за Польщі та почав Інститут радянської торгівлі за більшовицької окупації 1939 р. Під час війни зголосився до Української Дивізії, бо вважав це за єдиний спосіб служити Батьківщині–Україні.

Бойовий шлях Андрія Коморовського почався ще від 1940 року, коли його примусово взяли до Червоної Армії. В Червоній Армії його призначили до школи Зв'язку дальних бомбардувальників...

„Підчас відступу з-під Курська в кінці жовтня 1941 року зчинився величезний хаос. Тоді нас двоє українців і кілька свіжомобілізованих з Курська рішили, обминаючи дороги, дістатися до Курська. На окраїнах міста нас двох попрощали місцевих, які пішли домів, а ми пішли до німецької „Ортскомендатури" в повній уніформі і заявили, що ми зі Львова й хочемо повернутись додому. Нам відповіли, що це можливе, але що Вермахт потребує перекладачів, то мусимо залишитись".

Коморовського приділили до піонірського батальйону 9-ої дивізії Вермахту. Совєтський однострій їм було замінено німецьким–без відзнак, але з опаскою перекладача ("Sprachmittler"). Товариша відкомандирували до іншої частини. Ветеран згадує цікавий фраґмент із служби в піонірському батальйоні: Одної ночі в грудні 1941-го на них налетіла кіннота Будьонного, і німці попали в страшну паніку. Пізніше показалося, що німецьке командування, розраховуючи на швидку перемогу, не випрацювало тактики відступу–батальйон був заскочений несподіваним нападом і, не мавши відповідних інструкцій, відступав безладно. Лишень після гіркого досвіду Сталінграду були

видані такі інструкції щодо правильного відступу „на скоріше приготовані позиції" під час ворожих атак, зокрема кавалерійських.

Після одного року фронтової служби у Вермахті Коморовський повернувся до рідного Львова. Весною 1943 року, з початком формування Дивізії „Галичина", зголосився добровольцем. В травні 1944 р. був післаний до старшинської школи SS-Panzer-Grenadier-Schule Kienschlag, яку успішно закінчило 101 кандидатів. Повернувшись із старшинського вишколу з ранґою хорунжого (Waffen-Untersturmfuhrer), Андрій Коморовський був приділений до штабу 2-го батальйону, 30-го полку, як старшина для особливих доручень.

Він пригадує, як на Словаччині дивізійники отримали найновішу німецьку автоматичну зброю Sturmgewehr-44. При тому, що не було сліпих набоїв, вправи проводилося гострими набоями, що спричинило один смертельний випадок у його частині.

За успішні бойові дії на Словаччині хор. Коморовський був нагороджений Залізним Хрестом 2-ої кляси (ЕК-2).

Інтерв'ю брав: Norman. Записав: J. T. Форум України(427828)

ПОВОЄННІ РОКИ

Після закінчення війни Андрій Коморовський опинився в полоні британської армії в Беллярії, а згодом у Ріміні в Італії, де у свій час був назначений командиром 2-го полку. Однак незабаром „звільнився" і через гори Альпи прибув до Мюнхену в Німеччині, до своєї нареченої Ірки Нечипор, з якою познайомився підчас відпустки у Відні в Австрії.

У Мюнхені закінчив Українську високу економічну школу, одружився, народився син Юрко й сім'я еміґрувала до Арґентини. Треба було починати все „з нового кінця", тобто набути новий фах і знайти працю. Андрій став електриком. Народився син Роман.

Був членом українських організацій „Просвіта", „Український клюб", став співосновником і головою Братства кол. вояків 1-ої УД УНА до виїзду до Канади.

Знову нові обставини. Народилася дочка Ліда. Отримав постійну працю в Міністерстві шляхів у Онтарійському уряді, спочатку як кресляр, згодом мірник і врешті комп'ютерний дизайнер.

Очевидно, продовжував працювати в суспільних організаціях. Був секретарем Української суспільної служби, головою Станиці Братства кол. вояків 1-ої УД УНА й Головної управи (2001-2004), в якій головну увагу присвятив збірці й презентації матеріялів у музеях України, головно в Галичині, які особисто відвідав, також військових музеях Рівного й Києва. Дописував до журналу „Вісті комбатанта".

Однак, захворювання на серце й операція припинили активну діяльність щирого патріота України.

Роман КОЛІСНИК

НЕБУДЕННА ПОДІЯ В ЖИТТІ НАНСІ Й ТЕОДОСІЯ АНДРУШКО

30 липня 1949 р. в м. Кейстор, північно-східна Англія, Теодосій і Нансі увійшли у супружній стан. 30 липня 2014 вони, в оточенні своїх дітей, відзначили 65-ліття супружнього життя. Ось, що пише голова Крайової Управи Братства кол. вояків 1-ої УД УНА Австралії, громадський і церковний діяч про свою сім'ю:

„Тепер наша сім'я нараховує: шестеро дітей (три сини, три доні) десятеро внуків і четверо правнуків.

Daughters had shown some initiative, and as a result we received congratulations from HM Queen Elizabeth the II, Governor General of Australia Peter Cosgrove, Prime Minister Tony Abbott, local MP Nick Champion and numerous cards of congratulations from the Family.

Було багато особистих побажань, за що ми є дуже всім вдячні. Наш 65-ий Ювілей ми відзначили скромним прийняттям у місцевому ресторані".

Головна Управа Братства, редакція і адміністрація „Вістей комбатанта" долучаються до побажань і ґратуляцій з цілого світу: На все добре!

ВОЛОДИМИР МОТА: „ВСЕ ЖИТТЯ НЕ РОЗЛУЧАЮСЯ З БАНДУРОЮ”

Перебуваючи в таборах, українці створювали свої школи, ансамблі, хори тощо. Одним із таких подвижників був виходець зі Львова, а нині–мешканець канадського міста Монтреаль, бандурист, заслужений діяч мистецтв України, колишній дивізійник Володимир Мота. Він–єдиний бандурист, який досі користується діятонічною бандурою. Грає забутим способом–ковзанням по струнах із подвійним колом, який ще запозичив від „батька бандуристів” Ярослава Бабуняка. А співає маестро басом-профундо, що теж є рідкістю в музичному мистецтві. Попри свій поважний вік (нар. 24 червня 1927), пан Володимир має гарний голос і козацьку статуру.

Вперше, з грою на бандурі познайомився у 1940 році. Його старший брат Андрій, разом з приятелем Володимиром Юркевичем, навчалися гри на бандурі у Юрія Сінгалевича. Володимир прислуховувався до тієї гри. Іноді йому навіть дозволяли взяти до рук бандуру. Але вночі, 24 грудня 1940 року, в хату прийшло нещастя: НКВДисти заарештували брата. „Уночі я проснувся від штовханини,– згадує В. Мота.–Відкриваю очі, а наді мною стоїть НКВДист у своїй страшній шапці з револьвером і показує, аби я вставав. Я встаю і чую, що в іншій кімнаті плаче мама. Московські зайди все у хаті поперекидали. Сказали, що беруть Андрія лише на допит, а насправді взяли в тюрму на Лонцького, а звідти–на Замарстинів. У червні 1941 р., коли німці наближалися до Львова, заарештованих замордували”.

Після братового арешту залишилася його бандура, на якій Володимир вчився грати з допомогою Юрія Сінгалевича. Згодом вчився у державній музичній школі В. Барвінського з вересня 1943 р. до травня 1944. Солоспіву навчався у педагога Марії Сабат-Свірської.

У червні 1944 року вступив у дивізію „Галичина”, маючи тільки 17 літ. Рекрутський вишкіл проходив у Нойгаммері і був призначений до дивізіону зв’язку. З дивізією прибув до Словаччини, де словаки гарно їх приймали, немов своїх. Був також у Югославії та Австрії.

Закінчення війни застало в Австрії. Здався в полон англійцям в австрійському містечку Шпіталь, звідки перевезли до Італії.

Спочатку таборували на кукурудзяному полі біля Беллярії, а потім їх перевели до табору біля Ріміні, де було 10 000 полонених. Там він пробув два роки. „У нас було добре організоване культурне життя,– ділиться спогадами пан Володимир.–Були свої хори, школи, студентське братство і місцевий театр. Оскільки серед нас було багато юнаків, то створено окремий „Курінь молоді".

Особливою популярністю користувався хор „Бурлака". У його репертуарі налічувалося понад 130 творів. Засновником хору був композитор Степан Ґумінілович. Він зібрав 50 чудових хористів, був строгим, але добрим дириґентом. Вважав, що кожен хорист мусить бути солістом. Якось соліст хору Ярослав Бабуняк дізнався, що є такий Володимир Мота, котрий вміє грати на бандурі. І запросив до хору. Тоді ж при хорі було утворено танцювальний ансамбль і капелю бандуристів. Нелегко було в табірних умовах зробити бандуру. Та ще й на 54 струни. Але серед полонених були майстри, які виготовляли інструменти з підручних матеріялів: з ящиків від сухого молока і з клепок від оселедцевих бочок. Струни робили з телефонних дротів, які брали з повалених стовпів, а також використовували струни зі старих піяніно, які знаходили в розвалених будинках. Кріплення виготовляли зі снарядних гільз. До речі, пан Володимир багато років подорожував з тією бандурою, а на початку 1990-их передав її до Тернопільського краєзнавчого музею.

Не було в таборі паперу для запису нот, тому всі партії хористи заучували напам'ять. Хор „Бурлака" швидко почав набувати великої популярности. Хор поїхав у турне на південь Італії–аж до Неаполя, що тривало півтора місяця. Концертували по таборах біженців, німецьких полонених і по таборах англійської армії. Згодом поїхали в подібне турне на північ Італії. Загалом дали 200 табірних концертів.

У 1947-му табір перевезли до Великобританії до табору у місто Шефілд. Хор почав набувати популярности в Англії і Шотландії. У 1948 році записали на грамофонні платівки 9 пісень. Три з них–у супроводі бандури. Це було досить коштовне підприємство.

Тут Володимир Мота зустрів свою долю–Марію Колянківську з Тернополя, з якою одружився у січні 1949 року. Вона була донькою капеляна польського корпусу генерала Андерса. У подружжя Мотів народилося двоє дітей: Христина і Юрій. У 1952 році на запрошення батькового приятеля, виїхали до Канади, в місто Монтреаль.

Спочатку В. Мота працював на заводі, де виготовляли колеса для літаків. Коли той завод закрили, він пішов до іншого заводу, де виготовляли двигуни. Працював на посаді контролера якости, а паралельно навчався в інституті на вечірньому відділі. Поступово доріс до керівника відділом. У 62-річному віці вийшов на пенсію.

Незважаючи на зайнятість працею і родиною, Володимир Мота не полишав бандури. Виступав сам.

„Одного разу, у 1950-их роках, прийшов до мене українець д-р Євген Якимів, народжений у Франції. Він дуже просив навчити його грати на бандурі. Я відповів, що не вмію вчити, але врешті я погодився".

Це було поштовхом до створення школи гри на бандурі у домівці Мотів. Через цю школу перейшло 30 учнів, з котрих він вибрав 8 найкращих і створив ансамбль бандуристів. У репертуарі ансамблю були стрілецькі, дивізійні та упівські пісні. Вони мали успішні виступи на канадському телебаченні та у спільних концертах з монтреальським хором „Боян". З часом ансамбль почав зменшуватися, і Володимир знову залишився одиноким бандуристом.

В Україну вперше приїхав у 1992 році і з тих пір був частим гостем у Києві, Львові, Тернополі. Щороку мав приблизно 10 концертів. Часто його запрошували в українське посольство в Оттаві. Брав участь в українських фестивалях. Лунав його спів і перед парляментарями Квебеку. Співав у церковному хорі храму Успіння Божої Матері УГКЦ та в хорі „Відлуння" при осередку СУМ.

Згодом його рімінська бандура почала здавати позиції, і в 1962 році вдалося придбати нову–чернігівську. Тепер має аж чотири інструменти.

За свої виступи Володимир Мота ніколи не брав грошей. Його пісня завжди лилася з душі і серця. Він пишається подяками і нагородами, які засвідчують його талант і невтомну громадську працю. Під час останнього перебування на Тернопільщині (батьківщина матері і дружини) йому вручили лист-подяку та булаву, як „гетьманові кобзарської республіки у Квебеку". Був також відзначений „Грамотою признання" Української Могилянсько-Мазепинської Академії Наук у Вільному Світі „за багаторічну постійну і віддану працю на полі українського кобзарського мистецтва".

Володимир Мота теж займався звукозаписом. Він зберіг і відтворив записи музики композиторів Богдана Веселовського і Степана Гуміловича. Відновив платівку зі записом 9-ти післявоєнних пісень хору „Бурлака". Касети безкоштовно розповсюджує в Україні. Ну, і звісно, записує свої компакт-диски.

„У мене є своя студія,–жартує Володимир Мота.–Я мешкаю в домі для старших людей. Коли туди поселявся, просив, аби мені дали квартиру десь збоку. Там є вітальня, спальня, кухня і комірка. І якраз оту комірку мій син і зять ізолювали, поставили два мікрофони, встановили добру програму і допомагають записувати. Я награю, а зять стягає і вичищує, а тоді дає на запис".

(Подано за статтею Юрія Атаманюка у часописі „Час і Події")

ВІЧНИЙ ФОНД ім. МАРІЇ і МИХАЙЛА ЯЦИШИНИХ

24 жовтня—20 вересня 2013 року в Канадському інституті українських студій засновано Вічний фонд ім. Марії і Михайла Яцишиних, завдяки дару із заповіту Марії Яцишин з уставним капіталом 28 330 дол.

Марія і Михайло Яцишині

На річні прибутки з фонду КІУС підтримуватиме проєкти, програми й публікації (друковані й електронні) та інші ділянки своєї діяльности, де є нагальна потреба.

Марія Яцишин (з дому Ващук) народилася в 1924 р. на фармі в містечку Ґафорд (провінція Саскачеван). Вона донька українських іміґрантів. Батьки виховали доньку в дусі глибокої поваги та духовної любови до землі своїх предків. З раннього віку Марія мріяла стати директором школи. Вона навчалася у тій самій однокімнатній початковій школі, в якій бл. п. сенатор Павло Юзик був учителем. Марія закінчила Саскачеванський університет зі ступенями бакалявра гуманітарних наук та освіти. В університеті вона була членом Українського студентського клюбу. Учительську кар'єру розпочала в Саскатуні, де через свою добросердечність її порівнювали з популярним американським психологом Ен Лендерс.

Переїхавши до Онтаріо, Марія працювала на різних учительських та адміністративних посадах, зокрема і як перша жінка-директор. У Торонті вона познайомилася й одружилася з Михайлом Яцишиним.

Михайло народився в м. Бережани (Україна). Йому запам'яталася зустріч членів його родини з глибокошанованим митрополитом Андреєм Шептицьким, що мало неабияке духовне значення в його житті. Протягом Другої світової війни він боровся за незалежність України й еміґрував до Канади в 1948 р. У Торонті працював для національної продовольчої мережі крамниць „Lablaws".

Марія і Михайло Яцишині були активними в Українській католицькій церкві в Міссіссазі та в українській громаді Торонта. Марія була постійним членом Ліґи українських канадських жінок (відділ св. Марії). Михайло підтримував і був членом Братства кол. вояків 1-ї УД УНА.

Ірина КОЛЯДА

ПУТІНУ ПОДАРУВАЛИ ЗАКРИВАВЛЕНИЙ ТОРТ

Українці, котрі проживають у Польщі, приготували Путіну до дня народження спеціяльний презент–закривавлений торт. Про це повідомила Спільнота українців у Польщі. „Ми довго думали, який подарунок від українців передати Путіну на честь 62-річчя. І вирішили те, що іменинник так любить і про що мріє. Дійшли висновку, що найбільше він любить кров і забирати людські життя. Саме тому наш подарунок президентові Росії–це закривавлений торт, на якому є й наша кров–кров українців"–зазначила Наталія Панченко, голова Організаційного комітету Euromajdan Warszawa.

„Від щирого серця бажаємо йому, щоби це був останній рік його правління в Росії, а росіянам–щоби це був останній президент-диктатор в історії їхньої держави"–додала вона.

Серед інших подарунків–свіже м'ясо, похоронна свічка, дві засохлі троянди та велика листівка з написом Happy last year!, на якій перехожі й учасники акції залишали свої побажання для Путіна.

Багато учасників акції приносило з дому власноруч приготовані листівки та портрети російського президента.

Активісти доставили всі презенти під Посольство Російської Федерації у Польщі. Та ніхто з посольства так і не вийшов, аби прийняти подарунки.

ПОРОШЕНКО ПОСПІЛКУВАВСЯ З ДІЯСПОРОЮ

Президент України зустрівся з представниками української діяспори у Вашинґтоні. Відповідний запис і відео було оприлюднено на сторінці Петра Порошенка у Tvitter. У своїй промові глава України висловив упевненість у перемозі та подякував українській діяспорі за підтримку.

„Я вам обіцяю, що ми переможемо, бо ми–разом, і правда з нами, і Господь Бог нам допомагає. І тому ми точно переможемо",–заявив п. Порошенко.

Присутні представники діяспори вигукували: „Слава героям!" і „Слава Вінниці!". Керівник української держави завершив свій виступ словами: „Слава Україні!", на що присутні відповіли йому: „Ґероям слава!".

Софія Калина

У ПЕКІНІ ВІДКРИВСЯ „УКРАЇНСЬКИЙ ДІМ"

Китайська компанія Xinwei Telecom разом із Посольством України в Китаї 17 вересня ц. р. відкрила в Пекіні перший „Український дім", метою діяльности якого є сприяння економічним, торговельним і культурним обмінам між Китаєм і Україною. На церемонії відкриття посол України Олег Дьомін заявив, що „Український дім" був створений для покращення та просування відносин між двома країнами в усіх сферах. Пан Дьомін також подякував Ван Цзіну, голові компанії, за сприяння китайсько-українським зв'язкам.

На церемонії відкриття п. Цзін і п. Дьомін підписали меморандум про співпрацю. Також були підписані меморандуми між „Українським домом" і партнерами–Товариством українсько-китайської дружби, ICC, туристичною компанією Pan Ukraine та Академією туризму, асоціяцією „Український бурштиновий світ". Крім того, був підписаний договір про співпрацю з компанією Sun-Craft Center LLC. А український національний оператор зв'язку „Дата-груп" на базі „Українського дому" відкрив своє представництво у Китаї.

***Ярина Вілінська**, Vidia*

ПЕРША УКРАЇНСЬКА ШКОЛА У КОПЕНГАҐЕНІ

У Копенгаґені відкрилась перша українська суботня школа. Заняття почалися для 19 дітей. Навчатимуть їх двоє вчителів, котрі згодилися працювати безкоштовно. Школа функціонуватиме для дітей віком від двох до 13 років. Вони вивчатимуть українську мову та літературу. Ініціювали відкриття школи волонтери молодіжної організації „Ластівка". Саме вони знайшли приміщення та викладачів. У школи немає спонсорів, тому навчальними матеріялами її забезпечують батьки.

***Ярина Вілінська**, Vidia*

Гумор і сатира

Ро-Ко

ЯК ТВОРИТЬСЯ ІСТОРІЯ?

–Історія–це фікція,–ствердив якось американський історик проф. Джон Армстронґ.

–Дійсно?–запитаєте.

–Але кого питати?

–Є кого, залежно від побажаної відповіді. Вибір багатий, а ще в українській історії. Як кажеться: кожен українець як не історик, то політолог. А для українця це однозначне.

Бо факт є фактом, що така-то „історична" подія сталася, але хто її почав, чому, пощо, не зовсім ясно... Чи навіть коли?

Ось приклад: коли почалася Друга світова війна?

Справжній історик відповість: як для кого. Для Польщі? СРСР? України?

Думайте, гадайте, словами Шевченка: для Польщі–на кордоні з Німеччиною 1 вересня 1939 року. Для СРСР–на річці Сян 22 червня 1941 року. Для України?

Треба вдатися до тоді незалежної України–Карпатської України: справа не ясна, як гора в імлі. І сам аґресор не може встановити точної дати цієї війни, яка фактично стала датою справжнього початку Другої світової війни, що покрила світ, мов сніговія. Не називаючи аґресора по-імені, щоб не образити його в Европейському Союзі. Бо він в той час на тому терені воював також з чехами.

Чому?

Думайте, гадайте...

Однак не треба ні думати, ні гадати, чому СРСР почав ту війну. На засіданні Політбюро ЦК ВКП(б) 19 серпня 1939 року Сталін сказав (подаємо на общепонятном, щоб розуміли рускоязичники й малороси): „Если мы примем предложение Германии о заключении с ней пакта о ненападении, она, конечно, нападет на Польшу, и вмешательство Франции и Англии станет неизбежным... В интересах СССР–Родины трудящихся, чтобы эта война длилась как можно дольше в целях изнурения двух сторон".

Ітеде...

Для історичного вияснення, уже Джорж Орвел, англійський письменник, який передбачив, що в справжніх демократіях–а їх буде тільки одна!–існуватиме одне „Міністерстао Правди". Це станеться в 1984 році,–казав він. Правда, його пророцтво здійснилося 25 років пізніше в 2009 році в одній справжній демократії–Росії, де при

президентові Медведєву створено „Комісію Правди" з метою: не допускати змін до написаної історії чи писати нову історію проти інтересів Матушкі Расеї, забороняється кримінальним законом. Отже, для Росії був і є один „правильний" історик–Сталін. І від тепер тим „правильним" стає президент.

І так, мов буря в степу, розпочалося писання новітньої історії–з аґресії на Грузію. Хто напав на кого? Очевидно, Грузія на Росію. Це була „операція з примусу до миру". Все наколотив... Віктор Ющенко. Той, що був президентом України. Бо він продав Грузії зброю. Так проголосила з непомильної високої трибуни „Комісія Правди"..

І треба змодернізувати стару римську пословицю: „хочеш миру, готуйся до війни", на: „хочеш миру, йди війною за мир".

Чи це не фікція?!

Або інша історична подія: дорогий та люблений провідник Північної Кореї Кім Чен-іл вперше публічно усміхнувся на телебаченні, зустрічаючись з кол. президентом США Клінтоном і його віце-президентом Ґором. Він амністував дві американські журналістки, які нелеґально переступили священний кордон Кореї і за такий злочин засуджено їх на довгі роки важких робіт.

Чому стався такий ланцюг „історичних" подій та чому Кім усміхнувся–тема для не одної історичної фікції, кращої від романтичної історії з коханкою Клінтона Лєвінською.

Ще одна цікава історія, як Біл Клінтон став президентом США, варта уваги.

Їхав він і його дружина Гілярі лімузиною і Клінтон зауважив, що водій це колишній її бойфренд з гайскул, і каже: „Видиш, дарлінґ, ким ти була б, як би ми не одружилися?" – А вона йому: „А ким ти був би, як би ми з водієм побралися?"–Біл мовчить.–„Він сидів би біля мене як президент, а ти, Біллі, був би на його місці".

Чи історія чи фікція? Думайте, гадайте...

Або трагічна історія з пасажирським лайнером Боїнґ-77, який розірвався в повітрі й упав на територію України, окуповану терористами. Хто його збив і чому?

Тому, що Українські добровольчі батальйони обороняли кордони України? Бо якби не було війни, то не літали б по небі ракети.

Так ствердила з Москви „Комісія Правди".

Що ж, історію творять припадково чи з фіктивним роздумом припадкові чи неприпадкові люди, а історики пишуть історичну фікцію...

КНИГА ВАРТА УВАГИ ДЛЯ ДОСЛІДНИКІВ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ

Ґенерал Павло Шандрук, погодившись обняти пости голови Українського Національного Комітету (УНК) й командувача Української Національної Армії (УНА), не уявляв собі, з ким він матиме до діла на своїй небезпечній та трудній дорозі. Це описує Ярослав Середницький у книзі *Ґенерал Павло Шандрук та антигітлерівська військова опозиція* („Невідома Україна мілітарна", В-во „Мандрівець", Тернопіль, 2014).

Першим завданням, яке поставив перед собою ген. Шандрук, було згуртувати в УНА українські частини в німецьких збройних силах і зберегти їх перед видачею до СРСР.

Ярослав Середницький застосував особливий підхід у своїй книзі. Він описав найперше військову діяльність ген. Шандрука, а окремі розділи присвятив тим воєнним високим німецьким командирам, з якими ген. Шандрук був у безпосередньому зв'язку, або які мали відношення до творення українських зокрема та східноевропейських військових з'єднань взагалі. Гітлер був проти творення такого війська, бо вважав, що вони у свій час звернуть зброю проти німців. Гітлер щойно в квітні 1942 року дозволив на використання козаків і кавказців в боротьбі проти партизанів і на фронті. Однак Вермахт уже на початку східної кампанії творив такі відділи з військовополонених чи взагалі з місцевого населення.

Ярослав Середницький при тій нагоді теж досить докладно описує бойові дії на території СРСР, подаючи назви місцевостей частин та командирів і деякі схеми. Ось оці особи у його книзі:

Ґенерал Ернст Кьосторінґ. Народився в Москві, був офіцером російської армії в Першій світовій війні, згодом в Райхсвері Німеччини. У Другій, крім різних доручень, був Ґенералом Добровольчих східних військ, яких нараховувано близько мільйона. Усе це творилося без відома Гітлера. Сказав ген. Шандруку в особистій розмові, що Гітлер дурень.

Штандартенфюрер д-р Фріц Арльт. Був керівником бюра добровольців Сходу при Головному управлінні військ СС. Він разом з

генералом Отто Вехтером був основою творення УНА. Вони супроводжували ген. Шандрука в нарадах з німцями, а згодом були на фронті. Взяли участь у присязі Дивізії українському народові. Арльт взяв участь з поручником Любомиром Макарушкою в переговорах з англійською армією щодо капітуляції Дивізії як перекладач.

Ґенерал-фельдмаршал Фердинард Шьорнен. Командувач групи армій „Центр", прийняв пропозицію ген. Шандрука включити 2-гу Українську дивізію УНА (Протипанцерну бриґаду „Вільна Україна" під командою полк. Петра Дяченка) у свою групу. Ґен. Шандрук разом з д-ром Арльтом зустрівся з ним в його квартирі. Також з ген. Пацинтом фон Штравхвітцом, якого прозивали „танковим графом" і який прийняв бриґаду Дяченка. Він обіцяв мати на особливій увазі бриґаду, однак під кінець війни важко було контролювати фронтові дії.

Професор і зондерфюрер Абверу Вернер Маркерт. Знавець Східної Европи, погляди якого відрізнялися від офіційної політики Гітлера й його підручних на зразок жорстокого комісара України Коха. Проф. Маркерт грав особливу ролю в українських справах, починаючи від ОУН(б). З ним зустрівся ген. Шандрук в дорозі до Дивізії та вони обговорили творення УНА. На цій зустрічі був теж о. Іван Гриньох, представник Української Головної Визвольної Ради.

Райхсміністер д-р Ґеорґ Ляйбрандт. Народжений в сім'ї багатого землевласника біля Одеси. У 1919 році переїхав до Німеччини. Під час війни працював у Міністерстві східних земель Німеччини й відстоював українські справи.

Професор Ґеогард фон Менде. Народився в Ризі 1904 року. З приходом більшовиків у 1918 році розстріляли його батька як „буржуя". Матері вдалося втекти до Німеччини. Підтримував творення УНА.

З Ляйбрандтом і Менде ген. Шандрук не мав особистих зустрічей. Вони співпрацювали з д-ром Арльтом.

В книзі подана використана література–177 позицій.

Роман КОЛІСНИК

„УКРАЇНИ І ВІРИ НЕ ЗРАДИЛИ"

Родина Ганушевських.
Перший ряд – дочки Ірина і Марта.
Другий ряд – мама Ірина, Оксанка, син Богдан, тато о. Михайло.
Третій ряд – сини Мирон, Степан, дочка Марія, сини Тарас і Теофіль.
Різдво 1936 р.

Такий наголовок споминів Марти Ганушевської-Малкош дуже правдивий. І читаючи їх, мороз не один раз пробігає по тілі. І без сильної віри, молитви, витривалости та завзяття, хто знає, що було б. У 1950 році вивезли в Хабаровський край батька о. Михайла (70 років), матір Ірину (62 роки) й дві дочки, Марту (23 роки) й Оксану (21 рік). Бо він відмовився перейти до Російської православної церкви. У сім'ї священика було 5 синів і 4 дочки. Найстаршого сина замордували в Івано-Франківській тюрмі в 1941 році, інші жили за кордоном.

Від 27 березня до 16 травня були в переселенчих бараках у Брошневі, де не можна було простягнути до спання тіла. Напаковані, як оседедці у консерві. А воші. Їх стріпували з одягу й топтали на землі.

16 травня у малому товарному вагоні, де було 24 осіб, повезли цілий поїзд на схід. У вагоні була діра в підлозі для природних потреб. 14

червня прибули до Хабаровська, а далі на станцію Чорна Річка й до Красноріченського радгоспу МВД. Очевидно „подорож” була не подорож.

Ту адресу легко було запам’ятати, а о. Мирона Підлісецького, одруженого з їх тіточною сестрою, та малим сином виселили на адресу: Нанайський район, Корейський мис, посьолок Джонка.

У радгоспі, а ще МВД, гарували й працювали, терпіли, хворіли й видужували (лікував фельдшер), мерзли (температура доходила до 50 градусів нижче нуля), молилися, плакали й співали, тужачи за Україною. Оксана зорганізувала хор, який був дуже успішний та здобув перші місця на районному й крайовому оглядах самодіяльности.

Оксана одружилася з Нестором Пирогом з Чортківщини, в 1953 році їм народився син.

Отець-батько відправляв усі служби й відмовляв молитви.

У квітні 1956 року їх звільнили. Видали пашпорти, але жити заборонили в Івано-Франківській області. Не було грошей на поїзд. Зібрали, позичили й батьки з Мартою приїхали до родини в Івано-Франківську. Марта згадує:

„Я йшла знайомими вулицями, такими мені рідними, та усміхалася. Здавалося, що серце з грудей вискочить з радости. Мені хотілося поцілувати кожне зустрічне дерево”.

Прописку з забороною Марта спалила й якось приписали їх. І роботу по багатьох відмовах знайшла.

Переслідування далі продовжувалися. Ось приклад. Марта зустріла о. Михайла Матійціва з обвиненою рукою. Він розповів:

„Ви певно читали в газеті *Прикарпатська правда*, що я підписав статтю, де жалію, що я священик і зрікаюся своєї віри. Вони мене довго мучили, але я ніколи цього не зробив би. Тоді вони зі злости відтяли мені пальці і самі за мене підписали.”

У 1957 році Марта познайомилася в товаришки з Володимиром Малкошом, десятником дивізії „Галичина”, який вирвавшись з-під Бродів, провів деякий час в УПА, а згодом навчався у Львівському політехнічному інституті, на донос, був арештований в 1946 році. Відбував кару в Норильську, де брав участь у відомому повстанні. Вони взяли шлюб 27 липня 1957 року. Деякий час прийшлося їм жити й працювати в Луганську.

Його батьки були „репатрійовані” з Перемишля до Івано-Франківська.

У 1989 році подув вітрець волі. Відновлювалися товариства „Меморіял”, „Просвіта”, Союз українок, постав „Рух”, вийшла з підпілля Українська греко-католицька церква. Марта описує подію в катедрі

на Гірці.

„Ми зайшли до цервки й стали біля дверей. В катедрі побачили 6 старих бабусь. Православний єпископ кінчав молитву, але, побачив нас і голосно запитав:

– Ви чого прийшли? То ваша церква?

– Наша, наша!–ми всі відповіли.

Єпископ почав на нас кричати... говорити, щоб ми вийшли, але ніхто не йшов і людей збиралося чимраз більше... Ми виходили з церкви. Вже були приготовані бланки для підписів, щоб катедра належала греко-католицькій громаді... Пізно вночі єпископ і ті, хто був з ним, тихо вийшли з катедри, всіли до авта і поїхали."

Після проголошення незалежности Володимир пірнув у громадську працю, головно щодо дивізії „Галичина". Писав статті, виступав на ТБ і радіо, давав інтерв'ю. Був співзасновником Станиці Братства кол. Вояків 1-ої УД УНА в Івано-Франківську. 1 листопада 2009 року на 86 році життя смерть перервала усе.

В малій, але дуже згущеній книжці поміщено світлини й короткі життєписи батька, матері, братів і сестер. Усі були активні в церковному й громадському житті.

Роман КОЛІСНИК

1943–ВОЛИНСЬКА ТРАГЕДІЯ

Нова книга Михайла Мулика, голови Івано-Франківської Станиці Братства кол. Вояків 1-ої УД УНА, є спробою аналізи причин тієї жахливої бойні.

Автор подає свої спостереження–йому минуло 95 років–свого батька, збирав і читав багато матеріялів і в книзі друкує статті дослідників.

Першопричиною можна назвати трактування поляками українців на їхніх прадавніх землях як „бидло" – худобу. Це особливо було практиковано у міжвоєнний час у Жечипосполіті. Включно з концентраційним табором у Березі Картузькій.

Війна мало що змінила. Екзильний польський уряд у Лондоні далі вважав політику у своїх передвоєнних кордонах незмінною. Підпілля, ОУН, УПА діяли в незвичайних обставинах. Партизани СРСР мали свої завдання.

Приписати всю вину на УПА–не можливо. Бо жодного писаного наказу про цю акцію нема. Тим більше, що командувач УПА Роман Шухевич уважав, що той конфлікт тільки на користь спільним ворогам–німцям і совітам.

За німецької окупації поляки, які служили в різних поліціях і на інших становищах, використовували свій вплив на німців і спричинювали покарання українського населення за спровоковані ними протинімецькі дії.

Радянські партизани на Волині теж приклали свої руки до того конфлікту. У звіті командира радянської партизанської бриґади полк. Антона Бринського, написано: „Шляхом провокації мені вдалося довести у чотирьох районах до того, що німці почали арештовувати і розстрілювати поліціянтів. Тоді вони втекли у ліс..."

На їх місце прийшли поляки й разом з німями йшли каральними акціями на українські села.

На Волині діяли бандерівські та мельниківські відділи.

Були безуспішні спроби зупинити той конфлікт, згадати б пастарський лист митрополита Шептицького „Не вбивай".

Скільки згинуло? Подаються різні цифри. Згинуло більше поляків, як українців. Українські дослідники твердять, що поляки подають перебільшені цифри своїх жертв.

У книзі подаються місцевості, назви частин, які у тому брали участь, прізвища командирів і т. і.

Про ті події доповнюють наступні статті науковців:

Володимир В'ятрович: „Грабіж і вбивство мирного населення сокирниками".

Павло Солодько, редактор Історичної правди: Прометеї двох народів. Люди, які примирили Україну і Польщу.

Василь Мороз: „Ґаличина після пацифікації"

Ігор Ілюшин, кандидат історичних наук: „Волинська трегедія: пошук правди.

Ігор Федик: „Історична правда. Закопати меч розбрату".

Богдан Ґордасевич: „Волинь 1943: спровокована трагедія".

Наталя Соколенко: „Чиї братні вуха стирчать в істериці навколо роковин Волинської трагедії?".

Микола Симчич: „Кому вигідно роздмухувати попелище конфлікту на Волині?".

„Гаряча тема дискусії" – сімдесяті роковини трагедії на Волині інтенсифікували не стільки історичні, скільки політичні дискусії.

* * *

В Україні створено Комітет примирення між народами. Голова – президент Леонід Кравчук, члени: патріярх Філарет, митрополит УПЦ Симеон, кардинал Любомир Гузар, Іван Васюник, Володимир В'ятрович, Марія Матіос, Борис Олійник, Ада Роговцева, Ігор Юхновський.

Роман КОЛІСНИК

Світлана ОРЕЛ
Кіровоград

СУМНА ДОЛЯ „КРИМСЬКОЇ СВІТЛИЦІ"

Навряд чи той, хто дав назву газеті „Кримська світлиця", передбачав, яку ролю вона гратиме в об'єднанні українства Криму. І не лише українства, бо стала вона своєю й для багатьох кримських татар. Буваючи в Криму, завжди дивувалась ентузіязмові і працездатності редактора „Кримської світлиці": то фестиваль української пісні проводить, то дитячий конкурс, то розповсюджує авдіозаписи українських пісень. Усе це трималося на ентузіязмі та авторитеті редактора і його однодумців, бо редакція ніколи не мала грошей навіть для власного розвитку.

В. Качула розповів, що до 2007 року „Кримська світлиця" була самостійним виданням (засновники–Всеукраїнське товариство „Просвіта", Кримська організація Національної Спілки письменників, колектив редакції). Сім років вдавалося тримати газету на плаву: щось заробляли самі, щось люди жертвували. Інша держава допомагала комп'ютеризувати газету і вивести її в Інтернет–на початку було кілька американських ґрантів. Перебралися у пристойне приміщення на умовах оренди.

Редакція стала справжньою українською світлицею в Криму, куди не соромно запросити гостей, де можна було проводити масові заходи–літературний конкурс для школярів „Ми діти твої, Україно!", пісенний конкурс „Львівська струна–на кримський лад!", конкурс авторської пісні кримських авторів. У штаті редакції 25 працівників було. Сьогодні–сім.

Але у 2006 році незалежну „Кримську світлицю" довелося перереєструвати і ввести у склад співзасновників Міністерства культури України. Становище значно погіршилося. У Міністерстві культури заявили, що фінансувати газету не зможуть. І дотиснули–з 2007 року „Кримська світлиця" стала структурним підрозділом підприємства „Ґазетно-журнальне видавництво" Міністерства культури України. Нове керівництво затіяло реорганізацію, яка зводилася до скорочень колективу. В. Качулу звільнили. Ситуація настільки загострилась, що „Кримська світлиця" опинилась на вулиці. Чи не єдиний український центр у Криму фактично ліквідовано.

(„Свобода")

* * *

Офіцер XXI століття має бути не лише професіоналом своєї справи, а й, перш за все, патріотом та гармонійно розвиненою особистістю.

Павло ТКАЧУК, *генерал-майор*

Братство кол. вояків 1-ї УД УНА

ПРОТОКОЛ ЗБОРІВ

Галицького Братства 1-ої УД УНА „Галичина" Львівської станиці від 27 вересня 2014 р.

Початок зборів 11 год. в залі Франківської РДА.

Кількість присутніх 19 чол. Ведучий збори і секретар Є. Куцик.

1) Молитва: І. Мамчур

2) Вшанування пам'яті загиблих вояків АТО хвилиною мовчання.

3) Поздоровлення побратимів, які народилися в серпні: Бенько Г., Саламаха В.; у вересні: Бойків В., Кавич Є., Куцик Є.

4) Є. Куцик коротко:

а) Про ситуацію в Україні

б) Обговорення поїздки 20 липня на гору Жбир, Підгірці і Червоне,

в) Зустріч з сином Отто Вехтера п. Горстом Вехтером.

г) Об'ява про наступні збори в листопаді 2014 року.

5) І. Іваньов–про стан справ з книгою Галицького Братства. Презентація макетів обкладинки та деяких розділів книги для обговорення та зауважень.

6) М. Романюк (історик, письменник). Розповів присутнім про процес створення майбутньої книги. Про пошуки документів та світлин з архівів. Багато часу вимагає уточнення географічних назв місцевостей та уточнення дат подій. В загальному–процес над створенням книги зрушив досить добре, але вимагає ще багато часу до його завершення. Крім роботи над книгою, є ще і своя робота, яку необхідно виконувати.

7) Манзуренко В. (історик, геральдист). Розповів про свою участь над створенням книги в розділі геральдистики, тобто про пошуки нагород, якими були нагороджені колишні вояки Дивізії. Уточнення назв нагород та дат нагородження, за які події. Такі факти не завжди є легкодоступні.

8)Бичко В., котрий повернувся з зони бойових дій АТО, розповів про ситуацію на Сході України. Про відношення місцевого населення до Українського війська, про запеклі бої, дії терористів та злочини супроти людей, а також про бойове життя вояків. Розповідь була дуже цікавою для присутніх і уважно слухалася.

9) Гоянюк М. розповів про своє життя-буття в лавах Дивізії.

10) Збори закінчилися відспівуванням Гимну, після якого було зроблено світлину всіх присутніх на зборах.

Євген Куцик,

Голова Галицького Братства і секретар

МОЛОДА РЕЗЕРВА ГАЛИЦЬКОГО БРАТСТВА

Ми, колишні вояки дивізії „Галичина", пройшли важкий життєвий шлях і надіялися, що з настанням вільної України для наших потомків настане краще життя в мирі, любові та праці на рідну батьківщину.

Та не так сталоя, як гадалося!

Маючи бандитського сусіда, можна було і треба було сподіватися на конфлікти. Росія споконвіку була ворогом України і завжди нищила наш народ, прикриваючися лицемірною фразою „любов'ю до братнього українського народу", і тепер та фальш стала явною.

Проливається людська кров, гине молодь–майбутнє нації. Молоді герої віддають життя за волю свого народу і це є свята справа.

Незрозумілим є за що гинуть молоді росіяни. Росія, маючи у володінні величезні території, до речі, загарбані від азіятських народів, не може дати їм ладу, і тут ще потрібен шматочок України.

Світові лідери-політики закликають залагодити конфлікт мирним договором. Скажіть, панове-політики, з ким договоритися? З Путіним? З президентом, який говорить одне, а робить протилежне? Невжеж ще для того мало доказів, невжеж треба ще більше крови? У фальші та лицемірстві Путіна вже всі переконалися.

Батальйон „Січ" перед виїздом на фронт. Зліва: Коружак В., Лоіш В., (Молодий Резерв, м. Стрий), Тягнибок О., невідомі. 2014 р.

Мар'ян Берездецький, член Галицького Братства „Молодий Резерв", м. Стрий, вояк батальйону оперативного призначення ім. ген. Кульчицького, квітень 2014 р.

Василь Бичко – Молодий Резерв Галицького Братства. (13.12.2013 р.)

Маючи таку героїчну молодь, як наша Україна, лицемірний Путін поломить свої ікла та ніколи не дочекається перемоги.

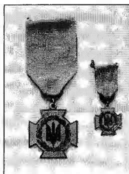
В тій нерівній боротьбі беруть участь члени Молодого Резерву Галицького Братства, і ними ми гордимося: Берездецький Мар'ян, Бичко Василь, Лоїш Володимир, Радевич Ярослав (лікар), Убийвовк Андрій та інші. Бажаємо нашим героям щастя, здоров'я, а основне– живим та здоровим повернутися до своїх батьків, рідних та дітей. Ваша перемога–перемога України!

Слава Україні! – Слава Вам героям!

Євген Куцик,
Голова Галицького Братства і КУ

ЗОЛОТИЙ ХРЕСТ за ОСОБЛИВІ ЗАСЛУГИ

Головна Управа нагородила „Золотим Хрестом за особливі заслуги":

Христину Мацiв за довголітню працю для закріплення державности України юридичною допомогою політичним чинникам України в Києві й поза межами України. Також за ширення правди про українську дивізію „Галичина".

Побратима **Евгена Бочана**, голову Контрольних комісій Крайової управи Канади та Станиці Торонто.

ВІДЗНАЧЕННЯ РІЧНИЦІ СТВОРЕННЯ ДИВІЗІЇ „ГАЛИЧИНА" ТА БОЇВ ПІД БРОДАМИ

Академія-концерт до 71-ої річниці створення дивізії „Галичина" та 70-ї річниці боїв під Бродами і Ґероїв України. Концерти відбулися в обласній філармонії аж два рази на прохання громади міста.

Відбулася поїздка на могили під Бродами. У святкуванні брала участь Івано-Франківська капеля бандуристів міського центрального будинку культури, яким керує Галина Петрівна Бай.

Тепер працюю над виданням нової книги про долю дивізії „Галичина". Буде видана в 2015 році до мого 95-річчя.

ДЕНЬ ПРАПОРА

На Вічевому Майдані, 23 серпня 2014 року. Зліва: два працівники Облвоєнкомату (на чолі з полковником Ігорем Павлюком–обласним комісаром); Зіновій Фітель–заступник голови м. Івано-Франківська; Степан Волковецький–депутат Верховної Ради першого й другого скликань, посол в Грузії, згодом в Азербайджані, голова „Просвіти"; Михайло Мулик–голова Івано-Франківської Станиці Галицького Братства кол. вояків дивізії „Галичина"; Василь Скрипничук–голова Обласної Ради, Андрій Троценко–голова Обласної Держадміністрації.

Михайло Мулик

Ukrainian Canadian Congress
Toronto Branch

Конґрес Українців Канади
Відділ Торонто

11 вересня 2014 р.

Роману Колініснику, в. о. секретаря
Братства колишніх вояків 1-ої Дивізії УНА,
Станиця Торонто

Шановний пане Колісник,

Ваш лист, у якому Ви повідомляєте, що Торонтонська Станиця Братства колишніх вояків 1-ої Дивізії УНА розв'язана, було розглянуто на засіданні Управи КУК-Торонто 9 вересня 2014 р.

Конґрес Українців Канади, відділ Торонто завжди був і залишатиметься гордим з того, що Братство було складовою частиною Конґресу на протязі довгих років.

Від імені Конґресу Українців Канади, відділ Торонто, щиро дякую Вам за довголітнє членство, за всю підтримку та допомогу на протязі років співпраці з КУК-Торонто на користь української громади.

Хоча Братство вже не будете нашою офіційною складовою організацією, але нам приємно буде мати Вас та Ваших побратимів, як гостей, на наших загальних зборах та подіях, які ми будемо організовувати.

Бажаємо Вам та членам Братства міцного здоров'я та всього найкращого.

З повагою,

Тарас Багрій, Голова

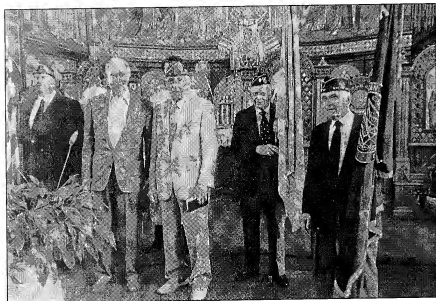
208-145 Evans Avenue Toronto, ON, M8Z 5X8 – 416-323-4772 – info@ucctoronto.ca – ucctoronto.ca

ВІДЗНАЧЕННЯ РІЧНИЦІ БОЇВ ПІД БРОДАМИ

З ініціятиви бувших дивізійників в Боффало відзначено 70-ліття боїв під Бродами. В неділю, 10 серпня 2014 року, в парафії Святого Отця Миколая парох о. Мар'ян Процик відправив Службу Божу та Панахиду за тих, що впали в боротьбі за кращу долю України. А тим сивоволосим, що залишились живими, побажав кращого здоров'я. Участь взяли Українські Американські Ветерани з командиром Михайлом Ліськевичем. Були присутні члени станиці: Маркіян Стасюк, Микола Паславський та Василь Марк з прапорами. Від дивізійників взяв участь з прапором Онуфрій Білоголовський. На великий жаль, Любомир Головатий та Теодозій Пришляк через стан здоров'я не могли бути з нами. Ми їм бажаємо кращого здоров'я. В часі відправ співав церковний хор.

Після відправи учасники зайшли до авдиторії на смачну перекуску та ще довго споминали про рідний край та Броди. Так скромно закінчили святкування.

Дякую Українським Американським Ветеранам за участь та всім людям доброї волі за присутність, паням Марії Маланяк, Тетяні Паславській за співпрацю.

Зліва: Василь Марк, командир Українсько-Американських Ветеранів у Боффало–Михайло Ліськевич, Маркіян Стасюк, дивізійники Онуфрій Білоголовський та Микола Паславський.
(фото: Марія Малиняк)

Галя і Онуфрій Білоголовські з грамотою Владики Павла.

Родина та отець Мар'ян Процик після відправи. Зліва – син Ігор з дружиною Христиною, справа – дочка Лариса з чоловіком Ґенрі.

Дозволю собі додати, що після відправи о. Мар'ян зробив несподіванку для родини, Ґалині і Онуфрієві Білоголовським, з нагоди 60-ліття подружнього життя, вручаючи їм Грамоту від Владики Павла. Вірні заспівали „Многая літа".

Щиро дякуємо Вам, Владико та Вам Отче, за пам'ять, дорогим парафіянам за побажання. Бажаємо усім доброго здоров'я. Щасти Вам Боже!

Треба згадати, коли пишу спомин, дивізійника Теодозія Пришляка живим між нами вже нема. Він відійшов у вічність.

Вічна пам'ять Дозю, а родині щире співчуття.

Онуфрій Білоголовський

ЗЕЛЕНІ СВЯТА В БОФФАЛО

3 червня 2014 року парафія Святого Отця Миколая в Боффало відзначила Зелені Свята за тих, що віддали своє життя за Україну та Америку.

Дивізійники, Українські Американські Ветерани та члени Державницьких Організацій, як рівнож представники від Союзу Українок, відділ-49, прибули з прапорами.

Церква була прикрашенаназелено, про це подбали члени парафії. В часі відправи отець згадав, що молимось за тих, хто впав в боротьбі за нарід свій, за кращу долю України та Америки.

Після відправи та перекуски для учасників свята був висвітлений фільм „Я прагнув волі Україні". Так скромно та доброю згадкою про Україну закінчено святкування.

Щира подяка всім учасникам, паням Марії Маланяк та Тетяні Паславській за співпрацю.

Ветеран Онуфрій Білоголовський

Представники місцевих організацій з прапорами, які взали участь у відправі. Посередині о. диякан Мяр'ян Процик, парох.

(фото: Марія Маланяк)

СТАНИЦЯ В ЕДМОНТОНІ

Після скасування заборони еміґрувати дивізійникам до Канади, в 1950 році в Едмонтоні і його околиці опинилося 136 колишніх членів Дивізії „Ґаличина", пізніше–1-ої Української Дивізії Української Національної Армії.

Початок творення Станиці Братства сягає 1952 року, коли виринула думка створити в Едмонтоні одне товариство, під назвою–Об'єднання українських комбатантів. Організаційний комітет, до якого входили Петро Тодорук, Лев Мороз-Катола, Іван Тимчишин, Мирон Левицький і Михайло Кучер, не зміг однак прийти до порозуміння з уже існуючими в той час місцевими комбатантськими організаціями й створення нової організації не вдалось. Через це, цей комітет згодом нав'язав порозуміння з централею Братства в Німеччині, а через неї з Краєвою управою в Канаді, і рішив заснувати в Едмонтоні Станицю Братства колишніх вояків 1-ої Української Дивізії УНА.

Найбільшим поштовхом до заснування Станиці стало святкування 70-ліття уродин генерала о. д-ра митрата Василя Лаби, Начального Духовника Дивізії „Ґаличина", який проживав тоді в Едмонтоні. У цьому святкуванні, яке зорганізував едмонтонський Відділ НТШ, взяли численну участь дивізійники, які й рішили вибрати новий комітет та створити Станицю Братства. До комітету ввійшли: інж. Юрій Чорнодоля, інж. Ярослав Кривоніс, інж. Любомир Цимбалістий, Петро Тодорук, Роман Чучман, Ярослав Цвікілевич і Михайло Кучер.

Загальні збори відбулися 20 листопада 1960 року, з участю 23 дивізійників. Вибрано першу управу Братства в такому складі: Юрій Чорнодоля–голова, Михайло Павлеса–заступник голови, Михайло Кучер–секретар, Ярослав Цвікілевич–скарбник, Зиновій Проко–організаційний референт, Петро Тодорук і Роман Чучман–контрольна комісія, і генерал о. д-р митрат Василь Лаба–почесний голова.

В наступних роках головами Станиці були: о. д-р Євген Камінський, Василь Мацьків, Дмитро Радьо, Любомир Цимбалістий, о. Роман Ґанкевич, Петро Саварин, Ярослав Цвікілевич, Степан Максим'юк (6 років), Михайло Блавацький, Михайло Кучер (12 років), а тепер є–Петро Дацьків. Секретарями станиці були: Михайло Кучер (12 років), Роман Дринич, Богдан Білан (7 років), Богдан Небожук (28 років). Касирами були: Ярослав Цвікілевич (9 років), Микола Олексійчук (9 років), Богдан Небожук (6 років), Михайло Свистун (21 років), а тепер–Микола Зубрицький.

Діяльність Станиці була різноманітна.

Щорічно відмічувано річницю боїв під Бродами панахидою, за поляглих в тій битві та відповідною доповіддю. Панахиду відправляли звичайно станичні капеляни: о. Василь Волошин, о. митрат Василь

Мартиник, о. д-р Євген Камінський, о. Антон Тарасенко, а останньо (часто) о. Іван Никифорук.

Кожного року на цвинтарі св. Михаїла, перед хрестом „Борцям за волю України", відправлювано в Зелені свята панахиду за всіх поляглих українських воїнів, при чім члени Станиці брали участь з прапором, і проводили збірку на охорону вояцьких могил для Братства „Броди-Лев".

В часі похоронів дивізійників члени Станиці також брали участь з прапором.

Кожного року Станиця проводила між своїми членами збірку на дивізійних інвалідів, на видавничий фонд „Вістей комбатанта" та на різні інші цілі. Більшість членів, крім членської вкладки, передплачує журнал „Вісті комбатанта". В минулому Станиця завжди висилала делеґата на Братські з'їзди в Торонті. Також деякі члени брали участь в поїздках до Австрії, під Фельдбах, де наша Дивізія, після капітуляції Німеччини, закінчила війну і здалася в американський і англійський полон.

За час свого існування Станиця, крім окремих проєктів, зібрала між своїми членами на різні громадські цілі і допомогу різним організаціям понад 130 000 дол. Підчас головування Ярослава Цвікілевича, члени Станиці 2 роки складали на 11 листопада (День пам'яти) перед Сенотафом вінок, що викликало протест деяких поляків, і цього більше не повторювано.

В 1963 році Станиця відмітила 20-річчя створення Дивізії „Галичина", на яке був запрошений також командувач Української Національної Армії генерал Павло Шандрук. У бенкеті, на котрім генерал Павло Шандрук був головним промовцем, взяло участь понад 500 осіб. В часі святкування відбулося урочисте посвячення станичного прапора, яке довершив генерал о. д-р митрат Василь Лаба в асисті о. Любомира Сивенького і о. д-ра Євгена Камінського.

В 1968 році Станиця відмітила 25-річчя створеннм Дивізії, з участю генерала Павла Шандрука, генерала о. д-ра митрата Василя Лаби, голови Крайової Управи Братства, Володимира Ґузара, з Торонта. Підчас святкування в Культурному Центрі парафії св. Василія нагороджено медалями св. Архистратига Михаїла 74 членів Станиці, 4 батьків – за синів та 2 синів–за їхніх батьків.

В 1969 році Петро Саварин, будучи головою Станиці, зібрав поміж членами Станиці та іншими 1 500 дол. на Енциклопедію Українознавства.

За головства о. Романа Ґанкевича було створено Комітет будови пам'ятника „Борцям за волю України" на цвинтарі св. Михаїла в Едмонтоні. Кошторис виносив 6 000 долярів, які зібрано від членів і

української спільноти. Будовою пам'ятника-хреста керував Мирон Левицький. У 1976 році посвячення пам'ятника в часі свого побуту в Едмонтоні довершив Патріярх Йосиф Сліпий в асисті владики Ніля Саварина, пароха Катедри св. Йосафата о. митрата Юрія Ковальського і о. Михайла Ковальчика. Після посвячення, з дуже змістовним відповідним словом, виступив член Станиці адвокат Петро Саварин. Того ж року помер почесний голова Станиці генерал о. д-р митрат Василь Лаба. В його похороні взяв участь Патріярх Йосиф Сліпий, співтрудівник о. Лаби у Божім винограднику.

В 1977 році Станиця відмітила 25-ліття священства оо. дивізійників–Василя Волошина і д-ра Євгена Камінського. В наступному році відмічено св. Літургіями і Панахидами смерть генералів УНА Павла Шандрука і Михайла Крата, та касира Станиці Миколи Олексійчука. В 1981 році, за головства Михайла Кучера, зібрано 2 730 дол. на будову репліки першої української книгарні в Едмонтоні, яку приміщено у заповіднику „Форт Едмонтон".

У 1982 і 1983 роках Станиця збирала фонди на будову першого в світі пам'ятника жертвам голодомору в Україні, який і відкрито перед міською ратушею 1983 року.

1984 р. було запрошено до Едмонтону як доповідача на свято державности голову Головної управи Братства, сотника д-ра Мирослава Малецького, з яким члени Станиці мали товариську зустріч. 1990 року відбулася зустріч членів з головою Крайової управи Братства, д-ром Василем Веригою, і секретарем Братства д-ром Василем Сірським. Також відбулася зустріч дивізійників у палаті єпископа Ніля Саварина з Патріярхом д-ром Мирославом Любачівським, який тоді відвідував Едмонтон. За головства Михайла Кучера почато збірку на фонд оборони дивізійників перед Комісією Дешена, яка принесла 14 050 дол. У 1992 р. з України прилетіли до Едмонтону великий транспортний літак „Мрія" і два винищувачі з залогою. Михайло Кучер очолював комітет опіки над летунами, Петро Бойків займався збіркою медичного влаштування, а Петро Дацьків–збіркою на дарунки українським летунам; зібрано–2 885 дол.

У 50-річчя створення Дивізії у 1993 році 10 дивізійників Станиці взяли участь у святкуваннях в Україні, а в Едмонтоні відмічено цю річницю академією і концертом та проведено збірку на купівлю будинку для посольства України в Оттаві, яка дала 7 850 дол. Найактивнішим членом Станиці був тоді Михайло Кучер, довголітній секретар і голова. Він також був головою КУК. За його стараннями був виданий 176-сторінковий довідник про діяльність і про членів Станиці.

Іншими помітними членами Станиці були Степан Максим'юк–голова, Богдан Білан–секретар та Петро Бойків і Петро Дацьків, які

вирізнялись своєю активністю на громадському полі.

Побратим Петро Саварин зокрема вславився своєю активністю на політичному і університетському полі. В роках 1982-1986 був Канцлером Альбертського Університету, якийсь час був Президентом Консервативної Партії Альберти, в роках 1983-1988 Президентом Світового Конґресу Вільних Українців та членом і засновником багатьох організацій. У 1974 році був співосновником українських публічних двомовних шкіл Альберти, Канадської Фундації Українських Студій, Канадського Інституту Українських Студій при Альбертському Університеті та інших цінних проектів. За професією адвокат, за свою добровільну діяльність Саварин був нагороджений почесним докторатом Альбертського Університету, а 1987 року–Орденом Канади та іншими нагородами.

Адвокат побратими Ярослав Росляк у 1987 році був назначений суддею Королівського Суду Альберти.

Роман Осташевський, перший Директор Села Спадщини Української Культури, який займав провідні місця в професійних і громадських організаціях, був нагороджений Шевченківською Медалею, Орденом Канади, Грамотою Альберти, медалею Королеви Єлисавети II.

Велика шкода, що вони оба передчасно відійшли з цього світу.

В останніх роках, на запрошення Українського Канадського Леґіону, члени Станиці брали участь з прапором у відправі та відданні чести померлим українським канадським воякам у Селі Спадщини Української Культури підчас „Українського Дня".

З великого числа дивізійників в Едмонтоні тепер залишилося тільки 12 членів Станиці та два не члени. Три брали участь у боях під Бродами.

* * *

Дивізія „Галичина" творилася в 1943 році–з ціллю дати основи рідній українській армії–як би прийшла нагода, яка однак не прийшла. Після великих втрат в оточенні під Бродами, в Австрії–під Фельдбахом, уникнувши повороту „на родіну" й відбувши англійський чи американський полони, дивізійники поселилися по різних країнах світу, де вони стали продовжувати боротьбу проти окупанта України своєю діяльністю.

Дотепер дивізійники не визнані українською владою „воюючою стороною за Україну", однак можна сподіватися, що це прийде, мабуть, тоді, коли вже між живими не буде ні одного дивізійника.

Богдан НЕБОЖУК
станичний секретар
Едмонтон, листопад 2013

ПРЕСОВИЙ ФОНД

В днях від 1 вересня 2014 року до 15 грудня 2014 року надійшли такі вплати на розбудову журналу:

по дол. 15.00: М. Бачинський–Монтреаль, Р. Копичук–Фльорида	**разом 30.00**
по дол. 20.00: В. Мазяр–Торонто	**разом 20.00**
по дол. 25.00: Кифор–Нью-Йорк	**разом 25.00**
по дол. 35.00: Я. Паньків–Монтреаль, І. Друневич–Торонто	**разом 70.00**
по дол. 45.00: С. Кучавський–Гамільтон, В. Михаськів–Ст. Катеринс	**разом 90.00**
по дол. 50.00: Б. Маців–Квебек, П. Мандич–Нью Гемпшир	**разом 100.00**
по дол. 70.00: Надія Клос–Пенсильванія	**разом 70.00**
Разом	**405.00**

ЩИРО ДЯКУЄМО ВСІМ ЖЕРТВОДАВЦЯМ.

Адміністрація

СКЛАДАЄМО ЩИРУ ПОДЯКУ

усім авторам
за їхні цікаві дописи та статті

друкарні Тризуб
за підготовку та друк журналу

усім передплатникам, читачам
та жертводавцям на пресфонд
журналу „Вісті Комбатанта”
за багаторічну
фінансову підтримку видання

БАЖАЄМО ВЕСЕЛИХ РІЗДВЯНИХ СВЯТ
І ЩАСЛИВОГО НОВОГО 2015 РОКУ

Редакція та адміністрація

Відійшли у вічність...

ОНУФРІЙ БІЛОГОЛОВСЬКИЙ

17.X. 1923 – 21.X. 2014

Онуфрій Білоголовський помер у вівторок вночі, 21 жовтня 2014 року. Тіло його поховано на цвинтарі Мт. Олівет у Кенмор. Він залишив у глибокому смутку дружину Галину, сина Ігоря з дружиною Христиною та їх сином Джонатаном, доню Ларису з мужем Ренди.

Онуфрій народився в селі Діброва 17 жовтня 1923 р. Батько Іван, мати Катерина, брати Михайло і Дмитро та сестра Анна. Він оселився в Боффало в січні 1950 року. Одружився з Галею Захарків в церкві св. Миколая в Боффало 12 червня 1954 р. Молоде подружжя стає членом Української церкви та громади в Боффало.

Онуфрій, крім родинних обов'язків, працював при українській школі св. Миколая шофером привоження дітей до школи та їхньою доставою до дому. Він був членом Українського Патріярхального Товариства і помагав розпродувати журнал „Патріярхат". Опікувався патріярхальною радіо-передачею, якою керівником була покійна Оксана Бережницька.

В першу чергу він був членом Станиці Братства кол. вояків 1-ої Української Дивізії Української Національної Армії. Його особливою заслугою були збірки на добродійні цілі, такі як: перепоховання останків тіл воїнів та відновою їхніх гробів. В часі панахиди за поляглих держав прапор.

Основна причина залишення рідного краю–це вступ до Української Дивізії „Галичина". Брав участь у боях на Словенії, проти комуністчних партизан Тіта й на фронті в Австрії. По закінченні війни опинився в полоні, перебував у таборі в Італії. У1947 році дивізійників переведено до Великобританії, де вони, як військовополонені, працювали на фермах. Нарешті приходить звільнення з полону.

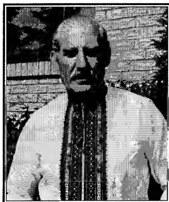
В цей час, користаючись з так званої польської еміґраційної квоти, приїжджає в Америку.

Дружинні Галі з дітьми Ігорем і Ларисою з їхніми родинами складаємо сердечні співчуття, а покійному Онуфрієві хай буде вічная пам'ять.

Приятель

ПРИШЛЯК ТЕОДОЗІЙ-ДОЗЬО

28.VI. 1927 – 27.VIII. 2014

Народився 28 червня 1927 р. в місті Бережани в родині Івана і Анни Пришляків, точніше на Адамівці біля церкви св. Миколая. Мав шістьох братів і дві сестри. Вся родина обдарована гарними співучими голосами, так що в хаті був своєрідний хор. Завжди в різдвяний час вони ходили з колядою до родини та добрих приятелів.

Він був учнем бережанської гімназії, та навчання однак було перерване через відхід у чужину, вступивши до Українського юнацтва. Після вишколу його частину перевели до Української Дивізії „Галичина", яка стаціонувала у Словаччині.

Після закінчення війни перебував у таборі дивізійників у Ріміні. Дозеві вдалося втекти з табору і перейти до табору в Ляндек, Австрія, де записався до школи. Був членом хору „Ватра" під проводом диригента Лева Туркевича, робив виїзди з ним по містах Австрії, Швайцарії та для військових частин.

Приїжджає до Америки до міста Боффало 1950 року, в тому допоміг йому д-р Стецьків. В 1951 році його мобілізує американська армія та відсилає до Кореї. Тут він вступив до музичного військового ансамблю, у програму якого було включено українські пісні „Владико неба і землі", „Ох, я нещасний". Він вернувся з Кореї в 1953 році, а в 1954 році одружився з Галею Матух. Вони дочекалися сина Андрія та доні Мусі і п'ятьох чудових внуків. З Галею прожив 60 років.

Дозьо працював у компанії „Вестінґгоус" креслярем. 1985 року став пенсіонером.

Співав у хорі „Бурлаки" в Боффало, та доїздив на проби дивізійного хору „Бурлака" в Торонто. З хором виїжджав з концертами по містах Канади, Америки та Европи і три рази до України. Концерти Дозьо та його приятель Андрій Сорока закінчували піснею „Люблю я тебе, Україно", яку слухачі дуже довго оплескували.

Від 1985 року він доїжджав на

проби хору „Капеля Бандуристів” до Дітройту, в якій співав до 2010 року. Капеля давала концерти по містах Канади, Америки, Европи та 4 рази–в Україні. Слід підкреслити, що в усіх хорах він виступав солістом.

Він був повний патріотичних почувань та любив свою церкву. Від 1990 року відвідав Україну 17 разів. Від малої дитини співав у церковних хорах, а від 1950 року–в хорі церкви св. Миколая, де пізніше і дякував до кінця свого життя. Несподівано захворів, перейшов операцію, однак різні комплікації в його системі не дозволили йому прийти до здоров'я. Помер 27 серпня 2014 року. Похований на цвинтарі св. Матея.

Дружині Галині, синові Андрієві з родиною, дочці Мусі з родиною наші щирі співчуття. Вічна та славна пам'ять про нього залишається між нами.

* * *

В епілогу посмертних згадок про Онуфрія Білоголовського та Дозя Пришляка слід відзначити, що їхня вдача повна позитивів. Вони приятельські, щирі, безкорисливі, завжди усміхнені, привітні. Одним словом–добрі люди.

Покійний Дозьо своїм сольоспівом пісні „Аве Марія” до Святої Богородиці був неперевершеним.

Приятель

ЗМІСТ ЖУРНАЛУ ЗА 2014 РІК

КОМЕНТАРІ

ст.
Малґожата П. БОНІКОВСЬКА: Тріюмф України 1-9
Ольга МИХАЙЛОВА: Структура української українофобії 3-10
Михайло СЛАБОШПИЦЬКИЙ: Країна на порозі благовісних змін 1-3
Михайло СЛАБОШПИЦЬКИЙ: Звершили неможливе 2-3
Михайло СЛАБОШПИЦЬКИЙ: Армія і держава 3-3
Михайло СЛАБОШПИЦЬКИЙ: Вибори і війна 4-5
ГЕНЕРАЛЬНЕ КОНСУЛЬСТВО УКРАЇНИ В КАНАДІ:
Щодо візити вищого керівництва РФ до АР Крим 2-10

ЕВРОМАЙДАН

Ігор АРКУША: Старий американський шолом врятував мені життя 1-22
Роман БІЛАС: Допомога з Польщі 1-23
Олександер ГУНЬКО: Україна прощається з комунізмом 2-21
Євген МАРЧУК: Втеча Президента Януковича 2-22
Джеффі ПАЙЄТТ: Янукович відмовився від свого поста 2-21
Андрій ПІДКУЙМУХА: „Беркут” зліквідовано 2-22
Анатолій САЗАНСЬКИЙ: Прокинулись уманські гайдамаки 1-23
Михайло СЛАБОШПИЦЬКИЙ: Мить істини з димами над Києвом 1-11
Андрій ТАРАСЕНКО: Правий сектор на Майдані 1-20
Еврей–командир підрозділу оборони 1-21
Майдан Незалежності і церква 2-19
Хроніка революційних буднів української глибинки 2-20
Нове „житло” Януковича 2-23
Створено Всеукраїнську самооборону . Загинуло 98 осіб 2-23

ПРЕЗИДЕНТСТВО ЯНУКОВИЧА

Юлія ЛАТИНІНА: Янукович і межа глупости 1-24
Янукович пов'язаний з Росією сімейним бізнесом 1-27
Лукашенко про Україну 1-30
Книга Януковича–16 млн грн гонорару 1-31

ПРЕЗИДЕНТСЬКА ДИПЛОМАТІЯ

Візита Президента України до Канади 4-14
Візита Президента України до США 4-16

ОКУПАЦІЯ КРИМУ

Роман КОЛІСНИК: Збройні сили України у Криму 2-28
Євген МАРЧУК: Операція Крим–друга криза 2-26
Йоган НОРБЕРҐ: Використання російського війська у Криму 4-13
Митрополит УПЦ МП назвав Путіна „бандитом" 2-30
Росіяни виступили проти аґресії 2-31
Українська Академія стала російським училищем 2-32
Денис Березовський зрадив державу Україну 2-34

АНТИТЕРОРИСТИЧНА ОПЕРАЦІЯ

Леонід БЕРШИДСЬКИЙ: Путін проґавив нагоду для Росії 3-16
Юрій БУТУСОВ: Добровольчі батальйони 4-24
Кардинал Любомир ГУЗАР: „Сину, треба йти далі..." 4-18
Томаш ЗАЛЕВСЬКИЙ: За і проти щодо військової допомоги Україні 4-37
Євген КЛЕН: Добровольчі батальйони в діях АТО 4-26
Давид МАРГІЛЗ, Мирослава УНІАТ: Доля українського військовика 4-30
Євген МАРЧУК: Чому не допускали фахівців на місце катастрофи „Боїнґа" 3-15
Карол МОРЕЛЛО: Як зупинити ребелію в Україні 3-13
Віктор ПЕРУН: Війна у небі й трагедія МН-17 3-20
Віктор ПЕРУН: АТО, політика, реформи 4-34
Анатолій САЗАНСЬКИЙ: Хлопці ідуть на війну 4-32
Ольга ЧОРНА: Найкращі дипломати–українські вояки 4-20
Василь ШПАРИК: Росія і загроза Третьої світової війни 4-40
Батальйон „Азов" 3-18
Американець „Франко" в добровольчому батальйоні „Донбас" 3-19
Маркіян Паславський загинув як справжній герой 4-19
Розірвався у повітрі 4-43
У Китаї креативно збирали гроші для АТО 4-44

ДУХОВНІ ПРОВІДНИКИ КРИТИКУЮТЬ ПУТІНА

Патріярх ФІЛАРЕТ: „У Путіна вселився сатана" 4-46
Папа ФРАНЦІСК: „Третя світова війна вже почалась" 4-47
Далай-лама розкритикував політику Путіна 4-47

СПРАВИ ЦЕРКОВНІ

Євген КЛЕН: Інтронізація глави УПЦ МП 4-73

ЛЮДИ, ПОДІЇ, ОПІНІЇ

Рабин Яків БЛАЙХ: Ми всі знаємо, що нам потрібно 1-33
Давид ГЕРГЕШОН: МВФ критикує економічну ситуацію в Україні 1-31
Альона ГЕТЬМАНЧУК: Евросоюз і його проросійськість 4-49
Анатоль КАМІНСЬКИЙ: Україна проти природного аґресора XXI ст. 2-11
д-р Володимир МОТИКА: Думки Йошки Фішера 4-51
Даг САУНДЕРС: Чи Путін дійсно засвоїв ці небезпечні ідеї? 2-15
На Великдень Папа Франціск молився за мир в Україні та Сирії 2-11
ЮНЕСКО визнало гимн України найкращим у світі 2-17
Forbes: Порошенко та Ахметов–одні з найбагатших євреїв світу 2-17
Дві прикарпатські церкви отримали дипломи ЮНЕСКО 2-18
Дослідження та збирання правди про злочини у Катині 3-23

Сотні людей у вишиванках пройшлись Токіо за мир в Україні 3-24
Помер Герой України Іван Плющ 3-25
„Путін-хуйло" в українській народній пісні 3-25

ІСТОРІЯ

Іван ГАВРИШ: „Русский мир"–вигадка українського німця 4-53
Історія Донбасу 1919-1930 4-55
о. Ігор ПЕЛЕХАТИЙ: Ґеть від Москви! 4-56

ІСТОРИЧНА ПАМ'ЯТЬ

Володимир В'ЯТРОВИЧ: Пам'ять про мертвих захищає живих 4-59
Юстина ЗАРВАНИЦЯ: Перший пам'ятник „Небесній Сотні" в столиці 4-62
Андрій ПІДКУЙМУХА: Марш слави з нагоди річниці УПА 4-61

УКРАЇНА СЬОГОДНІ

Юрій ВИННИЧУК:Хабар–рушій проґресу 1-38
Петро ЙОСИП: 1,2 млн українців покинули батьківщину 1-40
Євген МАРЧУК: Мафія паралельна влада 1-40
Сергій ПАРХОМЕНКО: Чому Україна не може бути невтральною 4-71
Віталій ПОРТНИКОВ: Української економіки більше немає 1-36
Йосиф СІРКА: Коли політики живуть аморально 1-34
Ігор ФЕДИК: Українці стають повноцінною нацією 3-32
Нові праведники світу 1-35

ІСТОРИЧНІ РОКОВИНИ

Ярослав КОЛОДІЙ: У 100-річчя Українських Січових Стрільців 3-29
Ярослав КОЛОДІЙ: До 70-ліття створення УГВР 4-64
Василь ШПАРИК: Шевченко і українізація Галичини 1-41
До 100-річчя інтернування українців у Канаді 4-69

НАШІ СУСІДИ

Володимир БОНДАРЕНКО: Доля Росії вирішується в Україні 2-39
Володимир В'ЯТРОВИЧ: „Північні сусіди стають дедалі радянськими" 4-76
Пол ҐРЕҐОРІ: З дияволом: виправдувачі Путіна в Німеччині 2-43
Малґожата ВИШИКОВСЬКА: 20 років авторитаризму Лукашенка 3-38
Ігор ЛОСЄВ: Найбільша малоросійська ілюзія 4-77
Олег ЛУЦЕНКО: Чому Росія впаде незабаром 3-40
Мирослав ОСТАПЮК: Російський інтерес у всьому світі? 2-40
США затурбовані продажем французських кораблів Росії 2-41
Gazeta: Популістські приятелі Росії в Европі 2-42
Нова спроможність збройних сил Росії 3-42

ОЛІМПІЯДА і ПАРАЛІМПІЯДА в СОЧІ

Роман ЖУРБА: Паралімпійці–патріоти! 2-37
Євген КЛЕН: Біятлоністки присвятили „золото" Олімпіяди Україні 2-35
Тарас РОМАНЮК: Українці в Сочі: медалі для інших країн 2-38
На відкриті Паралімпіяди взяв участь лише один спортсмен з України 2-36

УКРАЇНСЬКА ДІЯСПОРА

Ярина ВІЛІНСЬКА: У Пекіні відкрився „Український дім" 4-107
Ярина ВІЛІНСЬКА: Перша українська школа у Копенгаґені 4-107
Оксана ЗАКИДАЛЬСЬКА: Студент з Чехії спростовує зображення УПА . .2-73
Софія КАЛИНА: Порошенко поспілкувався з діяспорою 4-107
Ірина КОЛЯДА: Путіну подарували закривавлений торт 4-106
Аскольд ЛОЗИНСЬКИЙ: Український Вільний Університет–
неоцінений скарб 1-70
Зоряна ПАВЛЮК: Україномовна газета у Молдові відзначила десятиріччя .2-74
Іміґранти України у Польщі 2-74
Погруддя Шевченка у Квебеку, Канада 3-67
СКУ підтримав українців в Італії 3-67

КОНКУРС з УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ім. П. ЯЦИКА
Світлана КОРОНЕНКО: Здрастуй, П'ятнадцятий! 3-34
НА МОВНІ ТЕМИ
Олександер ПОНОМАРЕВ: Дев'яносто чи дев'ятдесят 3-28
ДО ІСТОРІЇ 1-ої УД УНА
Ґорст фон ВЕХТЕР: Барон Отто Вехтер і українська Дивізія наприкінці Другої світової війни 3-50
Роман КОЛІСНИК: „Козацький" лист воєнних звітодавців 1-50
Михайло СЛАБОШПИЦЬКИЙ: Коли є проблеми з суспільною оптикою .. 2-48
Роман ФЕРЕНЦЕВИЧ: Українська „Оса" під небом Італії 2-54
„Оса" у Великобританії 2-57
Юхновський про Дивізію „Галичина" 2-53
Івано-Франківський Музей визвольної боротьби: дивізійна експозиція 2-60
Від двоголового орла до галицького лева 3-53
Календарець 1946 у Ріміні (фото обкладинки) 3-58
Роззброєння Дивізії в документах 4-82
ДО ІСТОРІЇ УПА
Петро СОДОЛЬ: Українська повстанча армія 1-44
ДО ІСТОРІЇ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ
Ігор ЛОСЄВ: Російські леґіони Ґенріха Гіммлера 3-68
Віталій НАЗАРЕНКО: Корюківська каральна акція нацистів найбільша в Европі 1-65
Василь ШПАРИК: Травень 45-го у нашій пам'яті 2-64
„Український доброволець" (фото двох сторінок) 1-63
Різдвяний обід Союзу Українських Канадських Вояків (фото) 1-66
Урочистий похорон воїна військ СС в Естонії 1-67
Указ Президії Верховної Ради СРСР про амністію радянських громадян, які співробітничали з окупантами в період 1941-1945 рр. 3-71
Чарлі Бровн у Літаючій фортеці В-17, Мессершмідт (МЕ-109) 3-73
Пошуки за художніми творами, пограбованими нацистами 3-74
ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ
Віктор ПЕРУН: Підтримка Радянського Союзу західними фірмами 1-77
Анатоль САЗАНСЬКИЙ: „Його кулі не брали..." (Микола Савченко) 1-81
ВИЗНАЧНІ ПОСТАТІ
Мирон КУРОПАСЬ: „Український" Ґабсбурґ 4-95
Ярослав СЕРЕДНИЦЬКИЙ: Ґенерал Павло Шандрук і антигітлерівська військова опозиція (1944-1945 роки) 1-53
Ярослав СЕРЕДНИЦЬКИЙ: Відзначення 125-річчя від дня народження генерала Павла Шандрука 2-46
Дмитро СНЄГИРЬОВ: Степан Вайда: герой Союзу і член ОУН 3-60
НА ВІЙСЬКОВІ ТЕМИ
Юлія ЛАТИНІНА: Новий вид війни 2-61
Польща і Литва затурбовані російськими ракетами 2-63
Військо США менше, але бойове 2-63
Секретний американський джет Ф-22 в дії 4-81
В Китаї відбулися військові навчання 4-81
ЗБРОЙНІ СИЛИ УКРАЇНИ
Олександер КОСТИРКО: Прикордонники закінчили навчання 4-94
Ігор ЛОСЄВ: Армія без держави чи держава без армії? 4-87
Роман МАЛКО: Хто нас захистить? 1-72
„Океанський щит" і „Аталанта" 1-75
Андрій ПІДКУЙМУХА: Міжнародні навчання Rapid Trident 4-93

Віктор ШУБЕЦЬ: Миротворці України 1-76
Верховна Рада відновила Національну Гвардію 2-79
Закон „Про часткову мобілізацію" 2-79
Українську зброю купують США, Ізраїль, країни Азії та Африки 2-80
Валерій Гелетей став міністром оборони України 3-59
Степан Полторак–новий міністер оборони України 4-90
Україна, Польща й Литва створюють бриґаду 4-91
На Чорному морі відбулися навчання „Сі Бриз-2014" 4-92
У Львові передали бійцям АТО розвідувальний танк 4-93
Україна повертає на озброєння „Піони" 4-94

НАШІ ПОБРАТИМИ

Теодор БАРАБАШ: „Мене дуже тягне туди, де я народився..." 2-68
Леонід МУХА: Автобіографія 3-63
Роман ФЕРЕНЦЕВИЧ: Степан Максимюк–дослідник українського звукозапису 1-68
Почесна Грамота Томківа Василя 2-72
Нагорода ім. Петра і Олі Савариних підтримує українські студії 3-65
Мґр Михайло Ромах 4-98
Розповідь ветерана Дивізії Андрія Коморовського 4-99
Небуденна подія в житті Нансі і Теодосія Андрушко 4-101
Володимир Мота 4-102
Вічний фонд ім. Марії і Михайла Яцишиних 4-105

СУЧАСНА КІБЕРНЕТИКА

Віктор ПЕРУН: Комп'ютери та інформатика 2-75

СПОМИНИ

Ярослав ВЕНЬҐЕР: Фронтові бої 1-82
Богдан ВОРОН: Спогади чотирьох ветеранів дивізії „Галичина" 2-84
Христина ІНЖУВАТОВА: Василь Бойків: „Я в Україні за Україну воював" 2-81
Евген КОСТРУБА: Прорив з оточення під Бродами 4-84
Леонід МУХА: За що отримав нагороду? 3-76
Сім років відлюдником–Михайло Гайванюк 4-85

ГУМОР І САТИРА

Ро-Ко: Нарешті! 2-90
Ро-Ко: День батька–одного українського–в Канаді 3-79
Ро-Ко: Як твориться історія 4-108
Як Бог землю роздавав 2-91
У Польщі встановили пам'ятник Леніну, який пісяє 3-81
Польська сатира:Ґузя на Юзя 3-81

ВШАНУВАННЯ ПАМ'ЯТІ ГЕРОЇВ

Наталія КАРПЕНКОВА: Великі дні наших Визвольних змагань 1-92
Євген КУЦИК: Доповнення до статті 1-93
Наталія КАРПЕНКОВА: 14 березня має стати днем звитяги Стрия 1-94
Євген ЦИМБАЛЮК: Перепоховали полеглих повстанців 1-97
Вечір в пошану Українських січових стрільців у Торонто (Канада) 1-95
Знайдено людські останки 1-97
Вшанування пам'яті героїв Карпатської України 3-85
Перепоховання воїнів Армії УНР в Боярці .3-86
Архів особистих документів Сталіна доступний кожному 3-87
У Карпатах перепоховали вояків Першої світової війни 4-83

ВІДЗНАЧЕННЯ 70-ЛІТТЯ БОЇВ ПІД БРОДАМИ

Горст фон ВЕХТЕР: Лист до українських приятелів 3-90
Роман КОЛІСНИК: Відзначення боїв під Бродами–Торонто, Канада 3-92
Євген КУЦИК: Відзначення боїв під Бродами 3-88

Євген КУЦИК: Несподівана зустріч з Ґерст Вехтером 3-89

ОГЛЯДИ, РЕЦЕНЗІЇ

Роман КОЛІСНИК: „України і віри не зрадили”
(Спогади Марти Ганушевської-Малкош) 4-112
Петро ГРИНЧИШИН: Поезія Шевченка в музиці 1-43
Роман КОЛІСНИК: Дивізійники у книзі „Сто облич” 1-91
Роман КОЛІСНИК: Важлива й цікава книжечка „З Італії до Риму” 2-92
Роман КОЛІСНИК: Книга варта уваги–Ґен. Павло Шандрук 4-110
Роман КОЛІСНИК: „1943–Волинська трагедія” 4-115
Світлана ОРЕЛ: Сумна доля „Кримської світлиці” 4-117
Анатолій САЗАНСЬКИЙ: Дух невмирущої України 1-43
Черная книга коммунизма 1-89
Виставка про тоталітаризм в Європі 1-90
Документи КҐБ стали більш доступними 2-94
На Тернопільщині знайшли архів УПА 3-82
Документи ОУН(м) знайдені на Тернопільщині 3-83
Диплом Музею 1-ої УД УНА у Львові 3-84

БРАТСТВО кол. ВОЯКІВ 1-ої УД УНА

Онуфрій БІЛОГОЛОВСЬКИЙ: 70-та річниця боїв під Бродами 4-124
Онуфрій БІЛОГОЛОВСЬКИЙ: Зелені Свята в Боффало 4-126
Роман КОЛІСНИК: Станиця Торонто та її члени 3-95
Євген КУЦИК: Протокол Загальних зборів Галицького Братства 1-98
Євген КУЦИК: Святкування річниці створення 1-ї УД УНА у Львові 2-96
Євген КУЦИК: Протокол зборів Львівської станиці 4-118
Євген КУЦИК: Молода резерва Галицького Братства 4-119
Михайло МУЛИК: Івано-Франківська Станиця 4-121
Богдан НЕБОЖУК: Станиця в Едмонтові 4-127
Зберігання документів Братства дивізійників 1-99
Ґен. П. Шандрук на Крайовому з'їзді Братства США (фото) 1-56
„Золотий Хрест за особливі заслуги”–доповнення списка 1-100
Відзначення „Золотим Хрестом” у США (фото) 1-100
За розповіді про Дивізію „Галичина” саджають на 2 роки–закон 1-101
Скасування доповнень до законів 1-101
Вітання побратимів-дивізійників д-ра О. Панченка 2-95
Останні 63-ті Загальні збори Станиці Торонто 2-97
Золотий Хрест за особливі заслуги. Справлення помилок 2-98
Золотий хрест за особливі заслуги 4-120
Лист КУК до Станиці Торонто 4-123
Пожертви та дотації 3-93

ПРЕСФОНД (1-102, 2-99, 3-102, 4-131)

ТІ, ЩО ВІДІЙШЛИ:

Теодор БАРАБАШ (2-101), Онуфрій БІЛОГОЛОВСЬКИЙ (4-132), Ілля ВАРХОЛА (2-104), Микола ЗАСІДКО (3-103), Роман КОБРИН (1-105), похорон бл. п. Маркіяна КОГУТА у Львові (1-106), Мирон КОЗАК (2-100), Петро КОНДРАТ (2-102), Орест Іван КОРЧАК-ГОРОДИСЬКИЙ (2-106), Петро КУРИЛТА (3-104), Ілярій КУШНІРЕНКО (4-4), Теодозій-Дозьо ПРИШЛЯК (4-133), Андрій РОҐАЛЬСЬКИЙ (2-105), Ірена САВЧИН (3-106), Роман САВЧИН (3-106), Михайло ТЕРЛЕЦЬКИЙ (1-104)

РОЗШУКИ: Володимир АБРАГАМОВИЧ (1-100), ВИШНЯК Франко Андрійович (1-42), Василь ДУСАНІВСЬКИЙ (1-48), КАРАСІВ Іларіон (2-47), КОЗЛИНСЬКИЙ Михайло (3-31), ПРЕДКО Пилип Кіндратович (1-42)

В Китаї відбулися військові навчання 81
ДО історії 1-ої УД УНА
Роззброєння Дивізії в документах. 82
ВШАНУВАННЯ ПАМ'ЯТІ ГЕРОЇВ
У Карпатах перепоховали вояків Першої світової війни 83
СПОМИНИ
Евген КОСТРУБА: Прорив з оточення під Бродами 84
Сім років відлюдником–Михайло Ґайванюк. 85
ЗБРОЙНІ СИЛИ УКРАЇНИ
Ігор ЛОСЄВ: Армія без держави чи держава без армії?. 87
Степан Полторак–новий міністер оборони України 90
Україна, Польща й Литва створюють бриґаду 91
На Чорному морі відбулися навчання „Сі Бриз-2014". 92
Андрій ПІДКУЙМУХА: Міжнародні навчання Rapid Trident. 93
У Львові передали бійцям АТО розвідувальний танк 93
Олександер КОСТИРКО: Прикордонники закінчили навчання. 94
Україна повертає на озброєння „Півони" 94
ВИЗНАЧНІ ПОСТАТІ
Мирон КУРОПАСЬ: „Український" Габсбурґ 95
НАШІ ПОБРАТИМИ
Мґр. Михайло Ромах 98
Розповідь ветерана Дивізії Андрія Коморовського. 99
Небуденна подія в житті Нансі і Теодосія Андрушко. 101
Володимир Мота. 102
Вічний фонд ім. Марії і Михайла Яцишиних 105
УКРАЇНСЬКА ДІЯСПОРА
Ірина КОЛЯДА: Путіну подарували закривавлений торт 106
Софія КАЛИНА: Порошенко поспілкувався з діяспорою 107
Ярина ВІЛІНСЬКА: У Пекіні відкрився „Український дім" 107
Ярина ВІЛІНСЬКА: Перша українська школа у Копенгаґені 107
ГУМОР і САТИРА
Ро-Ко: Як твориться історія 108
ОГЛЯДИ, РЕЦЕНЗІЇ
Роман КОЛІСНИК: Книга варта уваги–Ґен. Павло Шандрук 110
Роман КОЛІСНИК: „України і віри не зрадили"
(спомини Марти Ґанушкевської-Малкош). 112
Роман КОЛІСНИК: „1943–Волинська трагедія". 115
Світлана ОРЕЛ: Сумна доля „Кримської світлиці" 117
БРАТСТВО кол. ВОЯКІВ 1-ої УД УНА
Євген КУЦИК: Протокол зборів Львівськї станиці. 118
Євген КУЦИК: Молода резерва Галицького Братства 119
Золотий хрест за особливі заслуги. 120
Михайло МУЛИК: Івано-Франківська Станиця 121
Лист КУК до Станиці Торонто. 123
Онуфрій БІЛОГОЛОВСЬКИЙ: 70-та річниця боїв під Бродами 124
Онуфрій БІЛОГОЛОВСЬКИЙ: Зелені Свята в Боффало 126
Богдан НЕБОЖУК: Станиця в Едмонтоні 127
ПРЕСФОНД 131
Відійшли у вічність: Ілярій Кушніренко, Онуфрій БІЛОГОЛОВСЬКИЙ (132), Теодозій-Дозьо ПРИШЛЯК (133)
Зміст журналу за 2014 рік 134